

தமிழ்க்கவி இன்பம்

ஆசிரியர்

வித்வான் ல. சண்முகசுந்தரம்

சண்முகம் பதிப்பகம்

5/52, இரண்டாவது தெரு,
அலுவலர் குடியிருப்பு, குரோம்பேட்டை,
சென்னை - 600 044.

முதற்பதிப்பு

நவம்பர் - 2003

பதிப்புரிமை - ஆசிரியருக்கே

விலை : ரூ. 80/-

நூலின் பெயர்	-	தமிழ்க்கவி இன்பம்
ஆசிரியர்	-	வித்வான் ல. சண்முகசுந்தரம்
பதிப்பகம்	-	சண்முகம் பதிப்பகம்
பக்கம்	-	252 + 4 = 256
அச்சு	-	11 பாயிண்ட்
தாள்	-	மைசூர் கிராமோவ்
கட்டுமானம்	-	சாதாரணம்
விலை	-	ரூ. 80/-
மொழி	-	தமிழ்

சக்தி பிரிண்டர்ஸ் & எண்டர்பிரைசஸ்

சென்னை - 600 021.

பொருளடக்கம்

	தலைப்பு		பக்கம்
1.	தங்கச்சுரங்கம்	....	1
2.	திருக்காப்பு	....	21
3.	தேவபாணி	....	22
4.	தோள்கண்டார்	....	29
5.	பக்தியின் தொனி	....	40
6.	தவிக்கும் மனம்	....	49
7.	பிரிவாற்றாமை	....	57
8.	எல்லை இலா இன்பம்	....	70
9.	பெண்மையில் பிறக்கும் ஆண்மை	....	87
10.	திருவிளையாடல்	....	95
11.	பிள்ளைத் தமிழ்	....	112
12.	ஏங்கும் இதயம்	....	119
13.	திருவரங்கத்து மாலை	....	134
14.	ஸ்ரீ ரங்கநாதர் ஊசல்	....	178
15.	நூற்றெட்டுத் திருப்பதி	....	190
16.	முடிப்புரை	....	229

குடதிசை முடியைவைத் து
குணதிசைப் பாதம் நீட் டி
வடதிசை பின்புகாட் டித்
தென்திசை இலங்கைநோக் கிக்
கடல்நிறக் கடவுள்ளந் தை
அரவணை துயிலுமாக கண்(டு)
உடல் எனக்(கு) உருகுமா லோ!
என் செய்கேள் உலகத்தீ ரே?

குடதிசை - மேற்கு. குணதிசை - கிழக்கு. பின்பு - முதுகு,
அரவணை - ஆதிசேசசயனம், துயில் - ஞானத்துயில், உடல் -
உடம்போடு ஒட்டிப் பிறந்த ஆணவம்.

- தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வார்

துங்கச்சுரங்கம்

கிட்டத்தட்ட எழுநூறு வருடங்களுக்கு முன் திருவரங்கத்தில் வாழ்ந்தவர் பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார். அரங்கநாதர் கோவில்தான் அவருக்கு வீடு. அரங்கநாதர்தான் அவருக்கு உற்ற துணை. அப்படி உறவுமுறையோடு - உணர்ச்சி மயமான உறவுமுறையோடு வாழ்ந்தவர் பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார்.

அரங்கனே நாயகன் என வாழ்ந்தார். இப்படிச் சொல்வதை விட அரங்கனே நாயகன் என நம்பி மகிழ்ந்து, குடும்பமே நடத்தினார் என்று சொல்வதுதான் பொருத்தம்!

வைஷ்ணவ வழிபாட்டு முறைக்கும், சமயப் பண்பாட்டுக்கும் புத்துயிர் கொடுத்தவர் ராமானுஜர். கடவுள் ஒருவர், ஒருவரேதான். வேறு யாரும் இல்லை. அவரைத்தவிர, அப்படி இருக்க அவர் படைத்த மனிதர்களில் சாதி, குலம், இனம் என்று வேறுபடலாமா? அப்படி வேறுபடுவது என்ன ஞாயம்'' என்று கேட்டவர் ராமானுஜர்.

கேள்வி கேட்டதோடு நிற்கவில்லை ராமானுஜர். வேற்றுமையைக் களைந்து ஒற்றுமைப்படுத்தினார் மக்களை ராமானுஜர். அந்த ஒற்றுமைதான் திருமாலுக்கு ராமானுஜர் செலுத்திய காணிக்கை.

இனி, ராமானுஜருக்காகவே தன்னை அர்ப்பணித்த தவசீலர் கூரத்தாழ்வான். இவருடைய புதல்வர் பட்டர் என்னும் ஸ்ரீ பராசர பட்டர். இந்தப் பட்டர்பிரானால் சகல கலைகளையும், உணர்ந்து அறிந்தார் பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார்.

பஞ்ச ஸம்ஸ்காரமும் பட்டர்தான் வழங்கினார் பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்காருக்கு.

பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் பிறந்தது திருமங்கை என்னும் ஊர். வாழ்ந்தது திருவரங்கம்.

திருமால் திருப்பதிகள் எங்கெங்குண்டோ அங்கெல்லாம் சென்று பெருமாளை வழிபட்டுச் சேவை செய்தவர் ஐயங்கார்.

இனி, பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்காருக்கு அழகிய மணவாளர் (திருமால்) தாசர் என்று ஒரு பெயர்.

ஐயங்காரே வைத்துக்கொண்ட புனை பெயரோ என்னவோ அது!

பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் பிறவிக் கவிஞர். கவிஞரின் பாடலைக் கேட்டவர்கள், படித்தவர்கள், பாடினவர்கள், பாடிப் பாடி அனுபவித்தவர்கள். அட்டா! என்ன மதுரம், என்ன தித்திப்பு, ஒவ்வொரு பாடலும் உண்ண உண்ணத் தெவிட்டாத அமிர்தமாக அல்லவா இருக்கின்றன என்று பெருமிதம் கொண்டார்கள்.

சமுதாயத்தின் பலதரப்பட்ட மக்களும் ஐயங்கார் பாடல்களைப் பாடிப்பாடி அனுபவித்தார்கள். கவியை அனுபவித்த மக்களின் ஆனந்த பரவசம் ஐயங்காரைத் 'திவ்யகவி' என்று போற்றிப் பாராட்டியது.

ஐயங்காரின் பக்தி அழுத்தமானது. தீவிரமானது, மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்த்தால் முரட்டுத்தனமானது என்று கூட நினைக்கத் தோன்றும். ஆனால் அன்புமயமானவர் பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார். அருள் பழுத்து தேனூறும் உள்ளம் அவருள்ளம். ஐயங்கார் பாடல்களில் உதித்து வருகிற பக்தியை - காதலாய்க் கசிந்து கண்ணீர் சிந்தும் பக்தியைப் பார்க்கப் பார்க்க எவ்வளவு இளகிய மனம் அவருக்கென்று தெரியும்.

காதல்மயமான ஐயங்காரின் பக்தியில் வேகம், அதிகம். அதனால்தான் அது முரட்டுத்தனம் போலத் தெரிகிறது.

இனி, அடியார்கள் பலருக்கும் ஏற்றிச் சொல்லப்படுகிற தெய்வசக்தியானது ஐயங்காரிடம் இருந்ததென்றும், அது அவ்வப்போது கண்டோர் வியக்கும் வண்ணம் செயல்பட்டதாகவும் கதைகள் பல.

ஐயங்கார் பற்றி நமக்குக் கிடைத்த வரலாற்றுக்குறிப்புகள் இவ்வளவுதான்.

பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார்தான் முக்கியம். அதாவது அவருடைய பாடல்கள் போதும் நமக்கு. பாடல்கள் கிடக்

கட்டும், கவிஞரின் பிறப்பு, வளர்ப்பு முதலிய குறிப்புகள், அவருடைய அகடவிகட சாமார்த்தியங்கள் முதலிய வரலாறு தான் முக்கியம் என்பவர்களும் உண்டு. அவர்கள் பார்க்கட்டும் வரலாற்றுக்குறிப்புகளை. நாம் அனுபவிக்கலாம் கவியை.

கலம்பகம் என்றாலே நாடகமயந்தான். கலம்பகச் செய்யுள் மட்டும் அல்ல. பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் பாடல் ஒவ்வொன்றும் நாடகந்தான்.

பாத்திரம், பேச்சு, உணர்ச்சி மூன்றுமே கைகோர்த்து நடனமாடும் பாட்டில். இயல்பான தாளத்தோடும் இசையோடும் விளையாடும் நாடகம்.

வசனம் வேறு கவி வேறு என்பதற்கு சாட்சியமே உணர்ச்சியைத் தூக்கிக் கொண்டு நாடகம் போடுகிற ஆட்டந்தான். கலம்பகத்தில் உள்ள மறம், குறம், ஊசல், அம்மாளை, புயவகுப்பு முதலிய பாடல்களைப் பார்த்தால் பளிச்சென்று தெரியும் நாடகம்.

கலை உலகில் விண்ணுக்கும் மண்ணுக்குமாய் எழுந்து நிமிர்ந்து நிற்கின்றன. ஐயங்காரின் பாடல்கள். அவைகளில் ஒன்றிரண்டைப் பார்த்தாலே போதும்.

ஐயங்கார் யார்? அவருடைய கவி எப்படி என்று தெரிந்து விடும்.

சுமார் அறுபது வருடங்களுக்கு முன் ரசிகமணி டி.கே. சிதம்பரநாத முதலியார் வீட்டில் வைத்து திருமதி, பாலசரஸ்வதியின் பரதநாட்டியம் நடந்தது.

திருநெல்வேலியில் வண்ணாரபேட்டை என்ற ஒரு பகுதி. டி.கே.சியின் வீடு அங்கிருந்தது. தாமிரபரணிக் கரையில் இருந்தது வீடு.

டி.கே.சி. வீட்டுக்கு எதிர் வீட்டில் பிரபல வழக்கறிஞர் வரதராஜ ஐயங்கார் குடியிருந்தார்.

நாட்டியம் முடிந்த மறுநாள் காலையில் டி.கே.சி வீட்டு வேலைக்காரி, தாமிரபரணி ஆற்றுக்குப் போனாள். குடத்தை விளக்கினாள். அதில் நீர் மொண்டு கொண்டு வீடு நோக்கி நடந்து வந்தாள்.

வழக்கறிஞர் வரதராஜ ஐயங்கார் மனைவி தாமிரபரணி ஆற்றுக்கு வருகிறார். எதிர்ப்பட்ட டி.கே.சி வீட்டு வேலைக்காரியிடம் “என்னடி! உங்கள் வீட்டில் நேற்று பரதநாட்டிய மாமே? எப்படி ஆடினாள் அந்தப்பொண்ணு! என்று கேட்டார்.

வேலைக்காரப் பெண்மணி சொன்னாள். “பாதகத்தி அவ ஆட்டமா ஆடினாள். பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்களை எல்லாம் ஆட அல்லவா வைத்து விட்டாள்” என்று. மேலும் சொன்னாள்

அவ ஆடும் போது ஒரு தடவை நம்மைப் பார்த்தால் போதும். அந்த ஒரு பார்வையே ஆயிரம் ஆயிரம் சங்கதிகளைச் சொல்லும். எத்தனை விபரங்கள் அவ பார்க்கிற பார்வையில். நம்ம மனசில் உள்ளதை எல்லாம் புட்டுப் புட்டு எடுத்து வைக்கிறது அவள் பார்க்கிற பார்வை”.

இப்படி முடித்தாள் வேலைக்காரி.

பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் பாடலை யார் படித்தாலும் சரி, அவர்கள் இப்படித்தான் சொல்லுவார்கள். டி.கே.சி. வீட்டு வேலைக்காரி சொன்னாளே அப்படித் தான் சொல்வார்கள்.

ஐயங்கார் பாடலைப் பார்த்தாலே போதும். பாட வைக்கும். சுதி சுத்தமாக தேவகானத்தோடு பாடவே வைக்கும் பாட்டு. ஆடவும் வைக்கும் பாட்டு. துள்ளித் துள்ளி விளையாடவே வைக்கும் பாட்டு. ஆனந்தபரவசத்தில் மிதந்தபடியே ஊஞ்சலாடவே வைத்து விடும் பாட்டு.

எங்கிருந்து வருகின்றன கவிகள் இப்படி என்று திகைக்க வைக்கும் பாடல்கள்.

தேர் அலங்காரம் பண்ணி மேளதாளம் முழங்க ரங்கநாத சுவாமி வீதி உலா வருகிறார். கண்டுகளிக்க இரண்டு கண் போதவா செய்யும். ஆயிரம், லட்சம், கோடி கண்கள் இருந்தால் கூட ஆனந்தம் முழுவதையும் மொண்டு பருக முடியாது நம்மால். அரங்கா, அரங்கா என்று கன்னத்தில் போட்டுக் கரைய வேண்டியதுதான்.

ஆனாலும் சில மேதாவிகள் அதைப்பற்றிய உணர்ச்சியே இல்லாமல் தடித்தனமாக நடந்து கொள்கிறார்கள்.

அவர்களை எதிரே நிற்க வைத்து, அவர்களிடம் கேட்கிறார் ஐயங்கார்.

நாடக இயலில்தான். பகல் கனவில்தான்

“ஒன்றும் அறியாத ஊமர்காள்!

ஊமர்காள் (ஊமைகளே / பேடிகளே) என்று விலாசம் போட்டு அழைக்கிற அழைப்பிலே உணர்ச்சியானது சாட்டையைக் கையில் எடுத்து உதறுகிறது.

தென்றைங்கள்

இன்று திருத்தேரில்

ஏறினார்

என்று சாட்டையைப் பிடித்தபடியே பவனியை மனக்கண் கொண்டு பார்க்கிறார் கவிஞர். கோபம் ஆறி விடுகிறது. இளகி விடுகிறது மனம். கைப்பிடியிலிருந்து நழுவிக்கீழே விழுகிறது சாட்டை.

நின்று

வடம் பிடிக்க வாருங்கள்

என்று பரிவோடு அவர்கள் முதுகைத் தட்டிக் கொடுக்கிறது தமிழ்.

ஒரு தடவை நீங்கள் வடத்தைத் தொட்டுப் பிடித்தால் போதும். பக்தியோடு தேர் வடத்தை நீங்கள் தொட்டாலே போதும் மனுசனாகி விடுவீர்கள். ஆனந்தம் உங்களைத் தேடி வரும்.

“ஒன்றும் அறியாத

ஊமர்காள்! தென்றைங்கள்

இன்று திருத்தேரில்

ஏறினார்; - நின்று

வடம் பிடிக்க வாருங்கள்!

வைகுந்த நாட்டில்

இடம் பிடிக்க வேண்டும்.

எனில்”

“நான்” என்னும் முனைப்பில் தனித்து நிற்க நிற்கத் தொல்லைதான். மக்களோடு சேர்ந்து ஒன்ற ஒன்றத்தான் இனபம்.

கோவில், தேர் திருவிழா எல்லாம் அதற்காகவே எழுந்து நிற்கின்றன. ஒரு தடவை படித்தால் போதும் பாடலை. நாவை விட்டு இறங்காது பாடல். பாடப்பாட நா மணக்கும். மனம் தேனாய் இனிக்கும். அருவியில் அடிபட்ட அழுக்குப் போல பாவம் எல்லாம் கரைந்து ஓடிவிடும் பாடலைப் பாடப்பாட.

பக்திரசம் வார்த்தைக்கு வார்த்தை நெளிந்து நெளிந்து ஓடுகிறது பாட்டில். இனி காதல் என்கிற தேளில் பக்தியை எப்படிச் சொரசம் பண்ணுகிறது ஐயங்காரின் ஆனந்தம் என்பதற்கு ஒரு பாட்டு.

குழந்தைப் பருவத்தில் மனசில் ஒன்று வந்து உறவு கொண்டு விட்டால் போதும், உணர்ச்சியோடு தோய்ந்து விடும். அப்படியே சப்பணம் போட்டு உட்கார்ந்து கொள்ளும் அது. பேர்த்தெடுத்தல் என்பது எளிதான காரியம் இல்லை.

தாயின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டே கோயிலுக்குப் போய் வந்தாள் பெண். அறியாப் பசலை என்பார்களே அப்படி ஒரு குழந்தைப்பருவம் பெண்ணுக்கு.

அரங்கநாதரைப் பார்த்தாள். அவர் அலங்காரத்தைப் பார்த்தாள். மனசை அப்படியே இழுத்துக் கொண்டு போய் விட்டது. உருகி விட்டாள் பெண். அவருடைய கருணை கொழிக்கும் நயனங்களும், புன்முறுவலும், குழந்தையின் மனசோடு ஒட்டி விட்டன. அவருடைய அதரங்கள் எதையோ தன்னிடம் சொல்லத் துடிப்பதாகத் தெரிந்தது பெண்ணுக்கு. பார்க்கிற பார்வையோ 'அருகில் வா' என்று தன்னை அவர் அழைப்பதாகவே தோன்றியது பெண்ணுக்கு. "இவர் யாரம்மா என்று தாயிடம் கேட்டாள்! குழந்தை. இவரா, இவர்தான் ரங்க நாதன் எல்லோரையும் அன்போடு பாதுகாக்கும் நாயகன் கடவுள் என்று சொல்லி வைத்தாள் தாய். அப்படியே பட்டர் கொடுத்த துளசி இலையை பக்தியோடு வாங்கினாள் தாய். கண்ணில் வைத்து ஒற்றினாள். ஒன்றிரண்டை வாயில் போட்டுக் கொண்டாள். மீதம் உள்ள துளசி இலையை கையுள் வைத்து மூடியபடியே வீடுநோக்கி மகளுடன் வந்தாள்.

சின்னஞ்சிறு மதலையாக இருக்கும் பொழுதே பெண்ணின் இதயத்தில் இடம் பிடித்து விட்டார் அரங்கர்.

குழந்தை வளர வளர ஆசையும் வளர்ந்தது. மோகமாகவே வளர்ந்தது. வெறியாகவை வளர்ந்து விட்டது பெண்ணின் ஆசை மோகம்.

பெண்ணுக்குத் தெரியாமல் பெண்ணுக்குள் இருந்து ஆசையை வளர்த்து விட்டார் அரங்கர் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

எத்தனை நாட்கள், எத்தனை தடவை அவரைத் தேடி போகிறேன். ஒருநாளாவது ஒரு பொழுதாவது என்னை தேடி வரவில்லையே அவர் என்கிற ஏக்கம் வந்தது பெண்ணுக்கு. சோர்வு, கலக்கம், மயக்கம் அவ்வளவும் ஒத்துப் பேசி வந்தது போல வந்து விட்டன பெண்ணிடம்.

அவ்வளவுதான் பைத்தியம் பிடித்தவள் போல் ஆகி விட்டாள் பெண். சாப்பாடு, தூக்கம், விளையாட்டு, உல்லாசம் எல்லாம் போய் விட்டன பெண்ணிடமிருந்து.

தேகம் இளைத்துத் துரும்பாகி விட்டது. 'தன்னால் வரமுடியவில்லை என்றால், தன்னுடைய துளபமாலையை யாவது எனக்கு அனுப்பி வைக்கக்கூடாதா அவர்'' என்று புலம்பவே ஆரம்பித்து விட்டாள் பெண்.

பெண்ணின் நிலை பரிதாபந்தான். பெற்றோர்களுக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. பக்கத்து வீட்டார், தெருக்காரர் யாருக்குமே புரியவில்லை.

மனிதர்கள் பற்றியதாக இருந்தால் பேசிப் பார்க்கலாம். விவகாரம் பண்ணலாம். அரங்கநாதர் காரியம் என்கிற பொழுது என்ன செய்ய?

இப்படி நாளும் பொழுதும் போகப் போக பெண்ணின் நிலை மிக மிக மோசமாகிறது. வளர்த்த செவிலித் தாய்க்கு தாங்க முடியவில்லை வேதனை. அரங்கத்தாரிடமே சென்று முறையிடுவதாகப் பாடல். பெண்ணின் நிலை பற்றித்தான்.

துளவ துளவ எனச்
 சொல்லும் சொல் போச்சே,
 அளலில் நெடுமுச்சும்
 ஆச்சே - முளரிக்
 கரங்கால் குளிர்ந்ததே,
 கண்ணும்பஞ் சாச்சே;
 இரங்காய் அரங்கா
 இனி!

போயிற்று, ஆயிற்று என்றால் விஷயம் இருக்கும். ஆனால் உணர்ச்சியின் வெறி - உணர்ச்சியின் உச்சவெறி அதில் இருக்கவா செய்யும். வளர்ப்புத் தாயின் ஆற்றாமை, துயரம் இவற்றை கையில் எடுத்துத் தூக்கிக் காட்டுகின்றன போச்சே, ஆச்சே என்று மாற்றுருவங்கள்.

இனி தத்துவ சம்பந்தமான பாடல்

கடல் நீர் ஆவியாகி மேலே போகிறது. மேகமாகத் திரள்கிறது. மழையாகக் கொட்டுகிறது. வெள்ளமாய்ப் பெருக்கெடுத்து ஓடும் மழை கடலில் போய் கலக்கிறது.

இப்படி ஒரு வட்டம், சுழல் முறை, இதே சுழல் முறை தாள்-வட்டம் போடும் திகிரி முறை தாள் அண்டபிண்ட சராசரம் அவ்வளவிலும். கடவுள் தத்துவமே அப்படித்தான்.

கடவுளிடமிருந்தே அதுஇது என்று முளைக்கின்றன. அப்படி இப்படி என்று வளர்கின்றன. பழையபடி கடவுள் தத்துவத்தோடு கலந்து விடுகின்றன. அண்டபிண்ட சராசரம் சகலவற்றுக்கும் அதுதான் விதி. அதுதான் கதி.

அந்த நியதி தத்துவம் எப்படி வந்தது?

ஞாலத் திகிரி

முதுநீர்த் திகிரி,

நடாத்தும்இந் தக

காலத் திகிரி,

முதலான யாவும்

கடல்கடைந் த

நீலத் திகிரி

அணையான் அரங்கன்

நிறைந்தசெங் கைக்

கோலத் திகிரி

தலைநாளி னில்க்கொண்ட

கோலங்க ளே.

அரிசிமாவும் உளுந்துமாவும் ஒன்றாகி விடும். பிறகு மல்லிகைப்பூ போல இட்டிலிகளாய் எழுந்து வரும். பஞ்சினும் மெல்லிய தோசைகளாகவும் வரும்.

பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் கவியும் அப்படியே. பக்தி உணர்ச்சியும் தமிழும் ஒன்றாகி கவியாய் எழுந்து வந்துள்ளது. இசையும் நடனமும் தாளம் போட்டபடியே எழுந்து எழுந்து வருகிறது பாடல்.

எல்லையற்ற பிரபஞ்சமே பாட்டில் பூத்து மணக்கிறது. பிச்சிப்பூ பூத்து மணப்பது போல பூத்து மணக்கிறது.

இனி, ஒரு பெண் அரங்கநாதர் மேல் காதல் கொண்டு விட்டாள். மோகவெறி உச்சிக்கே ஏறி விட்டது பெண்ணிடம். அவஸ்தைப்படுகிறாள் பெண்.

சீராட்டிப் பாராட்டிப் பெண்ணை வளர்த்தவள் செவிலித்தாய். புழுவாய் துடிக்கிறாள். தாங்க முடியுமா செவிலித் தாயால். அணுஅணுவாய் வளர்த்தவள் அல்லவா செவிலித்தாய்.

“அரங்கநாதரின் யோக்கியதை இப்படித்தானா” என்று சடைத்துப் போகிறாள் செவிலித்தாய்.

அணிஅ ரங்கர்

நடத்தும் நீதி அ

நீதி யாக

இருந்த தே!

மாரீசன் என்கிற மாணை ராமாவாதரம் எடுத்து எய்தாராம் இந்த அரங்கர். ஆனால் இந்த இளம் மான் எப்படி இருக்கிறாள் என்று பார்க்க வர முடியவில்லை (எய்திலர்) இவருக்கு. சக்கரத்தை வைத்துச் சூரியனை மறைத்து பகலை இரவாக்குவது, மலையை எடுத்துக் குடையாக்கி மழையைத் தடுப்பது, கடலைக்கடைவது எல்லாம் கெட்டிக்காரத்தனந்தான். ஆனால் இரக்கம் இல்லை அன்பு இல்லை என்றால் கெட்டிக்காரத்தனம் என்னத்துக்கு” என்றே சடைத்துப் புளித்து விடுகிறாள் செவிலித்தாய்.

மாணை எய்தவர்

இன்னும் என்மட

மாணை எய்திலர்;

நேமி யால்

மாலை தந்தவர்

பைந்து முய்மலர்

மாலை தந்திலர்;

இந்தி ரன்

சோணை மாரி

விலக்கி விட்டவர்

சொரிகண் மாரி

விலக்கி லார்;

சுரந்த மக்கமு

தம்கொ டுத்தவர்

சோதி வாய்அமு

தம்கொ டார்;

தாணை ஐவர்

கொடிக்கு அளித்தவர்

தாணை கொண்ட (து)

அளிக்கி லார்;

சங்க ரற்கு இர

வைத்த டுத்தவர்

தைய லுக்கிர

வைத்த டார்;

மாணை எய்தவர் - மாரிசன் என்னும் மாணைத் தேடிப் போனவர்தானே இந்த அரங்கர். என்மட மாணை எய்திலர் - அன்பு வைத்த என் பெண்ணை ஒரு தடவையாவது வந்து எட்டிப் பார்த்தாரா? இல்லையே. நேமி - சக்கரம். பாரதப்போரில் சக்கரத்தை வீசி பகலை மறைத்து மாலை நேரமாக மாற்றினார். சோணைமாரி - அடைமழை. சொரிகண்மாரி - பெண்ணின் கண்ணீர். சுரர் - தேவர்கள். தாணை - சேலை, ஐவர்கொடி - பாஞ்சாலி. சங்கரற்கு - சிவபெருமானுடைய இரவைத் தடுத்தவர். இளிவரலை நீக்கியவர். இரவைத் தடார் - இரவில் பெண்படும் விரகவேதனை.

ஆனை முன்வரும்
 அன்பு ளார்முலை
 ஆனை முன்வரும்
 அன்பு ளார்;
 அணிஅ ரங்கர்
 நடத்தும் நீதி
 அநீதி யாக
 இருந்த தே!

இசைக்கும் அபிநயத்துக்கும் உகந்த பாட்டு. அற்புதமான பாட்டு.

மேளமும் தாளமும் கொலுக் கட்டி வருகின்றன பாட்டில். தமிழின் உல்லாசம், விளையாட்டு, நயம் அவ்வளவும் வரிக்கு வரி, சீருக்குச் சீர் நின்று அபிநயம் பிடிக்கின்றன பாட்டில்.

செல்வம் என்றால் இதுவல்லவா செல்வம்.

இனி, பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்காருக்கு அரங்கநாதர் கோவில்தான் வீடு. அடியார்கள் வந்தவண்ணமாக இருப்பார்கள். தவசீலர்கள், யோகிகள், ஞானிகள் எல்லோரும் வருவார்கள். அவர்களுடன் உறவாடி உறவாடித் திளைப்பதுதான் ஐயங்காருக்கு வாழ்க்கை.

புலவர்கள், சான்றோர்கள் போக சாதாரண மக்கள் பலதரப்பட்ட மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வருவார்கள். பக்தி பரவசத்தோடு அவர்கள் சாமி கும்பிடுவார்கள். இந்தக் காட்சி ஐயங்காருக்கு புதிய ஊக்கத்தைக் கொடுத்தது. உறுதிப் பாட்டையே கொடுத்தது பக்தியில்.

அரங்கநாதர் கோவிலில் பக்தர்கள் கூட்டம் அலை மோதும். அதுபோலவே வழிபாடும் (பூசையும்) நடந்த வண்ணமாக இருக்கும் அரங்கநாதருக்கு.

ஆனை - கஜேந்திரன். முலை ஆனை - பெண். இப்படி ஓரவஞ்சகம் பண்ணலாமா அரங்கநாதர். இதுதான் அவருக்கு அழகா? என்று மயங்குகிறாள் செவிலித்தாய். சொல் இப்படி வந்து வேறு வேறு பொருள் தருவதற்கு மடக்கணி என்று பெயர். மாணை, மாணை ஆனை, ஆனை மாலை, மாலை நீதி (அ) நீதி என்று திரும்பத் திரும்ப வருகிறது. பண்டிதர் பாடலில் அப்படி வரும் பொழுது இருள் வந்து கவியும், ஐயங்கார் பாடலிலோ இருள் ஓடுகிறது. வெளிச்சம் பரவுகிறது.

வழிபாடென்றால் மேளதாள முடிக்கத்தோடுதான். பாசுரங்களைப் பண்ணொழுகப் பாடுகின்ற இசைவேள்வியோடு தான். ஆட்டபாட்டத்தோடுதான்.

ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களைப் பக்தர்கள் மனமுருகப் பாடி வழிபடுவார்கள். பக்தர்கள் பலர் ஒன்று சேர்ந்து ஒத்திசையாக (கோஷ்டி கானமாக)வும் பாடுவார்கள். அவர்கள் பாடப்பட ஐயங்காரின் உள்ளம் உருகும். உணர்ச்சி சொட்டும்.

இனி கோவிலில் அரையர்கள் என்று ஆடல் பாடல் கலைஞர்கள். அவர்கள் பக்தி பரவசத்தோடு பாடுவதும், தாளம் போட்டு அபிநயம் பிடித்து ஆடுவதும் ஐயங்கார் மனதைக் குழைத்தன. உணர்ச்சியைப் பிசைந்து பிசைந்து குழைத்தன. அப்படியே இசைமயமாகி விட்டார். அபிநயமயமாகவே ஆகி விட்டார் பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார்.

தாளமும் இசையும் பக்திக்குப் பூரிப்புக் கொடுக்கிறது. அந்த ஜொலிப்பு எப்படிக்கவியாய் எழுந்து வருகிறதென்று பாருங்கள்.

யோக நித்திரையில் அமர்ந்திருக்கிறார் அரங்கநாதர். ஆயிரந்தலை அரவையே மெத்தையாகப் போட்டு ஞானத்துயில் புகிறார் பெருமாள்.

அவருடைய புயங்கள் உருண்டு திரண்டு ஓங்கி உயர்ந்துள்ளன.

இத்தனை பொலிவும், ஓய்மாரமும், கம்பீரமும் எப்படிக்கிடைத்தன தோள்களுக்கு?

நம்மாழ்வாரின் பாசுரங்களைக் கேட்டுக் கேட்டு, பருகிப் பருகித் தான் ஓங்கி உயர்ந்தனவாம் அழகிய மணவாள (அரங்கநாத)ரின் கொற்றப்புயங்கள்.

அருமறை துணிந்த

பொருள் முடிவை, இன்சொல்

அமு(து) ஒழுகு கின்ற

தமிழினில் வீளம்பி

அருளிய சடகோபர்

சொற்பெற் றுயர்ந்தன;

அரவணை வீரும்பி

அறிதுயில் அமர்ந்த

அணிதிரு அரங்கர்,

மணிதிகழ் முகுந்தர்,

அழகிய மணவாளர்

கொற்றப் புயங்களே!

அரங்கநாதரின் உயர்ந்தோங்கிய தோள்களின் சதுரப்பாட்டுக்கு விபரம் ஒருவாறு தெரிந்தாயிற்று.

இனி திருமால் - ஸ்ரீரங்கநாதர் பூதேவி, ஸ்ரீதேவி சகிதமாக ஊஞ்சலாடுகிறார். மைனர் மாப்பிள்ளை போல கஷ்தூரியில் தோய்த்துக் குழைத்த திருமண்காப்பு (நாமம்) நெற்றியில் மினுக்க ஊஞ்சலாடுகிறார் பெருமாள். அப்பொழுது கருகரு வென்று வளர்ந்த சுருள்முடி நெற்றியின் நாமத்தில் விழுகிறது. முடி விழுந்த ஓர்மையே இல்லாமல் உன்னி உன்னி ஆடுகிறார்.

இனி, வழுதி, வளநாடன், மாறன், சடகோபன் என்று திருநாமங்கள் பலபல நம்மாழ்வாருக்கு நம்மாழ்வார் பாசுரங்களை அபிநயம் பிடித்து தேனொழுகப் பாடுகிறார்கள் ததியர்கள்.

பாடல், இசை, தாளம் எல்லாம் கலந்து பெருமாளைக் கிறங்க வைக்கிறது.

திருவழுதி, வளநாடன்

பொருநைச் சேர்ப்பன்,

சீபராங் குசமுனிவன்,

வகுளச் செல்வன்,

தருவளரும் குருகையர்கோன்,

காரி, மாறன்,

சடகோபன் தமிழ்வேதம்

ததியர்பா ட;

வழுதி - பாண்டியன், பராங்குசன், வகுளன், மாறன், சடகோபன் என்று நம்மாழ்வாருக்குப் பெயர்கள். குருகையர்கோன், வழுதி வளநாடன், பொருநைச் சேர்ப்பன், காரி என்றும் அவருக்குப் பட்டப்பெயர்கள். பொருநை - தாமிரபரணி ஆறு. தரு-மரம்; தமிழ் வேதம் பாசுரம் முகமதியம் முழுநிலாப் போல பிரகாசிக்கும் முகம்.

கருணைபொழி முகமதியம்

குறுவேர் (வு) ஆட,

கரிய குழல் கத்தூரி

நாமத்தா ட,

அரு கிருக்கும் தேவியர்கள்

அதுகொண்ட டாட;

அணி அரங்கத்(து) எம்பெருமான்

ஆடர் ஊசல்!

பாட்டுள் இருக்கும் இசையை துலாம்பரமாக வெளியில் எடுத்து காட்டுகிறார்கள் ததியர்கள். அதைக் கேட்கக்கேட்க போதை ஏறுகிறது அரங்கருக்கு.

நாயகனுடைய உல்லாசத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் பார்த்தால் தேவிமார் புளகாங்கிதம் அடையத்தானே செய்வார்கள்.

“அருகிருக்கும் தேவியர்கள் அது கொண்டாட அணி அரங்கத்தெம் பெருமான் ஆடர் ஊசல்

பாட்டோடு சேர்ந்த இசை அந்தப் போடு போடுகிறது. பாட்டில் கிறங்குகிறவர் பெருமான். அதைப் பார்த்தவர்கள் மனதில் அப்படியே நிற்கிறது காட்சி. மேலும் மேலும் அதைக் கண்ணால் பார்க்க துடிக்கிறது வேட்கை. இன்னொரு பாட்டு.

நாதமுனி(கள்) என்பவர் திருமால் பக்தர். பரம பக்தர். பக்தி எப்படியோ அப்படியே ஞானமும் சீலமும் நிறைந்த உத்தமர் நாதமுனிகள். கலைஞானம், அதிலும் கவி அனுபவம் பொங்கி வழியும் நாதமுனிகளிடம்.

நம்மாழ்வார் பாடிய பாசுரங்கள் எத்தனையோ, அவற்றை ஒழுங்குப்படுத்தி அவற்றிலிருந்து ஆயிரம் பாசுரங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து திருவாய்மொழி என்று பெயரிட்டுத் தொகுத்தார் நாதமுனிகள்.

வேர்வு - வேர்வை. பெருமானுக்குப் பாட்டால் உற்சாகம். தேவியர்களுக்கோ பெருமானின் உற்சாகத்தைக் கண்ட உற்சாகம். ஆடர் - ஜாம் ஜாம் என்று ஆடுவீராக!

பாடல்களுக்குள் இருக்கிற இசையைப் பார்த்தார். தேன் சொட்டச் சொட்ட மதுரமாக இருந்தது பாடல்களின் இசை.

அந்த இசையைப் பண்படுத்தி ஒவ்வொரு பாசுரத்துக்கும் ராகம் இன்னது தாளம் இன்னது என்று வகைப்படுத்தினார்.

தாளம் போட்டு இசையோடு பாடுவதையே பெருமாளுக்குரிய சேவையாக நடத்தி வந்தார் நாதமுனிகள்.

ஸ்ரீரங்கநாதரையே தாளம் போட்டு ஆட வைத்து விடும் நாதமுனிகளின் தேவகானம். பெருமாள் பாடே அப்படியானால் நாரதர் எம்மாத்திரம்? நாரதனும் மனம் உருக இசைகள் பாடும் நாதமுனி!

ஆர் அமுதின் இன்பம் யிசு
 சடகோ பன்சொல்
 ஆயிரமும் தேர்ந்தெடுத்தே
 அடியார்க்கு(கு) ஓ தி,
 நாரதனும் மனம் உருக
 இசைகள் பாடும்
 நாதமுனி திருநாம
 நலங்கள்பா ட,
 பார்அதனில் பாரதப்போர்
 முடிய மூட்டி,
 பகைவேந்தர் குலம் தொலையப்
 பார்த்தன் தெய்வத்
 தேர் அதனில் வரும் அரங்கர்
 ஆடிர் ஊசல்!
 சீரங்க நாயகியோடு
 ஆடிர் ஊசல்!

எப்படிப் பார்க்கிறார் கவியை எப்படி மதிக்கிறார் கவியை ஐயங்கார். அப்படி ஒரு பார்வையும், மரியாதையும் கவியிடம் ஏற்பட்டால்தான் பாட வரும். உண்மையான கவிதானாக எழுந்து வரும்.

நாமும் ஐயங்கார் போலப் பார்த்து மதிக்க வேண்டும் கவியை. அப்படி மதித்துப் பார்க்கிறதால் கவி பாட வந்தாலும் சரி, வராவிட்டாலும் சரி, கவியை உண்மை உணர்ச்சியோடு அனுபவித்து ஆனந்தம் பெறவாவது வழிகாட்டும் அந்தச் சீரிய பண்பு.

உணர்ச்சி இருந்தால் போதும். அது உண்மையாக இருக்க வேண்டும். அதாவது கோபம் என்றால் உண்மையான கோபம், மகிழ்ச்சி என்றால் உண்மையான மகிழ்ச்சி, வீரம் என்றால் உண்மையான வீரம் என்று இருக்க வேண்டும். பக்தி, காத்தல், சோகம், ஆனந்தம் எதானாலும் அது உண்மையாக இருக்க வேண்டும்.

அப்படி இருந்தால் போதும். தயாராக இருக்கிறது தமிழ். உண்மை உணர்ச்சியை மோப்பம் பிடித்து விடும் தமிழ், அதனோடு உறவாடப் பரந்தோடி வரும் தமிழ்.

இனி, தமிழகம் முழுவதும் பெருமாள் கோவில்கள் உண்டு. தமிழகத்தை விட்டு கேரளம், ஆந்திரம், கர்நாடகம் என்று போனாலும் உண்டு. வடக்கே உத்தரப்பிரதேசம் இமயமலை இங்கெல்லாம் கூட உண்டு பெருமானுக்குக் கோவில்.

எண்ணற்ற திருமால் கோவில்கள். இவற்றுள் நூற்று எட்டு கோவில்களைத் தனியாக எடுத்து அவற்றைத் திருப்பதிகள் - நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகள் என்று போற்றி வருகிறார்கள் பக்தர்கள்.

நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளிலும் திருமலை (வேங்கடம்) திருமாலிருஞ்சோலைமலை (அழகர் மலை) திருவரங்கம் ஆகிய மூன்றும் மிக மிக உன்னதமானவை வைணவர்களுக்கு, பூலோக வைகுந்தங்கள் என்றே இவற்றை மதிக்கிறார்கள் வைணவர்கள்.

தேனோங்கு வெற்பின்

தீருவேங் கடம் என்றும்,

வானோங்கு சோலை

மலை என்றும் - தானோங்கு

தென்னரங்கம் என்றுமே

வாய்தான் திறந்தொருகால்

சொன்னவர்க்கும் உண்டோ

துயர்

(பெருந்தேவனார்)

அழகர்மலை, திருமலை, திருவரங்கம் இந்த மூன்றிலும் தனி ஒரு சிறப்பு திருவரங்கத்துக்கு "ராமபிரானுடைய மூதாதையர் களுக்கெல்லாம் மூதாதையாக இருந்தவன் முசுருந்தச்

சக்கரவர்த்தி. உலகம் முழுவதும் பெருமானை நேருக்கு நேராகக் கண்டுகளிக்க திருமாலின் திருமேனியை திருவரங்கப்பெருங்கோயிலை உருவாக்கினான் முசுகுந்தன். முசுகுந்த மன்னனைப் பற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்று ஒருவர் சொன்னால் அவர் ஒரு அசடுதான். ஒன்றுமே தெரியாத அசடுதான்'' என்கிறார் கம்பர்.

ராமனை ஜனகமகாராஜனிடம் அறிமுகப்படுத்துகிறார் விஸ்வாமித்திரர். அப்பொழுது அவர் வாயிலிருந்து வருகிற வாக்கு மூலந்தான்.

அணி அரங்கம் தந்தானை
அறியாதார் அறியாதர்!

திருப்பாற்கடலில் ஆதிசேஷ சயனத்தில் ஞானத்துயில் புரிகிறான் பெருமான். ஒளிமயமான கோடி சூரியப் பிரகாசத்தோடு கூடிய பெருமானை எல்லோரும் பார்த்து மகிழ - வழிபட அரங்கம் தந்து உதவினான் மன்னர் மன்னன் - முசுகுந்தப் பேரரசன்.

பணி அரங்கப் பெரும்பாயல்
பரம் சுடரை யாங்காண
அணி அரங்கம் தந்தானை
அறியாதார் அறியாதார்!

பிரம்மதேவனே தன்னைப் பிடித்த கர்ம வினை நீங்கப் படாதபாடு பட்டான். அதற்காகவே தொடர்ந்து வழிபட்டு வந்தான். பரஞ்சுடராகிய திருமாலை. அதனால் வினையும் நீங்கியது. பிரம்மதேவன் வழிபட்ட அந்த மூர்த்தியையே நமக்காக இங்கே நிர்மாணித்தான் முசுகுந்தன்.

பிணி அரங்க வீனை அகலப்
பெருங்காலம் தவம் பேணி
(மணி அரங்கு நெடுமுடியோ)
மலரயனே வழிபட்ட

பிணி அரங்கவினை - தொடர்ந்து வரும் ஆணவ மயக்கம். மணி அரங்கு நெடுமுடியோய் - நவரத்தினங்களை வைத்துக் கட்டிய பொன் முடி சூடிய ஜனகனே. மலர் அயன் - பிரம்மா.

பணி அரங்கப் பெரும்பாயல்
 பரஞ்சுடரை யாங்காண
 அணி அரங்கம் தந்தானை
 அரியாதார் அரியாதார்!

பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் ஸ்ரீரங்கமே, தஞ்சம்.
 அரங்கநாதரே துணை, அவர் சன்னிதானமே கதி என்று
 வாழ்ந்தவர்.

எண்பது தொண்ணூறு வயது வரை பெருவாழ்வு
 வாழ்ந்தவர் ஐயங்கார் என்று தெரிகிறது.

திருவரங்கத்திலேயே ஐயங்கார் இருந்தார். ஆனாலும்
 நூற்று எட்டுத் திருப்பதிகளுக்கும் அவ்வப்போது போய்
 வந்திருக்கிறார். திருப்பதிகளில் எழுந்தருளி வீற்றிருக்கும்
 திருமாலை - விதவிதமான கோலத்தில் நின்று அருள்பாலிக்கும்
 லீலைகளை வணங்கி வழிபட்டு மனம் உருகி இருக்கிறார்.

வழிபட்ட நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளையும் கவியால்
 திருமஞ்சனம் ஆட்டி இருக்கிறார்.

நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுக்கும் நூற்றெட்டு வெண்பாக்கள்
 என்று பெயர், நூற்றெட்டு வெண்பாக்களும் சேர்ந்த தொகுதிக்கு
 "நூற்றெட்டுத் திருப்பதி (அந்தாதி)" என்று பெயர்.

இனி குடி இருந்த கோவிலாகிய திருவரங்கத்தை வைத்து,
 திருவரங்கநாதரை வைத்து அவர் பாடிய கவிகள் ஏராளம்.
 அவற்றில் பல பாடல்களை எடுத்து நூல்களாகத் தொகுத்தார்கள்.

இன்று நம் கைக்குக் கிடைத்தவை (திருவரங்கம்
 பற்றியவை) திருவரங்கக்கலம்பகம், நூற்றெட்டு திருப்பதி
 அந்தாதி. ஸ்ரீரங்கநாதர் ஊசல், திருவரங்கமாலை முதலியன.

இவற்றுள் திருவரங்கக் கலம்பகத்தை இப்பொழுது நாம்
 பார்க்கிறோம்.

பணி அரங்கப்பெரும்பாயல் - முத்தை வைத்து அழுத்தியது போன்ற
 படத்தோடு கூடிய சர்ப்பத்தையே சயனமாகக் கொண்ட. பணி - பாம்பின்
 படம். பரஞ்சுடர் - திருமால். பழமைக்கும் பழமையானது திருவரங்கம்.
 அதேபோல புதுமைக்கும் புதுமையானது அரங்கம்.

நாடக இயல், அதாவது நாடகத்துறை என்பது தமிழ் பாட்டோடு இயல்பாகவே சேர்ந்திருக்கும். இசையானது பாட்டோடு பாட்டாய் நிறைந்திருப்பது போல, நாடக இயலும் நிறைந்திருக்கும்.

கலம்பகம், தூது, கோவை, குறவஞ்சி முதலியவற்றில் நாடகத்தையே பார்க்கலாம்.

திருவரங்கக் கலம்பகத்தைப் படிக்கப் படிக்க பாடல்களைப் பாடப்பாட நன்கு தெரியும் நாடகம்.

பாடல் தோறும் ரசம், நவரசமே நிறைந்திருக்கும். நவரசங்களையும் தேனாக வடித்திறக்கும் இசை. நாடகத்துறையோ கையால் தொட்டுப் பார்க்கும்படி கண்முன்னிறுத்தும் ரசபாவ உருவங்களை.

இனி பாடல்களில் அங்கங்கே சொல் பிழை, எழுத்துப்பிழை விழுந்து கிடக்கின்றன. கவிஞர் போட்ட பிழை இல்லை. ஏட்டில் மாறி மாறி எழுதியவர்கள் போட்ட பிழை தவிர்க்க முடியாததுதான் அது.

பாட்டை உணர்ச்சியோடு படித்தால் - பாடினால் எல்லோருக்குமே பிழைபட்ட இடம் தெரியும். இன்னும் கொஞ்சம் உணர்ச்சியோடு அனுபவித்துப் பாடப்பாட பிழைகளுக்குப் பதிலாக பொருத்தமான திருத்தமே வந்துவிடும்.

இங்கே பிழை நீக்கிக் கொடுத்திருக்கிறது பாடல்களை.

பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்காருடைய திருவரங்கக் கலம்பகம் போன்ற நூல்களில் முறையே

1. திருவரங்கக் கலம்பகம் செய்யுள் (100)
2. திருவரங்கத்துமாலை செய்யுள் (111)
3. சீரங்க நாதர் ஊசல் செய்யுள் (32)
4. நூற்றெட்டுத் திருப்பதி அந்தாதி செய்யுள் (108)

ஆக முந்நூற்று ஐம்பத்தொரு செய்யுள்கள் உள்ளன. ஆனாலும் எனக்கு விளங்கிய பாடல்கள் கலம்பகத்தில் அறுபத்து நான்கும், மாலையில் இருபத்து ஆறும், ஊசலில் ஆறும்,

நூற்றெட்டுத் திருப்பதி அந்தாதியில் இருபத்து ஒன்பதும் அழகர் அந்தாதியில் ஒன்றும் ஆக நூற்று இருபத்து ஆறு பாடல்களே.

எனக்குத் தெளிவு கொடுத்துப் பரவசப்படுத்திய பாடல் களையே அந்தந்த நூலின் பெயரிட்டுக் கொடுத்திருக்கிறேன்.

எனக்கு விளங்காத - அதாவது என்னைத் தெளிய வைக்காத, பாடல்கள் இங்கு இடம் பெறவில்லை.

அவைகளைப் பார்க்க விரும்புகிறவர்கள் ஏற்கனவே அறிஞர்களால் அச்சிட்டு வெளிவந்துள்ள பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் நூல்களில் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.

ஒவ்வொரு பாடலின் முகப்பிலும் சிறு விளக்கம் இருக்கும். அதேபோல் ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் அந்தந்தப் பக்கத்தின்கீழ் அரும்பத உரையும் கொடுத்திருக்கிறது.

பாட்டின் முகப்பில் உள்ள விளக்கம் பாடலைப் பாடி அனுபவிக்கும் போதும், நண்பர்களிடம் சொல்லும் போதும் எனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்கள். அதனால் விளக்கத்தைப் படிக்க வேண்டும். படித்ததைப் போலவே விட்டுவிட வேண்டும்.

பாடலைத் தான் மாறி மாறிப் பாடிப்பாடி அனுபவிக்க வேண்டும்.

பாடப்பாட முகத்தில் ஒரு களை கட்டும். மனசுக்கு ஒரு ஒளி கிடைக்கும். வெறுப்பு, கசப்பு எல்லாம் ஓடி விடும். ஆனந்தமாக இருக்கும் வாழ்க்கை.

இப்படிக்கு,
வித்வான் ல. சண்முகசுந்தரம்

திருக்காப்பு

1. பரம்பொருளாகிய திருமாலைப் போற்றி வழிபடுபவர்கள் வைணவர்கள். அதுபோலவே ஆழ்வார்களையும் போற்றி வழிபடுவார்கள் வைணவர்கள்.

ஆழ்வார்களை வழிபடுவது போல ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்களையும் வழிபடுவார்கள் அவர்கள்.

எந்தவிதமான பேரத்துக்கும் இதில் இடம் கொடுக்க மாட்டார்கள் வைணவர்கள்.

திவ்யகவி என்று பாராட்டப்படுகிறவர் பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார். அவர் தாம் இயற்றிய திருவரங்கக் கலம்பகத்துக்குக் காப்புச் செய்யுள் பாடுகிறார். திருமாலின் மெய்யடியாரில் ஒருவராகிய நம்மாழ்வாரை - நம்மாழ்வாரின் அருளிச் செயலாகிய திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களையே வாழ்த்திப் போற்றிக் காப்புச் செய்யுள் பாடுகிறார்.

எப்படி?

மறைப்பால்க் கடலை

திருநாலின் மந்தரத்

தால்க்கடைந் து,

துறைப்பால் படுத்தித்;

தமிழ்ஆ யிரத்தின்

சுவைஅயிர் தம்

(கறைப்பாம் பணைப்பள்ளி

யான்) அன்பர் கூட்டம்

களித்தருந் து

நிறைப்பான் கழல் அன்றி

சன்ம வீடாய்க்கு

நிழல் இல்லை யே

மறைப்பால் கடலை - விஞ்ஞானபூர்வமான உண்மை என்கிற பால்க்கடலை நா - வார்த்தைகள், வார்த்தைகளாலாகிய கவி. துறை - பக்தி, வழிபாடு முதலிய குறிக்கோள். தமிழ் - பாசுரம். கறைப்பாம்பு - ஆதிசேஷன். களித்து அருந்த - ஆனந்தமாய் அனுபவிக்க. நிறைப்பான் - மனம் நிறையக் கொடுத்த நம்மாழ்வார். நம்மாழ்வார்தான் தஞ்சம் என்றால் அவர் பாடல் தான் தஞ்சம். அதுவே அதன் பொருள்.

தேவபாணி

1. திருவரங்கம் வைணவ ராஜதானி. அரங்கநாதர் எழுந்தருளி அருள்பாலிக்கும் பெருங்கோயில் திருவரங்கம்; அப்படி என்றால் மோட்ச சாம்ராஜ்யந்தானே வைணவர்களுக்குத் திருவரங்கம்.

ஆயிரம் தலைகள் ஆதிசேஷனுக்கு உலகமே அவன் உச்சியில் இருந்துதான் சுழல்கிறது.

அந்த ஆதிசேஷனையே உதறிப்போட்டு, பாயாக விரித்து அதில் படுத்து உறங்குகிறார் அரங்கர். உறங்குவது போன்ற பாவனையில் காட்சி கொடுக்கிறார் ரங்கநாதர். இதற்குத் தான் ஞானத்துயில் என்று பெயர்.

திருமகளும் நிலமகளும் பக்கத்துக்கு ஒருவராகச் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். கருடாழ்வார் வாசல் காப்போனாகப் பணியாற்றுகிறார். பெருமானோ வலது கையை அணையாகத் தலைக்கு அடியில் வைத்து தென்பக்கமாக முகத்தைச் சாய்த்து இலங்கையைப் பார்க்கிற நோக்கில் படுத்திருக்கிறார்.

1. சீர்பூத்த செழுங்கமலத்
திகழ்தவிசில் வீற்றிருக்கும்
நீர்பூத்த திருமகளும்
நிலமகளும் அடிவருட;
சிறைப்பறவை புறங்காப்ப
சேனையர்கோன் பணி கேட்ப,
நறைப்படலைத் துழாய் மார்பில்
ஞாயிறுபோல் மணிவீளங்க
மின்இலங்கு தொடிவலைய
வீயன்வலக்கை கீழ்கொடுத்துத்
தென் இலங்கைத் திசைநோக்கித்
திருநயனம் துயில்வோய் கேள்!

சீர் - சிறப்பு. கமலத்த விசு - தாமரை ஆசனம், நீர் பூத்த - திருப்பாற்கடலில் அவதரித்த, சிறைப்பறவை - கருடாழ்வார், சேனையர்கோன் - சேனை முதலி, நறைப்படலை துழாய் - மணம் கமழத் தொடுத்த துளசிமாலை, ஞாயிறு - சூரியன், மணி - கவுத்துவமணி, மிள் இலங்குதொடி - மின்னல் போல் ஒளி அடிக்கும் கல் பதித்த தோள் வளையம், நயனம் துயில்வோய் - தூங்குவது போலக் கண்ணை மூடிப் படுத்திருக்கும் பெருமானே! நயனம் - கண்.

2. மண்ணகம் துயர் நீங்க,
வானகம் தொழுதேத்த,
கண்ணகன் சோணாட்டுக்
காவிரிவாய்ப் புளினத்து
அரியதா னவர்க்கடிந்த
ஐம்படையும் புடைதயங்க
கரியமால் வரை முளரிக்
காடன்று கிடந்தாங்கு
மீன்னிலங்கு தொடிவலய
வியன்வலக்கை கிடந்தாங்கு
தென்னிலங்கைத் தீசைநோக்கித்
திருநயனம் துயில்வோய்கேள்!

இரண்டு பாடல்களுக்கும் தரவு என்று பெயர். இசைப்பாடலில் பல்லவி போல தரவு. தரவை ஒட்டி வருவது தாழிசை. அது தரவு போல எடுப்பான ஓசையில் வராது. தணிந்த சுதியில் அமர்ந்து வரும் தாழிசை.

கிட்டத்தட்ட அனுபல்லவி போன்றதுதான் தாழிசை. “பெருமானே! பிரபஞ்சமே உனக்கு விளையாட்டு. விளையாட்டே இப்படி என்றால் உன்னுடைய மற்றைக் காரியம்?

அனைத்துலகம் அனைத்துயிரும்
அமைத்(து) அளித்து துடைப்பது; - நீ
நினைத்தவிளை யாட்டென்றால்
நின்பெருமைக்(கு) அளவாமோ! -

இனி தாழிசையை ஒட்டி வருவது அராகம். முடுக்கும், துள்ளலு மான தாளந்தான் முக்கியம் அராகத்துக்கு. ஒத்தாதுவது போலப் பண்ணானது பின் நிற்க, தாளமானது முன்னிலை வகிக்கும்

மண்ணகம் - உலகில் உள்ள உயிரினங்கள். வானகம் - தேவர்; கண்ணகன் - விரிந்து பரந்த - புளிமை - நன்செய், தானவர் - அரக்கர். ஐம்படை - வில், வாள், சங்கு, சக்கரம், தண்டு என்னும் ஐந்து படைக்கலன்கள். புடை தயங்க - பக்கம் கிடக்க, மால் வரை பெரிய மலை. முளரி - தாமரை, கிடந்தாங்கு - கிடந்தது போல்.

கடுவளி, கனல், புனல்,
 ககனமொ(டு) அகலிடம்,
 உடுபதி, கதிரவன்,
 உருவமும் அருளினை

(வளி - காற்று, கனல் - தீ, புனல் - நீர், ககனம் - வான், அகலிடம் - உலகு, உடுபதி - திங்கள், கதிரவன் - ஞாயிறு)

ஆரம்பமும் இல்லை. முடிவும் இல்லை உனக்கு.
 ஆனாலும் பக்தர்களுக்குள் நீ அடக்கம். காரணம் உன்னில்
 அடக்கம் அவர்கள்.

கடிமலர் அடி இணை
 கருதிளர் பெறுகென,
 அடிநடு முடிவற
 அருள்பர கதியினை.

சீர்கள் - போகப் போகக் குறைந்து வருமானால் அதற்குச்
 சின்னம் என்று பெயர். 'எண்' என்பது பழைய வழக்கு.
 இப்பொழுது அதை அம்போதாங்கம் என்று சொல்கிறார்கள்.

இதோ வருகிறது அம்போதரங்கம்

ஒரு நான்கு முகத்தானோ(டு)
 உலகீன்றாய் என்பர்; - அ.:(து) உன்
 திருநாசி வளர்ந்ததல்லால்
 திரு உளத்தில் உணராயால்

பிரமனைப் பெற்றெடுத்தது நீ இல்லை. உன் உந்திக் கமலத்தின்
 காரியம் அது!

“இனி, உலகமே கடலுள் மூழ்கியது. கரையும் நிலை
 வந்தது உலகுக்கு. அட்டே! அஜாக் கிரதையாய் இருந்து
 விட்டோமே என்று வராக (பன்றி) உருவெடுத்தாய். பல்லால்
 கவ்வி இழுத்துக் கொண்டு வந்து விட்டாய் உலகை.

நான்கு முகத்தான் - பிரம்மா. இறைவனுடைய கற்பனையில்
 உதிப்பனதாம் அண்டபிண்ட சராசரம் எல்லாம். திட்டம் போட்டு
 ஒன்றையும் உண்டாக்குவதில்லை இறைவன் என்பது விஷயம். படி -
 உலகம். எயிறு - பல். இங்கே பல்லோடு நிறைந்த வாய். வென்றி - வீரம்.
 உண்டை - சாப்பிட்டாய். துற்று - கவளம்.

“இப்படித்தான் சொல்கிறார்கள் பலர். படித்தவர்களும் சரி, படியாதவர்களும் சரி அப்படியே சொல்கிறார்கள்.

உன் வாய்க்கு ஒரு துகள் அளவு கூடப் பெறாது உலகம். அதைப் போயா கவ்வி எடுப்பாய் நீ.

பன்றியாய்ப் படி எடுத்த
பாழியாய் என்பர் - அது
வென்றிஆர் உனதெயிற்றின்
மென்துகள் போன்ற(று) இருந்ததால்

பேரண்டமே உனக்கு ஒரு கவளம் போலத்தான். அதை எடுத்து வயிற்றுள் போட்டால் பசி அடங்கவா செய்யும் உனக்கு.

அண்டம் எலாம் உண்டை என்பர்
அரியாதார் - ஆங்கவை நீ
உண்டருளும் காலத்தில்
ஒரு துற்றுக்கு(கு) ஆற்றாவால்

படிப்படியாக இது ஓசை சுருங்கி வருவதை இனிப் பார்க்கலாம்.

சாக்கடை என்றால் அது நஞ்சுதான். ஆனாலும் தென்னைக்கு அது பாய்ந்தால் இளநீராய் விடுகிறது. வாழைக்குப் பாய்ந்தால் வாழைப்பழம். கரும்புக்குப் பாய்ந்தால் கல்கண்டு. சாக்கடை நீர்தான்.

இறைவனுடைய சன்னதியில் நஞ்சும் இல்லை. அமுதமும் இல்லை. எல்லாம் அவன் ஒருவனே.

நஞ்சுமும் அமுதமும்
நரகம் வீடுமாய்
வஞ்சுமும் ஞானமும்
மறப்புமும் ஆயிளை

நரகு - துன்பம், ஆசை, பயம், அடிமை இவற்றை ஏவி விடும் துன்பம்.
வீடு - ஆனந்தம்.

இருவீளைப் பகுதியும்
 இன்ப துன்பமும்
 கருணையும் வெகுளியும்
 கருத்தும் ஆயினை

அலைகடல் வயிறு கலக்கினை
 அவுணரை மதுகை அடக்கினை
 மலைதலை கவிழா டுத்தளை

மண்ணை வீண்டனை;
 வெண்ணெய் உண்டனை;
 மரு(து) இ டந்தனை;
 எரு(து) அ டந்தனை;
 உள்நீ ரைந்தனை;
 எண்ணி றந்தனை;
 ஒருமை ஆயினை;
 பெருமை மேலினை;

கண்ணை மூடிக்கொண்டு பாம்பணையில் படுத்து
 ஞானத்துயில் புரிகிறார் ரெங்கநாதர். அவரைத் தட்டி எழுப்பி
 “நான் சொல்வதைக் கேளும்” என்கிறார் ஐயங்கார்.

சொல்ல நினைத்ததைச் சொன்னார்; சொல்லி விட்டு ஒரு
 சிறு வேண்டுகோள் விடுக்கிறார். என்ன வேண்டுகோள் அது?
 எலும்பில்லாத புழுவாகப் பிறந்தாலும் சரி நான். உன்
 அடியார்களை எப்பொழுதும் எண்ணி எண்ணி மகிழ வேண்டும்.
 அவர்கள் திசை நோக்கிக் கும்பிட வேண்டும் நான்” இதை நீதான்
 அருள வேண்டும் என்று வேண்டுகிறார் ஐயங்கார்.

அப்படி முடிகிறது பாட்டு.

என ஆங்கு

மதுகை - திமிர், கொழுப்பு. மலை - கோவர்த்தனமலை. விண்டளை -
 பேர்த்தெடுத்தாய். மருது - மருதமரம், எருது - கன்று.

மலர்தலை உலகத்துப்
 புலமை சான்ற
 பதின்மரும் பணித்த
 பாடல் ஓதையொடு,
 முதுமறை கறங்க,
 முரசம் ஆர்ப்ப,
 வலம்புரி ழீளிறும்
 பொலம் புரிகோயில்
 ஆழிஅம் செல்வத் (து)
 ஆதிஅம் பரம!
 வாழி வாழி
 மாயோய் வாழி
 நெடியோய் வாழி
 நின் மாட்(டு) ஒன்றே;
 தொழுதகைத் தொண்டர்தம்
 தொண்டருள் சேர்க்காது
 எழுவகைத் தோற்றத்து
 இன்னாப் பிறப்பில்
 என்பொழி யாக்கையுள்
 சேர்ப்பினும், அவர்பால்
 அன்பொழி யாமை
 அருள்மதி எனக்கே.

தரவு என்பதைப் பல்லவி போல வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். தற்காலத்தில் பல்லவி என்பது ஒரு வரியில் இருந்தால் போதும். அந்த ஒரு வரியையே வளைத்து வளைத்துப் பாடுவார்கள். கேட்பவர்களுக்குப் புளித்துப் போய்

பதின்மர் - பத்து ஆழ்வார்கள். வலம்புரி - சங்கு. பொலம்புரிகோயில் - பொற்கோயில். ஆழி அம் செல்வ - திருப்பாற்கடலில் யோக நித்திரை புரியும் பெருமானே. என்பொழியாக்கை - எலும்பில்லா புழுப் போன்ற பிறப்பு. என்பு - எலும்பு, அருள்மதி - அருள் புரிவாயாக குறிப்பு - ஆழ்வார்களுக்குக் கொடுத்தது போல் ஞானம் கொடுக்காவிட்டாலும் அவர்களை வணங்கி வழிபடும் பண்பையாவது எனக்கு அருள வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறார் கவிஞர்.

விடக்கூடாதே. அதற்காகச் சங்கதிகளைப் போடுவார்கள். பிர்க்காக்களை உதிர்ப்பார்கள். சுரங்களில் ஏறுவதும் இறங்குவதும் என்று வித்தையே போடுவார்கள்.

முன்காலத்தில் இப்படி இல்லை. நான்கு வரி, ஆறு வரி, எட்டு வரி என்று தரவு (பல்லவி) இருக்கும். அப்படி இரண்டு கூட இருக்கும். தரவை இசையோடு பாடுவார்கள். ஆற அமர நிறுத்தி நிதானமாகப் பாடுவார்கள். பாட்டில் பொதிந்து கிடக்கும் உண்மை, உணர்ச்சி, அனுபவம் அப்படி அப்படியே கண்முன் வந்து நிற்கும். நவரசங்களும் அவைகளுடன் உருண்டு புரண்டு விளையாடும். நாமும் அவற்றோடு சேர்ந்து உருண்டு புரண்டு ஓட வேண்டியதுதான்.

யாழ் (வீணையோடு) சேர்ந்து பாடுவதும் உண்டு. விஸ்தாரமாகப் பாடித் தரவு முடிந்ததும் மூன்றடி அளவில் தாழிசையைப் பாடுவார்கள். இசையானது பூப்போல மெல்லத் தவழ்ந்து வரும் அதில்.

இப்படி இசை உருக்கள் பாடி முடிந்ததும் அராகம் அம்போதரங்கம் என்று வரும். இவற்றை அபிநயம் பிடித்தே பாடுவார்கள். அதனால் தாளக்கட்டு பிரதானமாக இருக்கும் இவற்றில்.

மங்களம் பாடி முடிப்பதைப் போல சுரிதகம் வரும்.

நான்கு மணிக் கச்சேரிக்கு ஒரு பாட்டே போதும். அப்படி உறுப்புகள் பலவற்றோடு அமைந்திருக்கிறது பாடல்.

இப்படி வரும் பாடலுக்கு தேவபாணி, அதுவும் பெருந்தேவபாணி என்றே பெயர் கொடுத்திருக்கிறார் தொல்காப்பியர்.

சீர்பூத்த என்னும் பாடல் ஒன்றனுள் மாபெரும் பக்தி உலகமே பூத்து மணக்கிறது. நாடக இயலோடு பேசுகிறது பக்தி.

‘சீர் பூத்த’ என்பதில் தொடங்கி ‘அன்பொழியாமை அருள்மதி எனக்கே’ என்பது முடிய கிட்டத்தட்ட ஐம்பது அடிகள் கொண்டது பாடல். பெருந்தேவபாணி என்னும் பாடல்.

பாடலைப் பாட வேண்டும். வாய் விட்டுப் பாட வேண்டும். பாடப்பாட தேவகானம் பொங்கித் ததும்பும் பாடலில்.

பாடலை மொத்தமாகவும் பாடலாம். தரவு, தாழிசை என்று தனித்தனி உறுப்புளாக எடுத்தும் பாடலாம். எவ்வளவு பாட முடியுமோ அவ்வளவு பாடினால் போதும்.

இதுபோன்ற பாடல்களை எல்லா இடங்களிலும் பாட வேண்டும். அப்படிப் பாடினால் தான் சங்கீதத்துக்கு சமீபகாலமாய் பிடித்திருக்கிற கிறுக்கு விலகும்.

தோள் கண்டார்...

2. பக்தி என்றால் பக்திதான். அதில் இன்னொன்று வந்து கலப்படம் செய்ய முடியாது. தெள்ளத் தெளிந்த தெளிவும், கட்டுவிடாத உறுதியுந்தான் பக்திக்குக் கையும் காலும்.

பக்திமயமாய் ஐயங்கார் கொடுக்கிற காட்சியைப் பாருங்கள்.

எனக்கே திருவரங்கன்

எம்பிரான், எம்மான்

தனக்கே அடிமை

தமியேன் - புனக்கேழ்

மருத்துளவோன் மேல் அன்றி

மற்றொருவர் மேல் என்

கருத்துளவோ ஆராயும்

(3)

கால்

3. அரங்கநாதனுக்கு எத்தனையோ பெயர்கள். அத்தனை பெயர்களையும் சொல்ல வேண்டாம். அவற்றில் ஒரு பெயரை உணர்ந்து சொன்னாலே போதும்.

புனக்கேழ் - காட்டில் விளையும், மரு - வாசனையோடு கூடிய, ஆராயும் கால் - எத்தனை சோதனை போட்டுப் பார்த்தாலும், கருத்து உளவோ - நினைப்பு வருமா? வரவே வராது.

வைகலந்த - கூர்மையோடு பளபள என்று ஒளி விடுகிற மூஇலைவேல் - சூலாயுதம். இலை வடிவில் மூன்று கவுர்களாக வடிக்கப்பட்ட வேல், ஈசன் - சிவன், வாசவன் - இந்திரன்.

அப்படிச் சொல்கிறவர்களைக் கையில் பிடிக்க முடியாது. இந்திரன், பிரம்மன், சிவன் ஆகிய தெய்வங்களே அவர்களைக் கண்டு வியப்பார்கள். ஒதுங்கி வழிவிடுவார்கள் அவர்களுக்கு.

வைகலந்த மூஇலைவேல்
 ஈசற்கும், வாசவற்கும்,
 மலரில்வை கும்
 மெய்கலந்த நால்வேத
 விரிஞ்சனுக்கும், மேலாவீர்
 றிருப்பர்மா தோ!
 பைகலந்த பாம்பணை மேல்
 திருவரங்கப் பெருங்கோயில்
 பள்ளிகொள் ளும்,
 கைகலந்த நேயியான்
 திருநாமத்(து) ஒரு நாமம்
 கற்றார்தா மே!

பாட்டைப் பிரித்துக் காட்டி இருக்கிற முறையில் இரண்டு இரண்டு சீராக எடுத்து நிறுத்திப் பாட வேண்டும். பாடப்பாடக் கல்கண்டாய் கரையும் பாடல். நா மட்டுமா? உடம்பெல்லாம் தித்திக்கும். மெழுகாய் இளகி உருகும் ஊன். (4)

4. வீடு - அதாவது ஆனந்தம் என்று ஒன்று இருக்கிறது. அதை நோக்கியே பிறப்பெடுத்த அத்தனை உயிர்களும் ஓடுகின்றன. ஆனந்தம் அவற்றுக்குக் கிடைக்கின்றது. ஆனால் சிக்கலும், குழப்பமும், துன்பமும், துயரமும் சேர்ந்தே கிடைக்கிறது ஆனந்தம்.

சுத்தமான முறையில் கிடைக்க மாட்டேன் என்கிறது ஆனந்தம்.

கலப்படம் இல்லாத ஆனந்தம் பெற வழி இதோ. இருக்கிறது பாருங்கள் என்று காட்டுகிறார் ஐயங்கார்.

மெய் கலந்த நால்வேதம் - உண்மையான ஞானம். விரிஞ்சன் - பிரமன். மலர் - தாமரை மலர், பை கலந்த பாம்பு - படம் எடுத்தாடும் பாம்பு. பள்ளிக் கொள்ளும் - யோக நித்திரை புரியும். நேமியான் - சக்கரப்படையுடைய அரங்கன். கற்றார் - அறிஞர்.

சுற்றார் எனினும்,
 பதினநால் உலகும்
 கண்டார் எனினும்,
 தண்டா யிகுபற்று
 அற்றார் எனினும்,
 திருமால் அடியார்
 அல்லா தவ்வீடு
 இல்லா தவரே;
 பொந்தா மரையாள்
 கணவன் துயிலும்
 பொற்கோ யிலையே
 புகழ்வார், பணிவார்,
 மற்றுஆர் - எனினும்
 பெற்றார் அவரே
 வானோர் திருமா
 மணிமண் டபமே. (5)

5. எவ்வளவு வேகமாக - கண்ணைப் பறிக்கிற வேகத்தில் ஓடினாலும் தண்டவாளத்தை விட்டு விலகாது ரயில். பக்தியும் அப்படித்தான்.

பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் பக்தியின் திருஉருவாக இருக்கிறார். பாடல் மூலம் தகதக என்று பிரகாசிக்கிறது பக்தி.

அன்பு, காதல், பக்தி எல்லாம் ஒன்றுதான். ஒரு பொருள் (குறித்த) பன்மொழிதான்.

ஒரு பொருளிடத்து அன்பு உண்டாகி விட்டால் அதைச் சேர்ந்த பொருள்களிடத்தும் அன்பு உண்டாகும்.

திருவரங்கர் மேல் வைத்த காதல் அரங்கரின் ராஜதானியாகிய ஸ்ரீரங்கத்தின் மேலும் பாய்கிறது. திருவரங்கப்

பதினநால் உலகம் கண்டார் - மேலுலகம் கீழ் உலகம் முழுவதும் சுற்றிப் பார்த்த அனுபவசாலிகள். தண்டாமிகு பற்று அற்றார் - ஞானி. தண்டாமிகு பற்று - குறையாது பெருகும் ஆசை, பேராசை, அரங்கனை வழிபடுபவர்களுக்குத்தான் ஆனந்தம். பொன் தாமரையாள் - திருமகள். பொன் - அழகிய. மற்று ஆர் எனினும் - அடியார் யாராக இருந்தாலும் சரி. அவர்களுக்குத்தான் திருமாமணிமண்டபம் - மோட்சம்.

பெருங்கோயில் மேலும் பாய்கிறது. அப்படிக் கொடி வீசிப் படர்கிறது பக்தி.

பேரண்டம் முழுவதையும் பிரளயத்தில் அள்ளி வாயில் போட்டுக் கொண்டார் அரங்கர். அந்த அரங்கருக்கு உகந்த ஊரும், கோவிலும்

மண்தலமும், வீண்தலமும்,
நின்றவட குன்றமும்,
வளைந்தமலை யுங் கடலும், மூ
தண்டமும், அகண்டமும்,
அயின்றவர் துயின்றருளும்
அரும்பதி வீரும்பிவின வில்,
கொண்டல்குமு றும்குட(கு)இ
ழிந்து, மத(கு) உந்தி, அகில்
கொண்டு நுரை மண்டிவரு நீர்
தெண் திரை தொறும் தரள
மும்கனக மும்சிதறு
தென்திருஅ ரங்கநகரே! (6)

6. திருவரங்கப்பெருங்கோயிலில் பள்ளி கொண்ட பெருமா ளாய்ப் படுத்திருக்கிறார் அரங்கர். படம் எடுத்தாடும் ஆயிரம் தலைகள் கொண்ட ஆதிசேஷன் என்னும் சர்ப்பந்தாள் அவருடைய பள்ளி அதாவது படுக்கை.

வலது கையைத் தலைக்கு அடியில் அணையாகக் கொடுத்து அவர் படுத்திருக்கிற அழகே அழகு. என்ன ஓய்யாரம் அதில், என்ன எக்களிப்பு, என்ன பொலிவு அதில்.

பார்க்கப் பார்க்கப் பரவசந்தான்

மண்தலம் - பூமி, விண்தலம் - வானுலகு, வடகுன்றம் - மேருமலை, மலைகடல் - மற்ற மலைகள், கடல்கள். மூதண்டம் - பேரண்டம், அயின்றவர் - உண்ட அரங்கர். துயின்றருளும் - படுத்துறங்கும். வினவில் - கேட்டால். கொண்டல் - மேகம். குடகு இழிந்து - குடகு நாட்டிலிருந்து பெருக்கெடுத்து ஓடி. மதகுஉந்தி - மடை ஏறித் தாவி. அகில் கொண்டு - அகில் போன்ற மரங்களை வேரோடு பிடுங்கி எடுத்துக் கொண்டு வரும் நீர் - காவிரி ஆறு, தென்திரை தொறும் - அதன் அலை தாளம் போடும். தரளம் - முத்து, கனகம் - தங்கம் இரண்டையும் வீசி எறியும் காவிரி. காவிரி ஆற்றின் நடுவில் அரங்கம். சீரங்கத்தின் நடுவில் பொற்கோவில். கோவிலின் நடுநாயகம் ரங்கநாதர்.

பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் பார்க்கிறார் சயன
கோலத்தில் அரங்கனை.

நவரத்தினங்கள் பதித்த தங்க வளையங்கள் பூட்டிய பருத்த
தோள்கள் - அரங்கனின் விம்மிப் புடைத்த தோள்களைப்
பார்க்கிறார் ஐயங்கார்.

புயங்களின் சொகுகம், நளிநமும், பெருமிதமும்
உணர்ச்சியைக் குழைத்துப் பிசைகின்றன. தோளோடு தோளாக
ஈடுபடுகிறார் ஐயங்கார்.

நீல(கிரி) மலையே வானவில் பூத்து வண்ண வண்ணமாய்
உமிழ்வது போலிருக்கிறது. நீலமேக சாமள வண்ணனின் தொடி
வளைய ஒளி. தொடியின் வண்ண ஒளிக்கு ஈடுகட்டி பாடலின்
ஒலிவண்ணம் வருகிறது.

1. நகுகதிர் வழங்கு,
தகடுபடு செம்பொன்
நவமணி குயின்ற,
தொடி அணி அணிந்து,
ககனலில் இடுநீல
வெற்பொத்(து) இருந்தன

புயத்தில் அணிந்திருக்கும் துளபமாலையில் வண்டு மொய்த்து
ரீங்காரம் இடுகின்றன. எட்டுத் திக்கும் முட்டி மோதுகிறது.
துளவின் நறுமணம். தேனோ துள்ளிப் பாய்ந்து வெள்ளப்
பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது.

2. நறியபுது மன்றல்
திசை முழுதும் மண்ட
நறவுகுதி கொண்ட
துளவணி அலங்கல்
மதுகரம் ஒரு கோடி
சுற்றப் புனைந்தன;

நகு கதிர் - குளிர்ந்த ஒளி, நவமணி குயின்ற - நவரத்தினங்கள் வைத்துக்
கட்டிய, தகடுபடு செம்பொன் தொடி - தகடுதகடாக இழைத்தெடுத்து பிறகு,
சுருட்டி வளைத்ததோள் வளையம், ககனலில் - வானவில், நீலவெற்பு -
நீலமலை.

மன்றல் - மணம், நறவு - தேன், அலங்கல் - மாலை, மதுகரம் - வண்டு.

3. ஐயங்காருக்கு மட்டுமா தோள் மேல் ஆசை. திருமகள், பூமா தேவி, சீதை, நப்பின்னை எல்லோருக்குமே மோகவெறிதான் பெருமாள் தோள்மேல்.

நளினமட மங்கை,
 குவலய மடந்தை,
 சனகன(து) அணங்கு,
 பொதுவர்க்கள், என்றில்
 வனிதையர் தனபாரம்
 மொத்தக் குழைந்தன;

4. காதலைக் கசிந்தூர வைக்கும் இந்தத் தோள்தான் மாபெரும் சமுத்திரத்தையே - திருப்பாற்கடலையே கொதிக்கக் கொதிக்க - பொங்கப் பொங்கக் கடைந்தது. மத்தாகப் போட்ட மலையே தேய்ந்து விட்டது. தாம்புக்கயிறாகச் சுற்றப்பட்ட வாசுகியோ வலி பொறுக்க முடியாமல் அழுது விட்டாள். ஆனால் அணுவளவு கூடத்துவளவில்லை கடல் கடையும் தோள் அப்படியானால் எவ்வளவு காத்திரம் தோளில். வயிரத்தோள் என்றால் பெருமாள் தோள்தான்.

நதிபதி சுழன்று,
 கதறிநூரை சிந்த;
 அர(வு) அக(டு) உறிஞ்சி,
 அலற; அல மந்து
 வடவரை உடல்தேய
 நட்டுக் கடைந்தன;

5. வானளாவிய மலையையே மத்தாகப் போட்டு சமுத்திரத்தையே கடைந்தன தோள் என்றால், அதன் ஆற்றலை அளக்க முடியுமா

ஒருவராலும் முடியாது.

நளினமடமங்கை - செந்தாமரைப் பூவில் வீற்றிருக்கும் திருமகள், நளினம் - தாமரை, குவலயம் - பூமி, சனகனது அணங்கு - ஜனகனின் புதல்வி சீதை. பொதுவர்க்கள் - நப்பின்னை. வனிதையர் - பெண்கள். தனபாரம் - மார்பகம்.

நதிபதி - கடல் - பாற்கடல், அரவு - பாம்பு வாசுகி, அகடு - உடம்பு, அகடு உறிஞ்சி - உடம்பில் ஓடும் ரத்தம் கொதிக்க - ஈரக்குலை சுருள, அலற, கதற. வடவரை - மகாமேருமலையே - அலமந்து - வாடி வதங்கி, உடல் தேய - வற்றி உலர, நட்டு - கடலில் நாட்டி.

தூண் போன்ற தோள், தும்பிக்கை போன்ற தோள், மரம் போன்ற தோள் என்றால் எடுபடுமா? இல்லை, மலை போன்ற தோள் என்று சொன்னால்தான் எடுபடுமா?

பெருமாளின் தோளுக்கு நிகர் பெருமாளின் தோள்தான். நறுமணம் கமழும், கஷ்தாரியையே (புழுசு) குழைத்துப் பூசி இருக்கிறார் தோளில்.

இணை அற நிமிர்ந்து,
வலியொடு திரண்டு,
புகழொடு பரந்து,
புழுகொடும் அளைந்து,
கலவையின் அணிசேறு
துற்றுக் கமழ்ந்தன;

6. அவ்வளவுதானா? கடலுக்கு நடுவில் இருந்தது இலங்கை. நாலா பக்கமும் இலங்கையைச் சுற்றி வளைத்துக் கிடந்த கடலே கதி கலங்கும்படி அம்பை விட்டதும் இந்தப் புயந்தான். ராவணனும் அவன் படையும் அலறி விழ ஒப்பற்றவில்லை - ஒரே வில்லை, இரு கையாலும் வளைத்ததும் இந்தப் புயங்களே. அம்புமழை பொழிந்து இலங்கையை நொறுக்கியதும் இந்தப் புயமேதான்!

எறிகடல் கலங்கி,
முறையிட வெகுண்டு,
நிசிசரர் இலங்கை
அரசொடு மலங்க,
ஒரு சிலை இரு கால்
வளைத்துச் சிவந்தன;

7. ராட்சதர்கள் சும்மா இருக்க மாட்டார்கள். அடிக்கடி தொல்லை கொடுப்பார்கள் தேவர்களுக்கு. உடனே திருமாலிடம் ஓடி

இணை அற நிமிர்ந்து - நேரெதிராக ஒன்றும் இல்லை என்கிற நிலையில், ஓங்கி உயர்ந்து, புழுசு - கஷ்தாரி, அளைந்து - குழப்பி. சேறு - சாந்து. துற்று - கையால் பூசப்பூச கோடுகோடாய் விழுந்த பூச்சு.

எறிகடல் - அலை வீசும் கடல், இலங்கைக் கடல், வெகுண்டு - கோபம் கொண்டு, நிசிசரர் - அரக்கர். மலங்க - நிலை குலைந்து சிதற,

வருவார்கள் தேவர்கள். முறையிடுவார்கள். அருளாளானாகிய பெருமாள் அவர்களுக்கு அபயம் கொடுப்பான்.

ராட்சதர்களை வீழ்த்தி தேவர்களைக் காப்பது இந்தக் கொற்றப்புயம்தானே

புயங்களைப் பார்க்கப் பார்க்க அனுபவிக்க அனுபவிக்க கவிஞரின் நினைப்பு எங்கெங்கோ போகிறது.

அகலிடமும், உம்பர்
உலகமும் நடுங்கி,
அபயம் அடி யோங்கள்
அபயம் என வந்து,
வீழுதொறும் இடையூறு
அகற்றிப் புரந்தன;

8. பெருமாளின் தோள்களில் எத்தனை அழகு, எத்தனை வீரம், எத்தனை கம்பீரம். வைத்த கண்ணை எடுக்க முடியுமா?

சயனத்தில் படுத்திருக்கும் போதே இந்தப் போடு போடுகிறது. தோள் அப்படியானால் எழுந்து நிற்கும் போது எப்படி இருக்கும். காலையும், கையையும் வீசி நடக்கும் போதோ? கொடியவர்களை நிர்மூலமாக்க கோதண்டத்தைக் கையில் எடுக்கும் போதோ, சக்கரத்தைச் சுழற்றும் பொழுதோ, பாஞ்சசன்யம் என்னும் சங்கத்தை எடுத்து முழங்கி ஆர்ப்பரிக்கும் பொழுதோ அதன் அழகை இப்படி அப்படி என்று சொல்ல முடியுமா? அப்பொழுதெல்லாம் எப்படி இருக்கும் இந்த வீரத்தோள்?

இதோ பக்கத்தில் சக்கரம். கோடி சூரியப் பிரகாசமாய் ஒளி வீசிக் கொண்டு இருக்கிறது.

தூங்கும் பொழுது கூட சங்கும் சக்கரமும் பக்கத்தில்தான் அரங்கனுக்கு.

சிலை - வில் இரு கால் வளைத்து - மாறி மாறி (தொடர்ந்து) நாணேற்றி; சிவந்தன - கையின் சிவப்பு தோளுக்கு வந்து விட்டது.

அகலிடம் - பூமி, மண்ணுலகைச் சேர்ந்த முனிவர், யோகியர்களும், உம்பர் உலகம் - வானுலகம். வானுலகத் தேவர்களும் அபயம் - தஞ்சம். அபயம் - காக்க வேண்டும் என்று வேண்ட இடையூறு - துன்பம். புரந்தன - பாதுகாத்தன (தோள்கள்)

அருகுற வீளங்கும்
 எறிதிகிரி, சங்கம்;
 வெயில் ஒரு மருங்கும்,
 நிலவொரு மருங்கும்,
 எதிர் எதிர் கதிர் வீச
 வீட்டுப் பொலிந்தன;

சரி, தோளின் இந்த எடுப்புக்கு என்ன காரணம்?

9. ஆழமிக்க நுட்பமான உண்மையை - விஞ்ஞானமயமான பேருண்மையையே பாடல்களாகப் பாடி அருளினார் நம்மாழ்வார். தினந்தோறும் பக்தர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வருகிறார்கள். பெருமாளை சேவிக்க! அப்படி வருகிறவர்கள் நம்மாழ்வார் (சடகோபர்) பாசுரங்களைப் பாடி வழிபடுகிறார்கள். பாடல்களைக் கேட்கக் கேட்க பெருமானுக்குப் புளகாங்கிதம் ஏற்படுகிறது. அதனால் தோள்களுக்கு ஊக்கம் ஏறுகிறது. பூரித்துப் பொலிகின்றன தோள்கள். அரங்கனின் திருத்தோள்கள்.

அருமறை துணிந்த
 பொருள்முடிவை இன்சொல்
 அமு(து)ஒழுகு கின்ற
 தமிழினில் வீளம்பி
 அருளிய சடகோபர்
 சொல்பெற்று) உயர்ந்தன;

காரணம் தெரிந்து விட்டது கவிஞருக்கு.

10. வயிர வைடுரியங்கள் பதித்த தங்கக் கட்டில்கள், வெள்ளிக்கட்டில்கள் எத்தனையோ உண்டு பெருமானுக்கு.

அருகுற - பக்கம், எறிதிகிரி - ஆள்காட்டி விரலில் வைத்து சுழற்றிக் குறி பார்த்து எறிகிற சக்கரம். சங்கம் - பாஞ்சசன்யம் என்னும் சங்கு. விட்டு - ஒளிவிட்டு

அருமறை துணிந்த - மெய்யுணர்வின் அனுபவ முடிவில் வெளிப்படுகிற, பொருள் முடிவை - நியதித்துவத்தை, தமிழினில் விளம்பி - தமிழ்ப் பாசுரங்களாகப் பாடி சடகோபர் - நம்மாழ்வார், சொற்பெற்று - அமுதகீதத்தைக் கேட்டு, உயர்ந்தன - நிமிர்ந்தெழுந்தன.

பட்டுத்துணியில் அடைத்த பூம்பஞ்சு மெத்தைகளுக்கும் குறைவில்லை. ஆனாலும் ஆயிரம் வாய்ப் பாம்பணையில் படுத்து உறங்குகிற சுகம் வேறு எதிலும் இல்லை பெருமானுக்கு.

பெருமானின் கொற்றப் புயங்களுக்கு இதம் கொடுப்பது பாம்பணைதான்.

அந்தப் புயங்களையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார் கவிஞர் பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார்.

அரவணை வீரும்பி,
அறிதுயில் அமர்ந்த
அணிதிரு அரங்கர்,
மணிதிகழ் முகுந்தர்
அழகிய மணவாளர்
கொற்றப் புயங்களே! (7)

7. பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் பிறவிக் கவிஞர். அதாவது தெய்வகடாட்சம் பெற்ற கவிஞர்.

தமிழ்நாட்டில் பிறந்து வளர்ந்த தமிழர் அவர். தமிழ் அவருக்கு தாய்மொழி. வடமொழியிலும் நல்ல புலமை உடையவர். நல்ல புலமை என்றால் உண்மையான புலமைதான்.

தெலுங்கு, கன்னடம் முதலிய மொழிகளிலும் அவருக்கு பழக்கம் இருந்திருக்கலாம். அதுபற்றிய விபரம் நமக்குத் தெரியவில்லை.

எத்தனை மொழிகளைக் கற்றுத் தெளிந்திருந்தாலும் சரி, ஐயங்கார் தமிழில் தான் சிந்தித்தார். தமிழில் தான் பேசினார். தமிழில்தான் எழுதினார்.

ஆழ்வார்கள் போன்ற தமிழ் ஆசான்கள் பாடிய பாடல் களைப் பாடிப்பாடி அனுபவித்தார் ஐயங்கார்.

தமிழ் நூல்கள் ஒவ்வொன்றையும் படித்தார். எனக்குத் தமிழ் பிடிக்கவில்லை என்று அவர் சொல்லவில்லை. நினைத்துக்கூட அப்படி பார்க்கவில்லை அவர்.

அரவணை - பாம்புப் படுக்கை, அறிதுயில் - ஞானத்துயில், மணிதிகழ் முகுந்தர் - நீலமணி போன்ற பெருமான்

தமிழில் என்ன இருக்கிறது, ஒன்றும் இல்லை என்று வாய் கூசாமல் சொல்கிறார்களே சிலர். அப்பேர்ப்பட்ட பஞ்சமா பாதகர்களை அவர் பார்த்ததே இல்லை.

தமிழில் எல்லாம் இருக்கிறது. இல்லாதது இல்லை என்று கண்டவர் அவர். அதுமட்டுமல்ல, கவி என்றால் தமிழ்க் கவிதான். இசை என்றால் தமிழ்ப் பாடல்களில் இருக்கும் இசைதான். பரத நாட்டியம், நாடகம், ஓவியம், சிற்பம் எல்லாம் இணையற்றவை தமிழில். தமிழ்நாட்டில் என்று கண்டு உணர்ந்தவர்.

பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார். மட்டுமல்ல தெய்வப் புலமை திருவள்ளுவ நாயனாரிலிருந்து பாரதியார், தேசிக விநாயகம் பிள்ளை வரை, தொல்காப்பியரிலிருந்து பாரதிதாசன் வரை எல்லோருமே தமிழைத் தான் நம்பினார்கள். தமிழ்க் கவிஞர் பாடிய தமிழ்ப் பாடல்களையே படித்தார்கள். அவைதான் அவர்களுக்கு விளங்கின. அவைகளுடன் தான் அவர்கள் பழகினார்கள். உறவாடினார்கள்.

அனுபவம், ஆனந்தம் இருந்தால்தானே உள்ளுணர்வு வரும் அனுபவமும் ஆனந்தமும் வேறு மொழி மூலம் எப்படிக்கிடைக்கும்?

பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் தமிழை உணர்ந்தார். தமிழை மதித்தார். பெருமானை மதித்த மாதரியே தமிழையும் மதித்தார்.

தமிழை அனுபவித்தார். ஆனந்த பரவசமுற்றார். இம்மைக்கு இது போதும் என்றே சொன்னார்.

உள்ளுணர்வு ஒளி விட்டது. பாடல்கள் பூத்துச் செரிந்தன.

அவருடைய பாடல்கள் தாம் அவர் பிறவிக் கவிஞர் என்பதற்கு சாட்சி.

இதோ ஒரு பாடல்.

அரங்கநாதன் மேல் ஆசை வைத்து விட்டேன் நான். ஆசையில் ஆனந்தம் அடைகிறேன் நான். அந்த ஆனந்தத்தைப் பார்த்தே பாடுகிறேன் நான்.

எமனாவது, எருமைக்கடாவாவது, எது என்ன செய்யும் என்னை? பாடல் இருக்கிறது. பாடலில் பெருமாள் இருக்கிறார். பக்கத்தில் வருமா பாசக்கயிறு. எருமைக் கடாதான் வருமா?

பயம் நான்(கு) உடையாணைப்,
 பொன் - அரங்கத் தூணை,
 அயனாம் திருஉந்தி
 யாணை, - வீயன்ஆம்
 பரகதிக்குக் காதலாய்ப்
 பாடினேன் கண்டீர்
 நரக திக்கு நாணாமே
 நான்

(8)

பக்தியின் தொனி

8. பரீட்சைக்குப் படிப்பது போல் பாடலைப் படிக்கக்கூடாது. நிறுத்தி நிதானமாகப் படிக்க வேண்டும். அதுவும் பாடியே படிக்க வேண்டும். வளைத்து வளைத்துப் பாடி அனுபவிக்க வேண்டும்.

ஒரு தடவை பாடி அனுபவித்தாலே போதும், பிறகு பாடல் விடாது. தொடர்ந்து பாட வைக்கும்.

பாட்டோடு உறவாட உறவாடத் தான் கவிப்பண்பு, சிருஷ்டி தத்துவம், உணர்ச்சி பாவம், தெய்வகடாட்சம் எல்லாம் தெரியும்.

பரீட்சைக்குப் படிக்கிற மாதிரி படித்துப் பாடலை விட்டு விட்டால் “பூ! இவ்வளவுதானா? நாமும் இப்படிப் பாடலாமே. எத்தனை பாடல் வேண்டுமானாலும் பாடலாமே” என்றுதான் தோன்றும்.

அயன் ஆம் திரு உந்தி யாணை - பிரமன் தோன்றியது திருமாலின் கொப்பூழில் (உந்தியில்) தான். அயன் - பிரம்மா. வியன ஆம் பரகதி - இறுதி இவ்வாதபடி எங்கும் ஒரு தன்மைத் தாய் விளங்கும் கடவுள் தத்துவம். நரகதிக்கு - எமன் இருக்கும் திசை. நாணாமே - பயம் இல்லாமல்.

தோன்றுவதுடன் நிற்குமா பாடல்களைப் போலியாய்ப் பாடவே வைத்து விடும். அப்படிப் பாடிய பாடல்களை இடம் பார்த்து சொருகவும் வைத்து விடும்.

செருகு கவி என்றால் அதுதானே. இனி பாடி அனுபவிக்கிறவர்களுக்கு அப்படி ஏற்படாது கோளாறு. ஆனந்தத்தில் திளைத்து மிதப்பார்கள் அனுபவஞானிகள்.

குழந்தைதான் லட்சியம் தாய்க்கு. கொஞ்சிக் கொஞ்சி மகிழ்வாள் தாய்.

முருகன், கண்ணன் ஏதாவது ஒரு பெயர் இருக்கும் குழந்தைக்கு.

அந்தப் பெயரை மட்டுமா சொல்லி சொல்லிக் கொஞ்சுவாள் தாய்?

கண்ணே என்பாள், மணியே என்பாள், தங்கமே என்பாள், வயிரமே என்பாள், பூவே பொன்னே என்பாள். தாயே தெய்வமே என்றும் சொல்லுவாள் குழந்தையை.

இனி பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்காருக்கு லட்சியம் திருவரங்கநாதர்தான்.

அரங்கனை எத்தனை பெயர் வைத்துக் குறிப்பிடுகிறார் என்று பாருங்கள்.

கோன்நந்தன் மைந்தனை,
நான்முகன் தந்தையை,
கோயில் அச் ச
தானந்தனை, எனக்கு)
ஆரா அமுதை,
அரங்கனை யே.

நந்தன் மைந்தன், நான்முகன் தாதை, அச்சுதானந்தன், ஆராஅமுதன், அரங்கன் இப்படி எல்லாம் அவன் பெயரைச் சொல்லி மகிழ்கிறார். மகிழ்ந்தபடியே "திருவரங்கப்பெருமானுடன் நான் சேர்ந்து விட்டேன். லாபம் (மோட்சம்) நஷ்டம் (நரகம்) பற்றி எல்லாம் கவலை இல்லை எனக்கு" என்கிறார்.

நான் அந்த வைகுந்த
 நாடெய்தி வாழில்என்?
 ஞாலத்தின் றி
 ஈனம் தவாத
 நிரயத்து வீழில் என்?
 யான் அடைந் தேன்!
 கோன் நந்தன் மைந்தனை,
 நான்முகன் தந்தையை,
 கோயில் அச் ச
 தானந்த னை, எனக்கு)
 ஆரா அமுதை
 அரங்கனை யே.

(9)

9. மடக்கு என்று ஒன்று. அலங்காரமாய் வரும் செய்யுளில். ஒரு சொல்லே திரும்பத் திரும்ப வரும். ஆனால் ஒவ்வொன்றும் வேறு வேறு பொருள் தரும்.

இது ஒரு வேடிக்கைதானே, விளையாட்டுத்தானே; அழகாய் இருப்பதால் - படிக்கும் போது நாவுக்கு ருசி கொடுப்பதால் அலங்காரம் அதாவது அணி என்று பெயர் வைத்திருக்கிறார்கள் இதற்கு.

மடங்கி மடங்கி வருவது ஒரு குறிப்பிட்ட சொல் - ஆனபடியால் சொல்லணி என்று பெயர்.

ஒரே சொல் என்பது போல (ஒரேழுத்து மட்டும் மாறு பட்ட) ஒரே ஒலிச் சொல்லும் மாறி மாறி வருவதுண்டு. நடித்தானும், ஒடித்தானும், அளித்தானும், விளித்தானும் என்பது போல வருவதும் உண்டு.

அதுவும் மடக்கணிதான்.

அழகானதுதான் மடக்கணி, ஆனால் ஆபத்தானதும் கூட அது. பல புலவர்கள் மடக்கணி பாடுகிறேன் என்று துலாம்பர மாய்த் தெரிகிறதையே திரை போட்டு மறைத்து விடுவார்கள். அவர்கள் மடக்கு ஒவ்வொன்றும் இரும்புத்திரையாகவே விழும்.

வைகுந்த நாடு - மோட்சம், ஈனம் தவாத நிரயம் - கேவலமான நரகம். ஈனம் - கேவலம். தவாத - நீங்காத.

பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் மடக்கோ விளங்காததைக் கூட கையில் எடுத்து விளக்கிக் காட்டி விடும்.

பாடலைப் பாருங்கள்

அரலில் நடித்தானும்,
 உரலில் ஒடித்தானும்,
 அடலி கடந்தானும்,
 புடலி இடந்தானும்,
 குரவை பிணத்தானும்,
 பரவை அணைத்தானும்,
 கோசலை பெற்றானும்
 வீசலை உற்றானும்
 முரனை அறுத்தானும்,
 கரனை ஒறுத்தானும்,
 முத்தி அளித்தானும்,
 அத்தி விளித்தானும்,

பரம பதத்தானும்

சரம வீதத்தானும்

பாயல் வடத்தானும்

கோயில் இடத்தானே.

(10)

இசையையே கோலம் போட்டுக் காட்டுகிறது தமிழ். அபிநயத்தில் வைத்து இசைக்கு பாவ உருவம் கொடுக்கிறது தமிழ்.

10. திருவரங்கப்பெருமானிடம் “உன்னிடம் என்னை ஒப்படைத்து விட்டேன். இனி நீ என்ன செய்வாயோ என்னை” என்று சொல்கிறார் கவிஞர் .

அரலில் நடித்தான் - காளிங்கள் என்னும் பாம்பின் தலை மேல் நின்று நடனம் ஆடினான். உரலில் - ஜனகன் வில். காடு (வனவாசம்) புடலி - பூமி அடலி - காடு. புடலி - உலகு. குரவை - ஆயர் மகளிரோடு ஆடிய குரவைக் கூத்து. பரவை - கடல். மலையை நட்டு அணை போட வைத்தான். வீசலை - அலை வீசும் கடல். பாற்கடலில் பள்ளி கொள்கிறான். முரன் - மூர்க்கள் கரன் - ராவணனுடைய படைத்தளபதிகளில் ஒருவன்.

அத்தி - யானை. விளித்தல் - அழைத்தல். வடம் - ஆலிலை.

தானே தனக்கொத்த
 தாள்தா மரைக்குச்
 சாண்புகுந்(து) ஆள்
 ஆனேன்; இனி உன்
 அருள்அறி யேன் - என(து)
 ஆருயிரே!
 தேனே! என் தீவினைக்கு
 ஓர் மருந் தே! பெரும்
 தேவர்க்கெல் லாம்
 கோனே! அரங்கத்(து)
 அரவணை மேல்ப் பள்ளி
 கொண்டவ னே! (11)

11. “இறைவன் ஒருவன், இறைவன் ஒருவனே. அவனைத் தவிர்த்து வேறு இல்லை” இந்தத் தெளிவும் உறுதியுமே பக்தி.

பக்தி உள்ளவன் தான் மனிதன். பக்தி இல்லை என்றால் மனிதனே இல்லை.

குலம், கோத்திரம், பணம், அதிகாரம், கல்வி ஆகிய இவை வேறு. மனித தத்துவம் வேறு.

திருமால் அடியார் யாரானாலும் அவர்தான் என் தெய்வம் என்கிறார் கவிஞர். மற்றவர்கள் யாரானாலும், செல்வம், கல்வி, பதவி, உயர்குலம் எல்லாம் இருந்தாலும் சண்டாளர்கள்தான் அவர்கள்.

கயவர்கள் அவர்கள். அவர்களைப் பற்றி என்ன பேச்சு என்கிறார் கவிஞர்.

தானே தனக்கு ஒத்த - உவமை வேறு சொல்ல முடியாத, தாள் - திருவடி. ஆள் ஆனேன் - அடிமையானேன். என்னுடைய கடமை முடிந்தது. இனி உன்னுடைய கடமைதான்.

பாதியாய் அழகியகால்,
கைய ரேனும்,
பழி தொழிலும், இழிகுலமும்
படைத்தோ ரேனும்;

ஆதியாய்! அரவணையாய்!
என்பர் ஆகில்,
அவர் அன்றோ, யாம் வணங்கும்
அடிகள் ஆவார்;

பழிதொழில் - மற்றவர் வயிறு எரிந்து சாபமிடும். கொடுமை இழிதொழில்
- போக்கிரித்தனம், கயமை. சதுர்மறை - நான்கு வேதங்கள். போதில்
நான்முகன் - பிரமன், போது - தாமரை மலர்.

குறிப்பு - அப்பர் சுவாமிகள்,

அங்கம் எலாம் குறைந்தும் அழகு(ம்)
தொழுநோ யாராய்
ஆஉரித்துத் தின்றழுவும்
புலைய ரேனும்,
கங்கைவார் சடைகரந்தார்க்கு
அன்பர் ஆகில்,
அவர் கண்டீர் யாம் வணங்கும்
கடவு ளாமே!

என பக்தர்கள் பற்றியும்;

சங்கநிதி பதுமநிதி
இரண்டும் தந்தும்,
தரணியொரு வானாளத்
தருவ ரேனும்
மங்குவார் அவர் செல்வம்
மதிப்போம் அல்லோம்;
மாதேவர்க்கு ஏகாந்தர்
அல்லார் ஆகில்!

என பக்தி இல்லாதார் பற்றியும் குறிப்பிடுகிறார். அப்பர் சுவாமிகள்
கருத்து. சந்தம், பாடலின் கட்டமைப்பு அவ்வளவும் அப்படியே ஐயங்கார்
பாடலில் இருக்கிறது. பரமசிவன் திருமால் என்கிற பேர் வித்தியாசம் தவிர
மற்றவை எல்லாம் ஒரே மாதிரிதான்.

சாதியால் ஒழுக்கத்தால்,
 மிக்கோ ரேனும்;
 சதுர்மறையால் வேள்வியால்
 தக்கோ ரேனும்;

போதில்நான் முகன்பணியப்
 பள்ளி கொள்வான்
 பொன்னரங்கம் போற்றாதார்;
 புலையர் தாமே.

(12)

12. அவரை விதையை மண்ணில் ஊன்றுகிறோம். முளை வருகிறது. இரண்டு இலையோடு தலை நீட்டுகிறது. நின்ற இடத்திலேயா நிற்கிறது. அவரை? நாலா பக்கமும் கொடி வீசுகிறது.

பந்தலே போட்டு விடுகிறது. கொம்பு கிடைத்தால் போதும். பின்னிப் பின்னி உச்சிக்கே ஏறும் அவரை.

இலையும், கொழுந்துமாகப் பிஞ்சும், காயுமாகக் குலுங்கும் அவரை.

பக்தியும் அப்படித்தான். துள்ளிப் பாயும். விண்ணுக்கும் மண்ணுக்குமாக நிறையும். கட்டிப் பிடிக்கும், உதறும், கெஞ்சும், கொஞ்சும்.

ஊடலும் உண்டு அதனிடம் கூடலும் உண்டு. பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்காரோ பக்தியின் திருஉருவம்.

நெஞ்சே! என்ன ஜென்மம் இது! எத்தனை பிறவி எடுத்தோம்? அத்தனையும் வீண்.

சீதாபிராட்டியோடு கானகம் சென்றானே, ராமனாக அரங்கன். அவர்கள் போன கால் தடத்தில் ஒரு புல்லாக வேணும் முளைத்தோமோ? பொடிப்பொடிக் கற்களாகக் கூடக் கிடக்கவில்லையே நாம்?

இப்படி ஒரு வீச்சு வீசுகிறது பக்தி.

புலை ஆம் பிறவீ
பிறந்தென்செய் தேம்? பொன்னி
பொண்கொழிக்கும்

அலை ஆர் திருவரங்
கத்தெம் பிரான் நம(து)
அண்னையொ டும்

தொலையாத கானம்
கடந்தஅன் னாள், தடம்
தோறும்புல் லாய்,

சிலையாய்க் கிடந்தில
மே, நெஞ்ச மேகழல்
தீண்டுதற் கே.

(13)

13. “நம்முடைய செயல் என்று ஒன்றும் இல்லை, எல்லாம் நியதிப்படி நடக்கிற இறைவன் செயல்தான்”

இது உண்மை என்று தெரிகிறது. ஆனால் மனதில் பதிய மாட்டேன் என்கிறது.

உண்மையானது (பக்தி) உணர்ச்சிமயமாக மனதில் ஊன்றி நிற்க வேண்டும். அதற்குரிய சாதனம் கலை உணர்வுதான்.

பாட்டு, இசை, நடனம், கோவில், திருவிழா, மூர்த்தி, வழிபாடு இவைதான் இறைவனை நோக்கிச் செல்லும் வழி.

எளிய இயல்பான வழி இது. பாதை எளிதாக இருப்பதால் அதை மதிப்பதில்லை.

யோகம், தவம் என்று ஓடுகிறார்கள். சந்நியாசிக்கோலம் பூண்டு நாடோடி போல அலைகிறார்கள்.

உண்மை உணர்ச்சியோடு” அரங்கா அரங்கா என்று கூப்பிட்டால் போதுமே. கோவிலுக்கு வந்து மனம் ஒத்து வணங்கினால் போதுமே.

பொன்னி - காவிரி ஆறு, நமது அன்னை - சீதா பிராட்டி, தடந்தோறும் - காலடித் தடந்தோறு, சிலை - கல், கழல் தீண்டுதற்கு - அவள் காலடியில் பட.

காய் இலை தின்றும்,
கானில் உரைந்தும்,
கதிதே டித்

தீயிடை நின்றும்,
பூவலம் வந்தும்,
திரிவீர் காள்!

தாயினும் அன்பன்,
பூமகள் நண்பன்,
தடநா கப்

பாயல் முகுந்தன்,
கோயில் அரங்கம்
பணிவீரே.

(14)

14. கருகரு என்று தலைமுடி கண்ணனுக்கு. அடர்த்தியான முடி. நெளிந்து வளைந்து சுருண்ட முடி. சில சமயம் அந்த சுருள் முடி கண்ணணின் நெற்றியில் விழும். அது ஒரு தினுசான அழகு.

அந்த அழகை வைத்தே கண்ணனுக்கு கேசவன் என்று பெயர்.

அவன் நிறமும் கருமுடி மாதிரிதான். அந்தக் கருப்புக்குள்ளே நீல வண்ணம் நெளிந்து ஓசியும்.

காயம்பூவானது காடாய்ப் பூத்துக் கிடப்பது போல இருக்கும் மேனி.

இப்படி ஒரு அழகனைப் பார்த்த கண் வேறு எதைத்தான் பார்க்கும். கண்ணன் கண்ணன் என்று பெயர் விழுந்தால் தானே காது குளிரும்.

காள் - வனம். தீயிடை நின்றும் - சுற்றி அக்கினியை வளர்த்து நடத்தும் வேள்வி; தவம் பூவலம் வந்து - நாடோடி போல அங்கே இங்கே சுற்றி அலைந்து. திரிவீர்காள் - விவரம் இல்லாமல் அலைகிறீர்களே / பூமகள் நண்பன் - பூமாதேவியின் மணவாளன். தடநாகப்பாயல் முகுந்தன் - நீண்டகன்ற சர்ப்பத்தையே சயனமாகக் கொண்ட திருமால். அரங்கம் கோயில் பணிவீர் - திருவரங்கப்பெருங்கோயிலுக்கு வந்து ரங்கா, ரங்கா என்று கும்பிடுங்கள். அதுபோதும்.

கேசவனை யே செவிகள்

கேட்கத் திருவரங்கத்(து)

நசனையே சென்னி

இறைஞ்சிடுக; - நேசமுடன்

கண்ணனை என் கண்ணினைகள்

காண்க இணர்க் காயாம்பூ

வண்ணனையே வாழ்த்துக என்

வாய்

(15)

தவிக்கும் மனம்

15. அன்பு என்பது வயிரம். பட்டை தீட்டிய வயிரம். ஒரு பட்டை காதலாய் ஜொலிக்கும். இன்னொரு பட்டை பக்தியாய் ஒளிரும்.

இதோ காதலாய்க் கசிந்து கரைகிறார் ஐயங்கார். உடலில் ஆணாக இருந்தாலும் உணர்வில் பெண்ணாகி விடுகிறார் பக்தர்.

அரங்கநாதர் மேல் காதல். வெறி என்று சொல்லும்படி வளர்ந்து விட்டது காதல். வெறியில் அரங்கா! அரங்கா என்று கத்துகிறாள் பெண். உடம்பெல்லாம் கொதிக்கிறது. மாலையைக் கழற்றி வைக்கிறாள். வளையல் கழன்று ஓடுகின்றன. இளைத்து விட்டது உடம்பு. படுக்கையை விட்டுத் தரையில் சாய்கிறாள். மயக்கமாக வருகிறது. உறக்கம் வரவில்லை. தவிக்கிறாள்.

கடலும் அப்படித்தானே. நிலவைத் தேடும். ஓவென்று கத்தும். முத்துக்களை அள்ளி வீசும். சங்குகளையும் வீசி எறியும் கடல். படுக்கவாவது, தூங்கவாவது கடல். அதுவும் கிறுக்குப் பிடித்த மாதிரிதான் உழல்கிறது.

பெண்ணை வளர்த்த செவிலித்தாய்க்கு பெண்படும் வேதனை தெரிகிறது. கடலும் கண்ணில் படுகிறது.

கடலிடமே கேட்கிறாள் செவிலி.

வாயின் இரங்கினை;
 ஆரம் எறிந்தனை;
 வால்வளை சிந்தினை; தண்
 பாயலை உந்தினை;
 மாலை அடைந்தனை;
 பாரில் உறங்கிலையால்
 கோயில் அரங்கனை
 மாகன கம்திகழ்
 கோக னைம்பொலியும்
 ஆயிழை நண்பனை,
 நீயும் வீரும்பினை
 ஆகும் நெடுங்கடலே (16)

16. உண்மை என்பது கண்ணுக்குப் புலனாகாத தத்துவம். அது உணர்ச்சிமயமாக விம்மிப் புடைக்கும். அப்பொழுதும் கண்ணுக்குப் புலனாகாது. நாலு பேர் காண ஒரு வடிவம் எடுக்க வேண்டும் என்கிற ஏக்கம் உணர்ச்சிக்கு உண்டுதான்.

சீரங்கநாதர் மேல் பெண் கொண்ட. காதல். அது படுத்துகிற பாடு, பெண்ணின் துயரம், வளர்ப்புத் தாயின் பரிவு எல்லாம் நாடகம். உண்மைக்கு (உணர்ச்சி பாவம்) கவி உருவம் கொடுக்கிற நாடகம்.

நாடக இயலோடு இன்னும் பல கவிகளைப் பார்க்கலாம்.

சீரங்கநாதர் மேல் காதல் கொண்டாள் பெண். காதல் கைகூடவில்லை. ஏக்கம், சோர்வு, கலக்கம் இவற்றுக்கு ஆளாகி விட்டாள் பெண்.

உண்டா, இல்லையா என்று அவரிடம் கேட்டு விடுவது என்றே தீர்மானித்து விட்டாள்.

காதல் வெறியில் பகல்களவு வரும். தூது அனுப்புவதாகவே கனவு வரும். தன் மனதையே தாஜாப் பண்ணி தூது அனுப்புகிறாள். “என்னுடைய வேதனையை

வாயின் - வாயால். இரங்கினை - ஓ என்று கத்துகிறாய். ஆரம் - முத்து, வால்வளை - வெண்சங்கு, பாயல் - படுக்கை. ஓய்வில்லாமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறாய். மாலை - மயக்கம். உருள்கிறாய், புரள்கிறாய் மாகனகம் திகழ் - மாற்றுக் குறையாத தங்கத்தகடு போன்ற. கோகனம் பொலியும் - செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும். ஆயிழை நண்பன் - திருமகள் மணாளன்

அவரிடம் நயமாக எடுத்துச் சொல்லி அவரை அழைத்து வா” என்றே அனுப்புகிறாள் தூது.

“நல்ல செய்தியோடு திரும்பி வரும் மனம்” என்று உள்ளுக்குள் ஒரு உத்சாகம். பெண்ணுக்கு. அவராவது வரவாவது? வெறும் கையோடு தான் வரும் இந்த மனம், என்று தளரவும் செய்கிறாள் பெண்.

பூஞ்சோலையுள் வீட்டை ஒட்டிய தோட்டத்தில் தான் இருக்கிறாள் பெண். உற்ற தோழிகளும் உடன் இருக்கிறார்கள்.

கிளைகளில் கிளிகள், தடாகத்தில் அன்னம் இப்படி இடம் பண்ணி இருக்கிறது.

இவ்வளவுக்கு மத்தியிலும் கனவு தொடர்ந்து நடந்து கொண்டதான் இருக்கிறது.

நீண்டநேரம் ஆகியும் மனம் திரும்பி வரவில்லையே? என்னையே மோசம் செய்து விட்டதோ என் மனம் என்று துடிக்கிறாள் பெண்.

தோழிமாரிடமே சொல்கிறாள்.

‘உங்களை நம்பாமல் இந்த மனத்தை நம்பி மோசம் போய் விட்டேன்’ என்றே அலறுகிறாள். எல்லாம் பகல்களவுதான். நாடகந்தான்.

“நீர்இ ருக்க;

மட மங்கை

மீர்! கிளிகள்

தாய்இ ருக்க,

மது கரம்எலாம்

நிறைந்தி ருக்க,

மட அன்னம்

முன்னம் நிறையாய்இ

ருக்க, உரையா

மல் நான்

மடமங்கைமீர் - அருமைத்தோழிமார்களே! நீர் இருக்க - நீங்கள் என்னுடன் இருந்தும், மதுகரம் - வண்டு, - கிளி, வண்டு, அன்னம் என்று நீங்கள் இருந்தும்.

ஆர்இ ருக்கினும்
என் நெஞ்சம்
அல்ல தொரு
வஞ்சம் அற்றதுணை
இல்லை"என் று.

ஆத ரத்தி
னொடு தூது
வீட்ட ிழை
யாரி டத்துரை
ஆறு கேன்?

சீர்இ ருக்கும்
மறை முடிவு
தே டரிய
திருஅ ரங்கரை
வணங்கி யே

திருத்து ழாய்தரில்
வீரும்பி யேகொடு
திரும்பி யேவருதல்
இன்றி யே

வார்இ ருக்கும்
முலை மலர்ம
டந்தை உறை
மார்பி லேபெரிய
தோளி லே,

மயங்கி, இன்புற
முயங்கி, என்னை
யும்ம ரந்து,
தன்னை யும்ம
றந்த தே

(17)

யாரிடமும் சொல்லாமல், ஆதரத்தினொடு - ஆசைப்பெருக்கில் - மனதை முழுமையாக நம்பி, மறை முடிவு தேடரிய - வேத வேதாந்தங்களுக்கே எட்டாத, வார் இருக்கும் - கச்சு அணிந்து. முயங்கி - தழுவி. தூது போன காரியத்தையே மறந்து விட்டதே மனம்.

17. ஒரு பெண்ணுக்கு திருமால் (திருவரங்கர்) மேல் காதல் எப்படியாவது அரங்கரோடு சேர வேண்டும். உறவாட வேண்டும். குடும்பம் நடத்த வேண்டும் என்கிறபடி ஆசை பெருகி விட்டது பெண்ணுக்கு. நடக்கிற காரியமாக இல்லை அது.

நடக்கோ நடக்கவில்லையோ, வைத்த ஆசை மீளுமா? மேலே மேலே எவ்வகிறது ஆசை. வண்டையே தூது விடுகிறாள் பெண். மோகவெறியில் பகல் கனவில்தான். தூது போன வண்டு வரவில்லை. என்ன செய்வாள் அப்பாவிப்பெண்! எப்படியெல்லாமோ குழம்புகிறாள்.

“பூக்களில் மேய்ந்து மது உண்ட மயக்கத்தில் விஷயத்தையே மறந்து விடுமோ வண்டு” என்று பயம் வருகிறது பெண்ணுக்கு.

“மயக்கந்தெளிந்து ஞாபகம் வந்து அரங்கரிடம் பறந்து போகுமா, கோயில் வரை போக அதனால் முடியுமா? தூது வந்த காரியத்தைப் பக்குவமாக எடுத்துச் சொல்லுமா? பேட்டிக்கு நேரமானால் பொறுமையோடு காத்திருக்குமா - என்றெல்லாம் புலம்புகிறாள் பெண். மனதைப் பார்த்தே மறுகுகிறாள் பெண்.

மறக்குமோ காவின்
மது அருந்தி? அப்பால்
பறக்குமோ? சந்நதிமுன்(பு)
ஆமோட சிறக்கத்
தருவரங்கள் கேட்குமோ
தாழ்க்குமோ நெஞ்சே!
திருவரங்கர் பால் போன
தேன்

(18)

18. பெண்கள் ஆடும் ஆட்டங்களில் அம்மாணை என்று ஒரு விளையாட்டு. மிக மிக ஈடுபாடு அந்த விளையாட்டில் பெண்களுக்கு. அம்மா மேல் குழந்தைக்கு எவ்வளவு பிரியமோ அவ்வளவு பிரியம் பெண்களுக்கு அந்த விளையாட்டில். அம்மாணை என்கிற பெயரிலேயே அது கிடக்கிறது.

காவின் மது அருந்தி - நந்தவனத்தில் உள்ள பூக்களில் தேன் குடித்து, கா - நந்தவனம், தருவரங்கள் - அருளை, அன்பை, சிறக்கக் கேட்குமோ - பக்குவமாக விண்ணப்பிக்குமா. தேன் - வண்டு.

இரண்டு அல்லது மூன்று பெண்கள் வட்டம் போட்டு உட்காருவார்கள். வழுவழுவென்று உருண்ட சிறு கற்கள் ஐந்து ஆறு என்று அவர்கள் முன் கிடக்கும். ஒரு கல்லை எடுத்து தலை மேல் வீசுவாள் ஒரு பெண். மேலே போன கல் தரையில் விழுவதன் முன் இன்னொரு கல்லை கையில் எடுப்பாள். வருகிற கல்லையும் பிடிப்பாள். அத்தனை கல்லையும் வீசி எறிந்து பிடித்து விடுவாள்.

மற்றவர்களும் அப்படியே செய்வார்கள். கல்லை மேலே போட்டுப் பிடிக்கும் பொழுது ஒருவருக்கொருவர் கேள்வி போட்டும் பதில் சொல்லியும் சும்மாளி போட்டபடி நடக்கும் விளையாட்டு.

பெரிய பெரிய ஆழமான நுட்பமான தத்துவங்கள் கூட மேலே போகும், கீழே வரும். பிடியுள் அகப்படும் பேச்சில்! அம்மாளைக்கல் போலத்தான்.

இனி; கேள்வி என்ன, பதில் என்ன என்று பார்ப்போம்.

பரமாணுவிலிருந்து பேரண்டம் முழுவதும் கடவுள் ஒருவர் தான். அவரைத் தவிர வேறு இல்லை.

“அப்படி இருக்கிற பேருண்மையை - கடவுள் தத்துவத்தை ஆண் என்றோ, பெண் என்றோ சொல்ல முடியுமா” இது முதல் பெண் போட்ட கேள்வி.

தேன் அமரும் சோலை

திருவரங்கர் எப்பொருளும்

ஆனவர்தாம்; பெண் அலர், மற்து)

ஆண் அலர்காண், அம்மாளை!

கேள்வி இப்படி பதில் எப்படி?

ஏன் உனக்கு இந்த ஐயம்!

“அவர் ஆண்பிள்ளையேதான். இல்லை என்றால் சீதையைத் தேடிப் போய் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்வாரா?” இது இரண்டாம் பெண் கொடுக்கும் பதில்

தேன் அமரும் - வண்டுமொய்க்கும் - சானகி - ஜனகன்மகள், கீதை, தாரம் - மனைவி, சாபம் - பெற்ற சாபம், வில் என இரு பொருள் படவந்த சிலேடை. குறிப்பு : பிறவி எடுத்தால் கடமை என ஒன்றுண்டு. அது ஒரு சாபம். திருமணம் செய்து குடும்பம் நடத்தினால் அது (சாபம்) நீங்கும்.

ஆனவர் தாம் ஆணலரே
 ஆமாகில், ஆமேல்,
 சானகியைக் கொள்வாரோ
 தாரமாய் அம்மாணை!

கேள்வி, பதில் இரண்டையும் மனசில் வாங்கிப் பார்த்தாள் மூன்றாவது பெண். வேடிக்கையாக இருந்தது அவளுக்கு. சிரிப்பே வந்தது அவளிடம். அதை அடக்கியபடி புதிர் ஒன்று போடுவது போலப் போடுகிறாள்.

“சும்மாவா கல்யாணம் பண்ணினார் அரங்கர்? (ராமாவதாரத்தில்) சாபம் (சாபம் என்பதற்கு வில் என்றும் பொருள் ஒன்றுண்டு) தொலையத்தானே பண்ணினார் திருமணம்” இப்படி வந்து விடுகிறது புதிர்.

இனிப் பாடலின் முழு உருவம்
 தேனமரும் சோலைத்
 திருவரங்கர் எப்பொருளும்
 ஆனவர்தாம்; பெண்ணலர், மற்(று)
 ஆணலர்காண், அம்மாணை!
 ஆனவர்தாம் ஆணலரே
 ஆமாகில் ஆமேல்;
 சானகியைத் தாரமாக்
 கொள்வாரோ? அம்மாணை!
 தாரமாய்க் கொண்டதுவும்
 சாபத்தால் அம்மாணை.

(19)

19. அம்மாணையில் ஒரு நாடகக்காட்சியைப் பார்த்தோம். ரசமான காட்சிதான். பாத்திரங்களின் (பெண்களின்) பேச்சில் மின்வெட்டுப் போல் நெளிந்து நெளிந்து எங்கெங்கோ ஓடுகிறது விஷயம். அதுகூடவே ஓடுகிறோம் நாமும்.

இனி, அரங்கர் மேல் காதல் கொண்ட பெண். காதல் நோயால் தத்தளிக்கிறாள். அவள் நிலை கண்டு ஆற்றாமைப்படுகிறாள் செவிலித்தாய். ஆற்றாமையின் வேகம் அரங்கநாதரையே முன்னால் கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறது.

நிறுத்தி “நீராச்சு உம்முடைய யோக்கியதையாச்சு; என்று அவரைப் பார்த்துக் கேட்காமல், பக்கத்தில் இருக்கிற மரம், பறவை, பசு முதலியவைகளைப் பார்த்து கேட்க வைக்கிறது. “அரங்கர்நீதி பரிபாலனமா பண்ணுகிறார்? அவர் செய்கிறது அவ்வளவும் பித்தலாட்டம். இவருக்கு ஒன்று, அவருக்கு ஒன்று என்று வஞ்சகம் பண்ணுவதா நீதி” என்று பொரிந்து தள்ளுகிறாள் செவிலி.

நயமான இசையில் சொகுசாகக் கொண்டு வந்து பேச வைக்கிறது தமிழ்.

ஓடத்துக்குத் துடுப்புப் போல மடக்கும் துள்ளலும் வந்து மேலே மேலே கொண்டு போகிறது உணர்ச்சியை.

மாணை எய்தவர்
 இன்னம் என்மட
 மாணை எய்திலர்;
 நேயி யால்
 மாலை தந்தவர்
 பைந்து முய்மலர்
 மாலை தந்திலர்;
 இந்தி ரன்
 சோணை மாரி
 விலக்கி வீட்டவர்
 சொரிகண் மாரி
 விலக்கி லார்;
 சுரர்தமக்கு) அமு
 தம்கொ டுத்தவர்
 சோதி வாய்அமு
 தம் கொ டார்;
 தாணை ஐவர்
 கொடிக்க ளித்தவர்
 தாணை கொண்ட(து)
 அளித்தி டார்;

மான் - புள்ளி மான், பெண், நேயியால் மாலை தந்தவர்'' - சக்கராயுத்தால் நடுப் பகலை, மாலை நேரமாக மாற்றியவர் திருமால். சோணைமாரி - அடை மழை, சொரிகண் மாரி - கண்ணீர், ஐவர்கொடி - பாஞ்சாலி, தாணை - சேலை.

சங்க ற்(கு) இர
 வைத்த டீத்தவர்
 தைய லுக்கீர
 வைத்த டார்;
 ஆளை முள் வரும்
 அன்பு ளார் முலை
 ஆளை முன் வரும்
 அன்பி ளார்;
 அணிஅ ரங்கர்
 நடத்தும் நீதி
 அநீதி யாக
 இருந்த தே!

நடனத்துக்கு ஏற்ற இசைப்பாட்டு. ஓவியமாகக் கோலம் போட்டுக் காட்டுகிறது உணர்ச்சியைத் தமிழ். (20)

பிரிவாற்றமை

குழந்தை முரண்டு பிடிக்க ஆரம்பித்து விட்டால், அதை வழிக்குக் கொண்டு வருவது கடினம். அதன் போக்கிலேயே போக வேண்டும். அப்படிப் போனால்தான் வழிக்கு வரும் குழந்தை. அப்படி இல்லாமல் குழந்தையிடம் முண்டினால் காரியம் நடக்காது.

வயதானவர்கள் காரியமும் அப்படித்தான். சரி சரி என்று தலையாட்டினால் தான் பிழைத்தோம். இல்லை என்றால் நல்ல பாம்புக்கு வெறி வந்த மாதிரி வந்து விடும். அவர்களிடம் சீற்றம். யாருக்கும் பலனில்லாமல் போய் விடும் காரியம்.

உப்புக்கல் பெறாத விஷயத்துக்குத் தங்கக் குடத்தையே போட்டு உடைத்து விடுவார்கள்.

இரவு - பிச்சை, இரவு நாயகனைப் பிரிந்த பெண்படும் வேதனை, ஆனை - கஜேந்திரன் முதலை வாய்ப்பட்ட யானை 'ஆதிமூலமே' என்று கூப்பிட்டது. ஓடி வந்து அதற்கு உதவினார். ஆனால் என் மகள் ஏங்கி ஏங்கிக் கூறுகிறாளே வருகிறாரா?

இனி, காதல் துறையிலோ கேட்க வேண்டியதே இல்லை இதுபற்றி.

பாடத்தைப் படி, வேலையைப் பார். அவனைப் பற்றி ஏன் யோசிக்கிறாய் என்றால் காதல் கொண்ட பெண் கேட்பாளா?

நெய்யை அக்கினியில் விட்டால் எப்படி எவ்விக் குதிக்கும் நெருப்பு. அப்படி ஜம் பண்ணும் காதல்.

எது எப்படிப் போனால் என்ன? இருந்தாலும் சரி, போனாலும் சரி. அவனை என்னால் விட முடியாது. அவன் முகத்தை, சிரிப்பை, கருமுடியை - சுருள் சுருளாய் ஆடும் கருமுடியை என்னால் மறக்க முடியாது.

என்முன் வந்து நிற்கின்றன அவை. அவற்றைப் பார்க்காமல் கண்ணை மூடிக் கொண்டே இரு என்றால் எப்படி இருக்க?

இந்த விதமாக நிமிர்ந்து நிற்கும் காதல். பக்தியும் அப்படித்தான்.

இதோ நிமிர்ந்து நிற்கிற பக்தி - காதல் வயப்பட்ட பக்தி.

இருளினும் வெளியினும்,
 மருளினும், தெருளினும்,
 இன்பமே அடையினும்,
 துன்பமே மிடையினும்,
 ஒருவர்முன் புகழினும்
 இருவர்பின்(பு) இகழினும்,
 ஊன்இறந்(து) ஒழியினும்,
 யான்மறந்(து) ஒழிவனோ?
 சுருதிநின்று ஒலிக்கும்
 கரதலம் நாலொடும்,
 துவளும்நூல் மார்புமும்
 பவளவாய் மூரலும்,
 திருவரங் கேசர்தம்
 சுருள்கரும் கேசமும்,
 செய்யநீள் முடியும்அத்
 துய்யசே வடியுமே?

மருள் - மயக்கம். தெருள் - தெளிவு. சுருதி நின்று ஒலிடு - மெய்யடியார்கள். ஐயா, அம்மா, அம்மையப்பா என்று கூவி அழைக்கும். மூரல் - முறுவல். கேசம் - தலைமுடி.

21. ஆற்றில் படித்துறை இருக்கும். தெப்பக்குளத்திலும் இருக்கும்படித் துறை. அது இருந்தால் நீராட முடியும். நீர் மொண்டு வரவும் முடியும். அதுபோலத்தான் வாழ்க்கையிலும் படித்துறைகள். காதல், கல்யாணம், குடும்பம் என்னும் அகவாழ்க்கையிலும் சரி, வீரம், கொடை, தவம், யோகம் முதலிய புறவாழ்க்கையிலும் சரி பல படித்துறைகள். இந்தபடித்துறைகளைத்தான் துறை(கள்) என்று சொல்வது உதாரணமாக ஒன்று.

ஒரு பெண் வயதுக்கு வந்த இளைஞன் ஒருவனுடன் உறவு கொள்கிறாள். தாய் தந்தையருக்கே தெரியாமல் காதல் கொள்கிறாள் என்றால் அது அகவாழ்க்கையில் ஒரு துறைதானே? சரி.

அப்படிச் காதல் கொண்டு பழகும் பெண்ணின் காரியம் அக்கம்பக்கம் தெரிகிறது. அப்படியே வீட்டுக்கும் தெரிகிறது. தெரிந்தவுடன் கண்டிப்பும் கட்டுப்பாடும் இறுகுகிறது. சமாளிக்க முடியவில்லை பெண்ணால். அவ்வளவுதான் அந்த இளைஞனோடு ஓடிப் போகிறாள் பெண். அப்படிப் போகிறது ஒரு துறைதான்.

இடி விழுந்தது போலல்லவா பெண்ணின் குடும்பம் துயருறும். மானப்பிரச்சனை, வீரப்பிரச்சனை, குடும்பத்தின் கவுரவம், தெருக்காரர், ஊர்க்காரர், உற்றார், உறவினர்களின் ஏளனம் இவ்வளவையும் எண்ணி எண்ணிக் கொதிக்கத்தானே செய்யும் குடும்பம். அதுவும் ஒரு துறைதான்.

ஊரெல்லாம் தேடுவார்கள் பெண்ணை. சொந்தக்காரர் இருக்கும் இடம் எல்லாம் பெண்ணைத் தேடி ஆட்கள் போவார்கள்.

இந்த நிலையில் யாரோ வழிப்போக்கன், அவன் சொல்கிறாள். பெண்ணின் அங்க அடையாளங்களைக் குறிப்பிட்டு, பரிவோடு சொல்கிறான் வழிப்போக்கன்.

கொதிக்கும் வெயிலில், பாலைவனம் போன்ற ஈரப்பசையே இல்லாத கரடுமுரடான காட்டுப்பாதையில் தத்தித்தி இளைஞன் ஒருவனோடு நடந்து போனாள் பூங்கொடி போன்ற பெண் என்று.

அவ்வளவுதான் பெண்ணின் மேல் ஏற்பட்ட கோபம் எல்லாம் ஓடிவிட்டது. “ஐயோ, அறியாப்பருவத்துப் பசலை ஆயிற்றே, அவளுக்கா இந்தக்கதி? எங்கு போனாளோ, என்னை ஆனாளோ” என்கிற சோகத்துக்கே ஆளாகி விடுகிறாள் தாய்.

அவமானம், கோபம், போர்க்குணம் எல்லாம் ஓடி விடுகின்றன. பரிவு உண்டாகி விடுகிறது. பரிவில் மகளை எண்ணி எண்ணிப் பலபடியாகப் புலம்ப ஆரம்பித்து விடுகிறாள் தாய்.

இதுவும் ஒரு அதிசயந்தானே வாழ்க்கையில்.

வீட்டை விட்டு இளைஞன் பின் துணிந்து ஒரு இளம் பெண் போவது ஒரு அதிசயம். இதற்கு உடன்போக்கு என்று பெயர். உடன்போக்கு என்று இதை ஒரு துறையாக வைத்து அதிலுள்ள ரசத்தை நெடுகிலும் கவிஞர்கள் பாடி வருகிறார்கள்.

வேதனைப்பட்ட, கசந்து போன தாய் - மகளை நினைந்து சோகத்தில் துவள்வதும் ஒரு அற்புதரசம்தான்.

அதை நற்றாயிரங்கல் என்னும் துறையாக வகுத்து அதையும் நயம்படப் பாடி வருகிறார்கள் கவிஞர்கள்.

அதேபோலத்தான் பிரிவாற்றமை என்று ஒரு துறை. அவசர காரியமாக அயலூர் போய் விட்டான். இளைஞன். பல நாட்கள் உறவாட முடியவில்லை. சந்திக்கவும் முடியவில்லை காதலனை.

கலக்கம், மயக்கம், சோர்வு இவைகளுக்கு ஆளாகிறாள் பெண். தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை வேதனையை அவளால்.

நாரையிடம், வண்டிடம், மேகத்திடம், தோழியிடம், கடலிடம் என்று வேதனையைக் கொட்டுகிறாள். புலம்புகிறாள்.

பிரிவாற்றாமை என்று பெயர் பொருத்தமான பெயர்தான்.

இனி அரங்கநாதர் மேல் காதல் கொண்டாள் பெண். அவரோ ஏமாற்றுப் பேர் வழியாக இருக்கிறார். சொன்ன சொல்லைக் காப்பாற்ற மாட்டேன் என்கிறார். நாளை வருகிறேன். நாளை வருகிறேன் என்று சொல்வதுதான் மிச்சம். நம்பினால் மோசந்தான்.

அப்படியானால் துடிப்பாளா துடிக்க மாட்டாளா பெண்.

'ஓ' வென்று கதறும் கடலை நோக்கியும், உப்பங்கழிகளை நோக்கியும், கழியை ஓட்டி இருக்கிற செடி, கொடி, மலர் இவைகளை நோக்கியும் வேதனையைக் கொட்டுகிறாள் பெண்.

குருகுறங்கு கானலே!

கருநீறந்கொள் பாணலே!

கொடி இருண்ட ஞாழலே!

நெடியகண்டல் நீழலே!

பொருதரங்க வேலையே!

நிருதரங்க மாலையே!

போதயின்ற கம்புளே

ஏதை என்(று) இயம்புகேள்

திருவரங்கர் இணைஇலா

ஒரு புயங்க அணையிலே,

திகழ்வலக்கை கீழ்தா,

முகில்மலர்க்கண் மலர்வதோர்

கருணை நம்பு வதனமும்,

அருண வீம்ப அதரமும்,

காவி கொண்ட மேனியும்,

ஆவி கொண்டு போனவே.

காளல் - கடலை ஓட்டிய கழி (முகம்) குருகு - நாரை, பாணல் - குவளை மலர். ஞாழல் - புலிநகக் கொன்றை, கண்டல் - தாழை, தரங்கம் - அலை, வேலை - கடல். நிருதரங்க மாலை - நிரவல் கொடுத்து 'ஓ' என்று ஒரு கதியேயாடு கடல் வாசிக்கும் மத்தள ஒலி. கம்புள் - சம்பங்கோழி. ஏதை என்று சொல்லுகேள் - என் கதையை எப்படிச் சொல்ல. புயங்க அணை - சர்ப்பசயனம். வதனம் - முகம். அதரமும் - உதடும். காவி கொண்ட மேனி - நீலமேனி. பார்த்த பார்வையும் உதடு பேசிய பேச்சும் என் உயிரையே பறித்து விட்டன.

குறிப்பு : "நாண் உலாவு வில் லினாடு பூணுலாவு பாணியும் தூணுலாவு தோளும் வாளி யோடுலாவு தூணியும்,

வாள் நிலாவின் நூல்உலாவு மாலை மார்பும் மீளவும்

காண லாகும் ஆகின் ஆவி காணல் ஆகும் ஆகுமே"

என்னும் கம்பர் பாட்டு ஐயங்காரைக் குழைத்துப் பிசைந்திருக்கிறது.

பெண்ணின் துயரத்தை பிழிந்து இசையாய் வடித்து விட்டது தமிழ். (22)

22. இனி, பிரிவாற்றாமையில் மயங்கும் பெண் பொழுதைக் கழிக்க எப்படி எல்லாமோ பாடுபடுவாள். மணலில் சுட்டு விரலால் கோடு இழுத்து வட்டம் போடுவாள். கண்களை மூடிக் கொண்டபடியே போடுவாள். வட்டம் ஒன்று கூடினால் நாயகன் வருவான் என்று திருப்தி, ஒன்றுபடாவிட்டால் வர மாட்டானே என்று பயம். இதற்குக் கூடல் இழைத்தல் என்று பெயர்.

சில சமயம் நாயகன் உருவத்தை படமாக வரைந்து பார்ப்பான். பதட்டத்தில் சரியாக வரவா செய்யும் படம்? சே, ஒன்றும் உருப்படியாக வரவில்லையே? அவரை அடைய முடியுமா இனி என்று ஏங்கவும் செய்வாள்.

அரங்கநாதர் படத்தை பெண் வரைந்து பார்க்கிறாள். வரைந்த படைத்தைப் பார்த்தபடியே, “தலை இருக்கிறது. முகம் இருக்கிறது. தோள் இருக்கிறது பாதம் இருக்கிறது. ஆனால் துளபமாலையின் மணம் இல்லையே” என்று கலங்குகிறாள். மேலும் கண்களில் பொங்கும் கருணை, முறுவல், கவுத்துவமணியின் பிரகாசம், உந்திக் கமலத்தில் பூத்த அண்டபிண்ட சராசரம், பாதம் கழுவ அரன் விட்ட கங்கை நீர் ஒன்றும் வரவில்லையே! படத்தில்” என்று திகைக்கிறாள்.

வாழும் மௌலித்
 துழாய்மண மும்,
 மகரக் குழைதோய்
 வீழிஅரு ளும்,
 மலர்ந்த பவளத்
 திருநகை யும்,
 மார்சில் அணிந்த
 மணிச்சுட ரும்,
 தாழும் முளரித்
 திருநா சித்
 தடத்துள் அடங்கும்
 அனைத்துயி ரும்,

சரண கமலத்(து)
 உமைகேள் வன்
 சடையின் புனலும்
 காணே னால்

ஆழம் உடைய
 கருங்கட லின்
 அகடு கிழியச்
 சுழித்தோ டி,

அலைக்கும் குடகா
 வீரிநாப் பண்
 ஐவாய் அரவீல்
 துயில் அமு தை:

(23)

23. அன்பு உண்டானால் ஆர்வம் உண்டாகும். எதன்மேல் அன்பு உண்டாகிறதோ அது தன்னோடிருக்க வேண்டும் என்கிற நினைப்பு வரும். அடிக்கடி பார்த்து உறவாட ஆவல் பெருகும்.

அதற்கெல்லாம் வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை என்றால் வேதனைதான். சோர்வுதான்.

அன்பு வைத்துச் சோர்வுக்கு ஆளாகிற பெண்ணுக்கு. படம் (ஓவியம்) இருந்தால் ஓரளவு திருப்தி ஏற்படுவது இயல்புதான்.

கேமரா, பிலிம், போட்டோ எல்லாம் கவிஞர் காலத்தில் இல்லை. கையால் வரைந்துதான் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அதுவும் தான்தான் வரைய வேண்டும் படத்தை.

என் காதலன் இப்படி இப்படி இருப்பான். அவனைப் படம் வரைந்து கொடு என்று சைத்திரிகளிடம் ஒரு இளம் பெண் போய்க் கேட்க முடியுமா?

இனி படம் (ஓவியம்) ஓரளவு அமைதி தரும். அதுபோலவே ஏன் அதைவிட அதிகமாகவே ஆறுதல் தரும் காதலன் கொடுக்கும் வெகுமதி. ஞாபகார்த்தமாக ஒரு பொருளை - பெண் விரும்பும் பொருள் ஒன்றைக் கொடுத்தால் போதும். அதைப் பார்த்துப் பார்த்து மகிழ்வாள் பெண்.

பெண்ணுக்குப் பிடித்தமான பொருள் புஷ்பம் - மாலைதான். இன்றைக்கும் அலுவல்களை முடித்து விட்டு வீடு திரும்பும் கணவன், அல்வா, பழம், ஜிலேபி, லட்டு என்று வாங்கி வந்தாலும் ஒரு முழப்பூ இல்லை என்றால் பெண்ணுக்கு மனம் நிறையாது.

பூச்சரம் (மாலை) ஒன்று போதும். மற்றது ஒன்றிரண்டு குறைய இருந்தாலும் திருப்திதான் பெண்ணுக்கு.

பூவோடு பூவாய் பிறந்து வருகிறார்கள் பெண்கள். பூவையர் என்று பெண்களைச் சும்மாவா சொல்கிறார்கள்.

இனி அரங்கநாதர் மேலேயே காதல் கொண்டு விட்டாள் பெண். கண்ணில் தென்படாமல் ஓடி ஒளிகிற மாதிரி நடந்து கொள்கிறார் அரங்கர். சரி, சரி, அவர் காரியம் அவருக்குப் பெரிது. போகட்டும். ஆனால் மாலையையாவது கொடுத்தனுப்பக்கூடாதா எனக்கு?

“அது கிடைத்தால் போதும், இடக்கும் மடக்குமாக என்னைப் பேசுகிறவர்கள் ‘கப்சிப்’ என்று அடங்கி விடுவார்கள். குளிர்வாடையோ, கடலின் ‘ஓ’ என்கிற இரைச்சலோ வாலாட்ட முடியாது என்னிடம்.

சந்தனத்தைக் குழைத்துப் பயம் இல்லாமல் மார்பில் பூசுவேன். விடியாது நீளம் இரவு ஒழுங்குக்கு வரும். மயக்கம் தொலையும்”.

அவரோ, அவர் அன்போ உடன் இருந்தால் எதுவந்து சேட்டை பண்ணும்?

இருங்குங்கு மத்தோள்

அரங்கேசர்; முன்நாள்,

இலங்கா புரம்காவ

லன்காலி னால்வீழ்

கருங்குன்று போல்மண்

முகம் குத்தி வீழ்க்

கண்டார்; எனக்கின்று

தண்தார் தரீன்.

இலங்காபுரம் காவலன் - இராவணன். காலினால் வீழ் கரும் குன்று போல் - கரும் சூறாவளிப் புயலால் தலை குப்புறக் கருமலையே விழுந்தது போல. மண் முகம் குத்தி வீழ - தரையோடு தரையா கவிழ. கண்டார் - போரில் வெற்றி கண்டவர். தார் - மாலை.

மருங்கெங்கும் வம்போது
வார்வாய் அடங்கும்;
வாடைக்கும், மண்மங்கை
ஆடைக்கும் நோகேள்:
நெருங்கும் தனம்சந்த-
னம்பூசல் ஆகும்:
நீளா(து) இரா; மையல்
மீளா(து)இ ராதே.

(24)

24. இன்பம் என்றால் ஒன்றுதான். எந்த வழியில் வந்தாலும் இன்பம் இன்பமேதான். அந்த இன்பம் அப்படி இந்த இன்பம் இப்படி என்று வேற்றுமை இல்லை இன்பத்தில்.

துன்பம் என்றால் ஒன்றல்ல பல. ஒவ்வொரு துன்பமும் ஒவ்வொரு விதத்தில் பிய்த்துப் பிடுங்கும் மனிதனை. கடன் தொல்லையால் வருகிற துன்பம் தனி. மழை பொய்த்தது. விளைச்சல் இல்லை என்பதால் வருகிற துன்பம் தனி. ஏறுக்குமாறாக நடக்கிறாள் மனைவி என்றால் அதனால் வருகிற துன்பம் தனி. பெற்ற பிள்ளைகளே விரோதிகளாய் அணிவகுத்து நிற்கிறார்கள் என்றால் அதனால் வருகிற துன்பம் தனி. உண்மையைத் தெளிவாகச் சொன்னாலும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டேன் என்கிறது ஊர்ப்பஞ்சாயத்து. அது ஒரு வகையான துன்பம். பக்கத்து வீட்டுக்காரன் போக்கிரி. நிம்மதியாக வாழ விட மாட்டேன் என்கிறான். அவனால் ஏற்படுகிற துன்பம் தனி. பெற்ற தாய் உயிருக்குப் போராடுகிறாள். மருந்து வாங்கிக் கொடுக்கப் பணம் இல்லை என்றால் அதுவும் ஒரு தனியான துன்பந்தான். உடம்பால் வரும் துன்பமோ தனி.

ஒவ்வொரு துன்பமும் ஒவ்வொரு வேகத்தில் வந்து தாக்கும். ஒவ்வொரு விதமாக நொந்து புலம்ப வைக்கும்.

இரங்கத் தனித்தனியே

எய்துகின்ற துன்பம்

கடல் அலை ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு வேகம் இருக்கும். கண் மூக்குத் தெரியாமல் மூர்க்கத்தோடு வரும் சில அலைகள்.

வம்பு ஒதுவார் - புறம் பேசுகிறவர்கள். மண் மங்கை ஆடை - கடல், மையல் - மயக்கம், சோர்வு. மீளாது இரா - விலகிப் போய் விடும் இரவு. அதாவது இரவு படுத்தும்பாடு.

சுழட்டி அடிக்கும் சில. பம்மிப் பம்மி வரும் சில. சில அலைகள் ஆசை காட்டி மோசம் பண்ணி விடும். ஆனாலும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகத் தொடர்ந்தே வரும் அலைகள். துன்பமும் அப்படித்தான். போயிருக்கிறதே ஒன்று. அது திரும்பி வரட்டும் என்று காத்திருக்காது. தொடர்ந்து தாக்கியவண்ணமாகவே இருக்கும். (தரங்கம் - அலை)

“இரங்கத் தனித்தனியே
எய்துகின்ற துன்பத்தரங்கம்”

இவைகளிலிருந்து விடுபடுவது எளிதான காரியமா? மனித முயற்சிக்கு அப்பாற்பட்டது இது. கடவுள் தான் கண் திறந்து பார்க்க வேண்டும். இறைவனுடைய அருள் (கருணை) இருந்தால் அத்தனை தொல்லைகளுக்கும் இடம் கொடுக்காமல் ஒதுங்கி விட முடியும். மனிதனுடைய உள்ளுணர்ச்சி தெய்வத்தை நோக்கி வேண்டுவதே தொல்லை இல்லாமல் வாழத்தான். ஆனால் அந்த உள்ளுணர்ச்சியை அதட்டிக் கையமர்த்தி விடுகிறது. போலியான டம்பாச்சாரி உணர்ச்சி (வெளி மனம்) அது வேண்டும் இது வேண்டும். கோடிகோடியாக வேண்டும் என்று பட்டியல் போட்டு நீட்டுகிறது இறைவனிடம் அந்த ஆணவ மயக்கம்.

இப்படியாக அங்கே இங்கே என்று தாவி ஓடுகிற மனத்தை. இறைவனுடைய கருணையை நோக்கித் திருப்பினால் போதும். தொல்லைக்கு இல்லை இடம்.

இரங்கத் தனித்தனியே
எய்துகின்ற துன்பத்
தரங்கத்தை ஏதால்
தடுப்பீர் - அரங்கர்க்குக்
கஞ்சம் திருப்பாதம்
கார்மேனி என்றவர்பால்
நெஞ்சம் திருப்பாத
நீர்?

இரங்க - நொந்து வருந்த, துன்பத்தரங்கம் - அலை அலையாய் வந்து மோதும் துயரம். கஞ்சம் - தாமரை மலர். கார்மேனி - நீர்மேகம் போலும் வண்ணம் என்று அரங்கரை நோக்கி. நெஞ்சம் திருப்பாத நீர் - கோணலை நிமிர்த்தி மனதை நேராக நிற்க வைக்க முடியாத பேதைகளே! துன்பத் தரங்கத்தை ஏதால் தடுப்பீர் - எப்படி விடுபடுவீர்கள் தொல்லைகளின் பிடியிலிருந்து?

25. மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்று ஐந்து புலன்கள் மனிதனிடம். அதோடு நின்றிருந்தால் இரண்டே இரண்டு பசிதான் மனிதனிடம் இருக்கும். ஒன்று உணவுப்பசி. இரண்டு குலவிருத்தி சம்பந்தமான பசி.

ஆனால் ஐம்புலன்களோடு மனம் என்கிற ஆறாவது புலனும் உண்டாகி விட்டது மனிதனிடம். அவ்வளவுதான் பசிமயமாகி விட்டாள் மனிதன். அளவே இல்லை மனிதன் பசிக்கு. கண்ணில் கண்டதை எல்லாம் வேண்டும் என்கிறான். நாவில் ஏற்படுகிற பசிக்கோ அளவில்லை. சமையல் குறிப்பு என்று அத்தனை பத்திரிகைகளும் மனிதனுடைய ஆகாரப்பசி பற்றியே பக்கம் பக்கமாக எழுதித் தள்ளுகின்றன. வண்டிக்கணக்கில் எழுதித் தள்ளுகின்றன.

கத்திரிக்காயையும், கடலை மாவையும் வைத்து நூற்று எட்டுப் பண்டங்களுக்கு செய்முறை குறிப்பிடுகிறார்கள். அவ்வளவையும் போட்டுச் சாப்பிடுகிறான் மனிதன். அப்படியும் ஆற மாட்டேன் என்கிறது பசி மனிதனுக்கு.

புலியை எடுத்துக் கொண்டால் மாமிசம் தான் வேண்டும் அதற்கு. தாவர உணவைப் பார்க்கக் கூடச் செய்யாது. யானையை எடுத்துக் கொண்டால் தாவர உணவுதான் தேவை. மாமிசம் - ரத்தவாடை கிட்ட வரக்கூடாது அதற்கு.

ஆனால் மனிதனோ இலை, பூ, காய், கனி அவ்வளவையும் ஒரு கை பார்க்கிறான். ஈசலிலிருந்து மிளா வரை அவ்வளவையும் அடித்தும் உண்கிறான். அப்படியும் ஆற மாட்டேன் என்கிறது பசி.

இப்படியாக உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை பசி மயம். வாழ்நாள் முழுவதும் பசி பசி என்று அதன் பின்னாலேயே ஓடுகிறான் இவன்.

என்றைக்கு மேலே மேலே ஏறிப் போவது இவன்! புழுவிலிருந்து படிப்படியாக இவ்வளவு தூரம் நடந்தேறி (உயர்ந்து) வந்தவள், இதற்கு மேல் நகர மாட்டேன் என்று சண்டித்தனம் பண்ணுகிறானே இது ஞாயமா?

மனிதனிடம் இப்படி ஒரு கேள்வியைக் கேட்டால் பொறுப்பானா அவன்? கடித்துக் குதறித் தும்பு தும்பாய்க் கிழித்தெறிந்து விடுவாள் கேட்டவரை.

இந்த வம்பு நமக்கு எதற்கு என்று கவிஞர் - பக்தர் பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார். மனதைப் பார்த்தே - அதுவும்

மற்றவர்கள் செயலைத் தன் செயலாக ஏற்று 'திருந்து மனமே திருந்து' என்று வேண்டுகிறார். இப்படி நல்லுரை நவில எவ்வளவு பரிவு வேண்டும். அவ்வளவும் இருக்கிறது கவிஞரிடம்.

இதோ பாட்டு,

தேடு கின்றனை,
ஐம்பொறி களுக்கிரை;
தேடி யும்கிடை
யா மல்,
வாடு கின்றனை;
வீடு சென்ற(று) என்றினி,
மருவு வைமட
நெஞ் சே!
ஆடு கின்றிலை,
அழுகிலை, தொழுகிலை,
அரங்க னைக்கரம்
கூப் டி,
பாடு கின்றிலை
நினைகிலை - பதின்மர்தம்
பாட லின்படி
படியா யே.

(26)

இரை - உணவு, வீடு சென்று என்று இனி மருவை - இப்படி அலைந்தால் வீடுபேறு எப்படிப் பெறப்போகிறாய்? நிம்மதி ஏது உனக்கு? பாசியிலிருந்து இதுவரை உருவாக்கி வந்திருக்கிறானே நம்மை இறைவன். அட்டா அவன் கருணையே கருணை என்று மனம் உருகி ஆட வேண்டாமா? அரற்றி அழைக்க வேண்டாமா அவனை. அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லிப் பாட வேண்டாமா? ஆழ்வார்களின் பாடல்களைக் கூட மனம் வைத்துப் படிக்க மாட்டேன் என்கிறாயே? எப்படி உருப்படுவாய் மனமே நீ!

குறிப்பு : பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் தீவிர வைணவ பக்தர். மதம் என்றால் வைணவம் ஒன்று தான் மதம் அவருக்கு. இறைவன் என்றால் திருமால் தான் அவருக்குத் தெய்வம்.

அது இது என்று பேச்சுக் கொடுத்தால் கோபம் வந்து விடும் அவருக்கு. சிவபெருமானா, பிரம்மாவா யாரையும் பொருட்படுத்த மாட்டார்.

பக்தி அப்படி இருக்கட்டும். கவியைப் பொறுத்தவரை அவர் அப்பழுக்கற்றவர். உணர்ச்சிமயமான உண்மைக் கவிஞர்.

அப்படி ஒரு உண்மை அவரிடம் இருந்தனால்தான் தமிழின் அருமை அவருக்குத் தெரிந்தது. எளிமையின் பெருமை இன்னதென்று விளங்கியது. அரங்கரை மதிப்பதைப் போலவே தமிழையும் மதிக்க முடிந்தது அவரால். கலை, கவி, மொழி என்று வரும் பொழுது சைவம், வைணவம் என்று பேரம் பேச மாட்டார் ஐயங்கார். கலைப் பண்போடு கூடியவை எங்கிருந்தாலும் மதிப்பார். போற்றுவார். அதன் சுவையைப் பருகிப்பருகி இன்புறுவார்.

உத்தமப் புலவர்களின் நடை, சந்தம், சொல், கருத்து ஒவ்வொன்றையும் பொன்னை எடுத்து வைப்பது போல் தம் பாடல்களில் அங்கங்கே பொதிந்து வைத்து அழகு பார்ப்பார்.

கம்பரை எப்படி மதித்தார் கவிஞர் என்பதை ஒரு பாடலில் முன்பே விளக்கி இருக்கிறது. இங்கே பார்த்த பாடலில் உள்ள

“ஆடுகின்றிலை அழுகிலை தொழுகிலை... கரம்

கூப்பிப் பாடுகின்றிலை” என்னும் தொடரை படிக்கிற பொழுது. மாணிக்கவாசகருடைய

“ஆடுகின்றிலை கூத்துடையான் கழற்(கு) அன்பிலை என்புகிப் பாடுகின்றிலை. பதைப்பதும் செய்கிலை பாதமலர்

சூடுகின்றிலை சூட்டுகின்றதும் இலை

துணைஇலி மடநெஞ்சே!

தேடுகின்றிலை தெருவுதோ(று)

அலைகிலை செய்வதொன்றறியாயே.

என்னும் பாடல் ஞாபகத்துக்கு வரும் கம்பரை மதிக்கிற மாதிரியே மாணிக்க வாசகரையும் மதித்துப் போற்றுகிறார் கவிஞர்.

மேலும் திருமூலர், காரைக்காலம்மையார், பட்டினத்தார், நந்திக்கலம்பகம், முத்தொள்ளாயிரம், பெருந்தேவனார் பாடல்கள் ஆக உண்மைக் கவிஞர்கள் ஒவ்வொருவரையும் மதித்துப் பின்பற்றும் பண்புடையார் கவிஞர்.

பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் பாடல் ஒவ்வொன்றும் இசை மலராக - இசை ஓவியமாக இருக்கின்றன. அவர் கையாளும் சந்தநயங்கள், பண் அடைவுகள், இசைச் சட்டகங்கள் ஆகியவற்றுக்கு மூல ஊற்று மூலர் முதலிகள் பாடிய தேவாரப்பாடல்கள்தாம்.

கவி, கலை, மொழி என்று வரும்பொழுது சைவம், வைணவம் என்கிற நினைப்பே அவரிடம் வராது.

எல்லை இலா இன்பம்

26. எத்தனையோ தொல்லைகள் மனிதனுக்கு. ஒவ்வொரு தொல்லையும் உடம்பை மட்டுமல்ல உணர்ச்சியையே கூரிய வாள் கொண்டு குத்திக் கிளறும். அதில் அக்கினித் திராவகத்தை ஊற்றவும் செய்யும்.

தொல்லைகளில் எல்லாம் கொடிய தொல்லை நோய். ஆஷ்த்துமா என்கிற ஒரு நோயை எடுத்துக் கொள்வோம். என்ன பாடுபடுகிறான் மனிதன் இந்த நோயால்? இப்படி எத்தனை எத்தனை நோய்கள். எல்லாம் மனிதனுக்குத்தான்.

நோய்களுக்கெல்லாம் உல்லாச அரண்மாளை மனித உடம்புதான்.

நோயோடு முதுமையும் சேர்ந்து கொண்டால் அதோ கதிதான் அவன் வாழ்வு.

இனி மரண (பய) ம் என்கிற கொடுமை, - அப்பப்பா / அதை நினைத்தாலே குலை பதறும். அந்த நினைப்பும் முதுமையில்தான் வந்து தொலைக்கும்.

அதோடு இன்னொரு கொடுமை. செத்த பிறகு என்ன பிறவி கிடைக்குமோ என்கிற பயம். அதுவும் மேல் மூச்சு கீழ் மூச்சு வாங்கும் போது தான் வரும்.

இந்தத் தொல்லைகளிலிருந்து விடுபட வழி ஒன்றுதான். ஒன்றே ஒன்றுதான். வேறு வழியே இல்லை.

“எல்லாம் இறைவனுடைய திருவிளையாடல் தான்.” என்று அவனிடம் நம்மை ஒப்படைத்து விட வேண்டும். நாம் என்பதே இல்லை என்று ஆனபின் தொல்லையாவது? அது துன்புறுத்துவதாவது!” என்று தெளிய வேண்டும்.

புத்திதான் தெளிந்து விட்டதே என்று அடுக்களையைச் சுற்றிச்சுற்றி வந்து கொண்டிருக்கக்கூடாது.

கோவிலுக்கு ஒழுங்காகப் போக வேண்டும். சாமி கும்பிட வேண்டும். “அரங்கா, முகுந்தா, ஆயா (கிருஷ்ணா) மாயா என்றெல்லாம் உருகிக் கரைந்து அவன் கையில் ஒப்படைத்து விட வேண்டும் நம்மை.

தாய், தந்தை, மனைவி, குழந்தை இவர்களைப் பாதுகாப்பதும் இறைவன்தான். ஏதோ நம் தயவில்தான் இவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்கிற மாயை ஒழிய வேண்டும்.

பணம், பணம் என்கிற வெறியும் தணிய வேண்டும்.

அவ்வளவுதான் எத்தனை வருடங்கள் வேண்டுமானாலும் ஆனந்தமாக வாழலாம். நோயாவது? நொடியாவது?

‘வீடு பெற்றார், ஜீவன் முக்தர், நித்தியசூரிகள்’ என்று சொல்வது அவர்களைத்தான்.

இனிப்பாடல்

ஆயினை, மனையை,
சேயினைப், சிதாவை,
அனத்தினைத், தனத்தினை,
வீரும் பும்
பேயினை மறந்து,
நோயினை, மூப்பை,
சிறப்பினை இரப்பினைத்
துடைப் பீர்:
ஆயனை, முளரி
வாயனை, எங்கள்
அமலனைக், கமலனைப்
பயந் த
தாயினை, நெடிய
மாயனை, வடபால்
தரங்கனை, அரங்கனை
தொழு மே. (27)

27. பரதநாட்டியம் நடக்கிறது. பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம் நடனத்தை.

ஆய் - தாய், மனை - மனைவி, அனைத்துப் பிரச்சனை, தொல்லை - விரும்பும் பேய் - ஆசைவெறி. ஆயன் - கண்ணன், முளரி - தாமரை. கமலனைப் பயந்த தாயன் - பிரம்மாவைப் படைத்த திருமால். வடபால் தரங்கள் - திருப்பாற்கடலில் பள்ளி கொள்ளும் திருமால்.

தேவகானத்தையே தேனாக வடித்துக் கொண்டு பதசாகித்யங்கள் வருகின்றன. அவற்றுக்கு அபிநயம் பிடிக்கிறாள் நடி(கை). நம்மை மறந்து அனுபவிக்கிறோம்.

பதங்களுக்கு வரிப்பாடல் என்று பெயர். அசை அசையாக சிர்சீராக எடுத்துக்கொடுக்கும் இசை. அப்படி எடுத்துக் கொடுக்க இசைக்கு இடம் கொடுக்கிற பாடல்தான் வரிப்பாடல்.

சிருங்கார ரசம் பொங்கித் ததும்பும் வரிப்பாடலில்.

பதசாகித்யம் என்கிற வரிப்பாடல்களுக்கு அபிநயம் பிடித்து முடிந்ததும் பத்(தி)தி என்கிற பாசுரங்கள் வரும். இதற்கு உருக்கள் என்று பெயர். பக்திரசம் பொங்கித் ததும்பும் உருக்களில் - பாசுரங்களில்.

நாட்டியத்துக்கு உயிரே இந்தப் பதசாகித்யங்களும் பாசுரங்களுந்தான். சப்தம், வர்ணம், தாளக்கட்டு எல்லாம் நடனத்துக்குப் பக்க மேளங்கள்தான்.

இனி சிருங்காரசம் பொங்கும் பதங்களின் அபிநயத்துக்கும், பக்தி ரசம் பொங்கும் பாசுரங்களின் அபிநயத்துக்கும் இடையில் குறவன் குறத்தி நாடகம் வரும்.

பாம்பாட்டிப் பாட்டு, மயில் நடனம், மான் நடனம் என்று வரும். தில்லானா என்று பெயர் அதற்கு.

சிருங்காரசமும் சரி, பக்தி ரசமும் சரி அபிநயத்தில் வந்து விளையாடுகிற பொழுது பார்ப்பவர்களைத் தன்வயமாக்கி விடும். ஆண், பெண் குழந்தைகள் எல்லோருமே அபிநயத்தோடு அபிநயமாய் ஒன்றி விடுவார்கள்.

சிருங்காரசத்தில் ஒன்றி நிற்பவர்களை பக்திரசத்துக்குக் கொண்டு வர வேண்டும். மனதைக் கொஞ்சம் மடை மாற்ற வேண்டும். அதற்குத்தான் தில்லானா முதலியன.

பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்காரும் சிருங்கார ரசத்தைப் பாடல்களில் கொட்டுகிறார். பக்தி ரசத்தையும் அப்படியே கொட்டுகிறார்.

ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றுக்கு மனம் செல்ல வேண்டும் என்றால் அதற்கும் இதற்கும் இடையே பாலம் ஒன்று வேண்டுமே. மடக்கு, சிலேடை, அடுக்கு, துள்ளல், பாய்ச்சல் என்ற ஒலி வண்ணங்கள் தான் பாலம். அதற்காகவே ஒலி வண்ணப் பாடல்களை இடை இடையே தொடுப்பார் கவிஞர் ஐயங்கார்.

ஒலி வண்ணமும் ஒரு வகைத்தில்லானாதான்.

ஒலி வண்ணந்தானே என்று எளிதாக நினைத்து விடக்கூடாது. உருவப்பொலிவோடு கூடிய கவிகள் தாம் ஐயங்காரின் ஒலிவண்ணங்கள்.

ஆனால் ஐயங்காரின் வரிப்பாடல்களும், உருக்களும் அழுத்தத்தோடு ஊன்றி நிற்கும் இதயத்தில். ஒலி வண்ணப்பாடல்கள் அப்படி ஊன்றி நிற்பதில்லை. பட்டும்படாமலும் நிற்கும்.

இதோ கவிஞரின் ஒரு மடக்கு. இறுதி மடக்கு “வேத வேதாங்களாலேயே பார்த்துத் தரிசிக்க முடியவில்லை பெருமாளை. ஆனால் யானை முன் நேருக்கு நேர் நின்று அதன் கொம்புகளை முறித்தார்.

பிரபஞ்சத்தின் தாய் வீடு அவர் உந்திக்கமலமே!

சிவபெருமானுடைய சாபத்தை - பிரமஹத்தி தோசத்தை பெருமாள்தான் நீக்கினார். ஜனகனுடைய அரண்மனை முற்றத்தில் கிடந்த சிவதனுசுவையும் அவர்தான் முறித்தார்.

அரக்கர்களை அங்க அங்கமாய் - துண்டு துண்டாய் வெட்டி வெட்டிச் சாய்த்தார்.

இப்படி ராமன், கிருஷ்ணன், திருமால் என்றெல்லாம் நடமாடுகிற பெருமானுக்கு உகந்த இடம் திருவரங்கமே.

தொழப் பெ றாதந்த
ஆரணத்(து) அந்தமே;
தொட்(டு)இ றுத்ததும்
வாரணத் தந்தமே;
வழுத்து தாள்முன்பு
வளங்க டந்ததே;
மலர்ந்த உந்திமுன்
புவனங்கள் தந்ததே;

ஆரணத்து அந்தம் - வேத வேதாந்தம், வாரணத்தந்தம் - யானைக்கொம்பு, தாள் - பாதம், புவனங்கள் - பிரபஞ்சம் முழுவதும். உந்தி - கொப்பூழ்.

ஒழித்த தும்புகழைச்
சங்கரன் சாபமே;
ஒழிச்ச தும்புகழைச்(சு)
அங்கு)அரன் சாபமே;
அழித்த தும்பொரு
தானவர் அங்கமே;
அரிதன் ஊர்இனி(து)
ஆன அ ரங்கமே

(28)

28. தித்திப்பு, துவர்ப்பு, உப்பு, புளிப்பு, கசப்பு, உறைப்பு என்று ஆறாக வகுத்து வைத்திருக்கிறது சுவையை. எத்தனையோ சுவைகள். அத்தனையையும் சொன்னால் நிற்குமா மனசில்? அதனால் அவற்றை வகுத்துத் தொகுத்து ஆறு என்று - அறுசுவை என்றே ஒரு கணக்குப் போட்டு வைத்து விட்டார்கள்.

சுவை ஆறையும் வைத்து ஒரு ஒலி விளையாட்டு. விளையாடுகிறார் கவிஞர்.

அத்தனை விளையாட்டும் அரங்கநாதரை வைத்துத்தான்.

இதோ வெண்பா

சிர்திக்கத் தித்திக்கும்:
செவ்வாய் துவர்த்(து), உப்பாய்;
புந்திக்குள்ளேஇன்
புளிமேவும்; - தம்மம்

குழை - குண்டலம், சாபம் - சிவபெருமானைப் பற்றிய சாபம். ஒழிச்சது - முறித்தது. குழைச்சு - பிசைந்து. அரன் சாபம் - சிவதனுசு, பொருதானவர் - சண்டை போட வந்த அரக்கர். அரி - திருமால்.

சொற்களை அப்படியும் இப்படியும் நீட்டி மடக்கி வைப்பதில் கவிக்கு ஒரு உல்லாசம், விளையாட்டு.

சிந்திக்க தித்திக்கும் - நினைத்தால் போதும், உடனே மதுரமான சுவை ஊறி விடும் மனதில். காவிரியின் ஊடு திருவரங்கத்தே வளரும் தேன் - கொள்ளிடம் - காவிரிக்கு இடையில் சீரங்கத்தில் கொலுவிருக்கும் பெருமானைத்தான். செவ்வாய் - அதர இதழோ. துவர்த்து உப்பு ஆம் - முதலில் துவர்க்கும், பிறகு உப்பாய் இருக்கும். அதரத்தைப் பார்த்த உடனேயே சுவைப்பது போல இருக்கிறது. புந்திக்குள் - அனுபவிக்க அனுபவிக்க புத்திக்கு. இன்புளி ஆம் - நெல்லிக்காய் போல இன்சுவையோடு கூடிய புளிப்பாகவும் இருக்கிறது வாயிதழ்.

கருவரங்கம் கைத்து) அழலும்;
காலிரியின் ஊடே
திருவரங்கத் தேவளரும்
தேன்

29. இனி அரங்கநாதராகிய பெருமான் எழுந்தருளி இருக்கும் ஊர்களோ பல. எண்ணில் அடங்கா அவை. அணுவுக்குள் அணுவிலிருந்து அண்டம் பேரண்டம் வரை எல்லாம் அவர் கோயில்தான். ஊர்தான். ஆனாலும் சில ஊர்களை திருக்குறுங்குடி, திருக்கண்ணபுரம், ஆழ்வார் திருநகர், கும்பகோணம், சீரங்கம் முதலிய இடங்களைக் காட்டி இவை இவை எம்பிரானுக்கு உகந்த இடங்கள் என்கிறார் கவிஞர்.

அதோடு விடக்கூடாதா கவிஞர். அவர் விட்டாலும் அவருடைய பக்தி - பக்தியின் தீவிரம் விட மாட்டேன் என்கிறது. எங்கெங்கோ இழுத்துக் கொண்டு போகிறது கவிஞரை.

விநாயகப்பெருமான், முருகப்பெருமான், சிவபெருமான் இவர்களை எல்லாம் வம்புக்கு இழுக்கிறது. அது எப்படி.

சண்டு சருகுகளையே உணவாக உண்டு புலன் ஓடுங்கிய முனிவர்கள், தேவர்கள், விநாயகன், முருகன், சிவன், பிரமன், சூரிய சந்திரர், இந்திரன் எல்லோரும். எப்பொழுதும் போற்றிப் பரவும் எங்கள் அரங்கர் இங்கே இங்கே தங்குவார் என்று எங்கெங்கோ இழுத்துக் கொண்டு போகிறது வம்பு.

சருகருந்தி ஐம்பொறி
வருந்தரும் தவர்க(ள்) அண்டர்,
குஞ்சர முகன், குகன்
ப்ருதி, சந்தி ரன், சிவன்
அயன், புரந்த ரன், நிரந்த
ரம்பரவும் எந்தைஊர்?

கரு அரங்கம் - பிறப்பு என்னும் தொல்லை. கைத்து - கசக்க ஆரம்பித்து விடும். அழலும் - சமூன்று ஓடி விடும். தேன் போன்ற பெருமான் மூலம் இப்படி அறுசுவையும் பிறக்கும்.

ஐம்பொறி வருந்து அரும் தவர்கள் - ஐம்புலன்களையும் உலர்த்திக் காயப் போட்ட தவயோகிகள். அண்டர் - தேவர், குஞ்சரமுகன் - யானை முகன், குகன் - முருகன். ப்ருதி - சூரியன், அயன் - பிரம்மா, புரந்தரன் - இந்திரன், நிரந்தரம் - எப்பொழுதும், தொன்றுதொட்டு.

குருகை தஞ்சை தென்கண
 புரம், குறுங் குடி, குடந்தை,
 வண்துவரை, இந்தளூர்
 திருவைகுந்தம், அஞ்சன
 சிலம்(பு) அயிந் திரபுரம்,
 செழுந்திரு அரங்கமே. (30)

30. கவிஞரின் கையை இறுக்கிப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டே போகிறது பக்தி. தீவிர பக்தி விட மாட்டேன்கிறது பிடியை.

இனி, ஒரு பெண்ணுக்கு லட்சியம் நாயகன்தான். எல்லாவற்றுக்கும் மேல் தனது நாயகன் ஒருவனே என்கிற உறுதிப்பாடு, ஒரு உணர்ச்சி பெண்ணின் கூடவே பிறந்தது.

தாயை விட உயர்ந்த பொருள் ஒன்று உண்டென்று நம்புமா குழந்தை.

காதல், அன்பு, பக்தி எல்லாம் ஒன்றுதானே. பக்தர்களும் அப்படியே. தெய்வம் என்று ஒன்றை வைத்துக் கொண்டால் அதுதான் அவர்களுக்குத் தெய்வம் எல்லாம்.

அதைத்தவிர மற்றவை எல்லாம் தாம் வழிபடும் தெய்வத்துக்கு பணிவிடை புரியும் அடிமைகள்தான்”.

இப்படித்தான் தெரியும் பக்திக்கு. பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் சுத்தமான பக்தர். வீரம் நிறைந்தது அவர் பக்தி.

திருமால் தான் அவருக்குத் தெரியும். திருமாலை எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் புகழ்ந்து பாராட்ட அவருக்கு உரிமை உண்டு.

ஆனாலும் அதோடு நிற்க மாட்டார் அவர். அவர் பக்தியில் உள்ள வீரம் தினவெடுத்து நிற்கிறது. தினவைத் தீர்க்க ஏனைய

குருகை - ஆழ்வார் திருநகர், கணபுரம் - திருகண்ணபுரம், குடந்தை - கும்பகோணம், துவரை - துவராபுரி, திருவைகுந்தம் - ஸ்ரீ வைகுண்டம். அஞ்சன சிலம்பு - அழகர்மலை.

குறிப்பு : நிறுத்தி நிறுத்தி சாவகாசமாக பாட வேண்டும் பாடலை. வசனத்தை வாசிப்பது போல் வாசிக்கக்கூடாது பாட்டை. பாடப்பாடத்தான் திருக்கண்ணபுரம் திருக்குறுங்குடி எல்லாம் கோவில்களாக தெரியும். நம் தாயும் தந்தையும் அங்கே விழுந்து விழுந்து கும்பிடுகிறதும் தெரியும்.

மக்கள் வழிபடும் தெய்வங்களை எல்லாம் சாட வேண்டியிருக்கிறது.

எப்படி வருகிறது சாடல்.

சிவபெருமான் நடனம் ஆடிக் கொண்டே இருக்கிறார். ஆனந்தமயமாய் ஆடிக் கொண்டிருக்கிறார்.

சிவபெருமானுக்கு எப்படி வந்தது ஆடல் ஆனந்தம்.

திருமாலின் திருவடிகளைக் கழுவி விட்ட நீர்தானாம் சிவபெருமான் சடையிலிருக்கிற கங்கை. மேலும் திருமாலின் திருவடிகளில் அர்ச்சனை அர்ச்சித்த புஷ்பங்களையே சிவபெருமான் தலையில் வைத்துச் சடையில் சொருகிக் கொண்டாராம். அந்த நீரும் புஷ்பமும் கொடுக்கிற குளுமையும் தனி. மணமமும் தனி.

ஆட்டமே அதனால்தானாம்

தேன் நந்து சோலை

அரங்கேசர் சேவடி

மேல்விச யன்

தான் அந்த நாளையில்

சாத்திய மாலையும்,

தாள்விளக் கும்

வானம் தரும் கங்கை

நல் நீரும், சென்னியில்

வைக்கப்பெற் ற

(31)

ஆனந்தம் தான்அல்ல

வோ-முக்க ணான்மன்றுள்

ஆடுவ தே?

தேன் நந்து சோலை - பூவிலுள்ள பன்னீர் சொட்டுச் சொட்டாகச் சிந்த மணக்கும் நந்தவனம். விசயன் - அருச்சுனன், தாள் விளக்கும் - பாதத்தைக் கழுவி விட. வானம் தரும் கங்கை - ஆகாய கங்கை. சென்னி - தலை, முக்கணான் - சிவபெருமான், மன்று - நடன சபை.

குறிப்பு : காதலோ, பக்தியோ அதில் வெறி ஏறி விட்டால் கண் மூக்குத் தெரியாது. அந்த நிலையிலும் கண்கண் என்று அற்புதமாய் பேசுகிறது கவி. பாடப்படாவிடில் தேனூறும்.

31. இனி, சீரங்கநாதர் மேல் காதல் கொண்டு விட்டாள் பெண். அப்படி ஒன்றும் பெண்ணுக்கு வயதில்லைதான். ஆனாலும் வந்து விட்டது காதல்.

விஷம் ஏறுகிற மாதிரி ஏறும் காதல், பாவம் குழந்தைதானே. அரங்கரை மறக்க முடியவில்லை. அவர் தோளில் கிடந்து கண் சிமிட்டும் துளப மாலையையும் மறக்க முடியவில்லை.

வாடி மெலிந்து போனாள் பெண். ஒன்றும் ஓடவில்லை பெண்ணுக்கு. ஆனால் கண்ணீர் மட்டும் அருவி போலக் கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறது வாடிப்போன அவள் முகத்தாமரையிலிருந்து மெள்ள மெள்ள வழிகிறது கண்ணீர்.

செவிலித்தாயால் தாங்க முடியவில்லை. அரங்கநாதரிடமே வந்து விவகாரம் பண்ணுகிறாள்.

வாடி ஓடவ்
 வசைம் அன்ன
 இருகண் வெள்ளம்
 அருவி போல்
 மருவி ஓட,
 மதனன் வாளி
 உருவி ஓட,
 வாடை ஊ(டு)
 ஆடி ஓட,
 அன்றில் ஓசை
 செவியில் ஓட,
 வண்து ழாய்
 ஆசை யோடு
 எங்கள் பேதை
 ஆவி ஓடல்
 நீதி யோ?-

அரங்கநாதரை எப்படிப்பட்டம் சூட்டிப் பரிவட்டம் கட்டிக்கூப்பிடுகிறாள் பெண்?

ஆயிரம், இரண்டாயிரம் புயங்கள் - போரிட்டுப் போரிட்டுக் காய்த்துப் போன புயங்கள் வாணன் என்கிற அசுரனுக்கு. அவனைக் கண்டு மூவேழ் உலகங்களும் நடுங்கின. அவன் வம்பு பண்ணாத இடமே இல்லை. சிவபெருமானையே ஒரு கை பார்த்தவள் அவள். முருகன், விநாயகப்பெருமான் எல்லோரும் அவளிடம் பயந்து பின் வாங்கியவர்கள்தான். மந்திர தந்திரம் (மோடி) எதுவும் அவளிடம் எடுபடாது. அக்கினி பகவானையே குடுமி பிடித்து ஆட்டு ஆட்டென்று ஆட்டுகிறவள் வாணன்.

அவனுடைய சிரசுகளையும், புயங்களையும் ஒன்று, இரண்டு என்று வெட்டி வீழ்த்தினார் அரங்கர்.

அதை அவருக்கு ஞாபகப்படுத்திக் கூப்பிடுகிறாள் செவிலி.

“தேடி, ஓட வாணன் ஆ யிரம் புயங்கள் குருதிநீர்

சிந்தி ஓட நேமி தொட்ட திருவரங்க ராசரே” என்று

வாடி ஓடவ்
 வசைம் அன்ன
 இருகண், வெள்ளம்
 அருவி போல்
 மருவி ஓட,
 மதனன் வாளி
 உருவி ஓட,
 வாடை ஊ(டு)
 ஆடி ஓட,
 அன்றில் ஓசை
 செவியில் ஓட,
 வண்து ழாய்
 ஆசை யோடும்
 எங்கள் பேதை
 ஆவி ஓடல்
 நீதி யோ?

வசைம் - தாமரை, மதனன் வாளி - மன்மதன் வீசும் காதல் அம்புகள். வாடைக்காற்று ஊடாடித் துளைக்க, மோடி - ஏவல் தேவதை.

மோடி ஓட,
 அங்கி வெப்பு
 மங்கி ஓட,
 ஐங்க ரன்
 முடுகி ஓட,
 முருகன் ஓட
 முக்கண் ஈசன்
 மக்க னைத்
 தேடி ஓட
 வாணன் ஆயி
 ரம்பு யங்கள்
 குருதி நீர்
 சிந்தி ஓட
 நேமி தொட்ட
 திருவ ரங்க
 ராச ரே!

(32)

32. இனி, இளைஞன் ஒருவன், அவனுக்கும் பெண்ணுக்கும் காதல். படாதபட்டு வந்த காதல். வெற்றியும் தோல்வியும் மாறி மாறி உருண்டு உருண்டு, புரண்டு புரண்டு வந்த காதல்.

பல நாள் முயற்சிக்குப் பின் கிடைத்த பலன், தவியாய்த் தவிக்க விட்ட நாள்களோ பல. இப்பொழுது உறவு ஏற்பட்டு விட்டது. சூரிய சந்திரர் அறிய ஒருவருள் ஒருவர் இணைந்து விட்டார்கள்.

எப்படி இருக்கும் இரண்டு பேருக்கும்?

இன்பம் என்றால் இதுவல்லவா இன்பம்? இது போன்ற இன்பம் ஈரேழு பதினான்கு உலகினும் எங்காவது உண்டா?

கிறங்கிப் போனார்கள் இளைஞனும் பெண்ணும்.

ஒருவரை விட்டு ஒருவர் பிரிய - அவரவர் வீட்டுக்குப் போக இருவருக்கும் மனம் இல்லை தான். ஆனாலும் போய்த்தானே தீர வேண்டும்.

அங்கிவெப்பு - அக்கினி போன்ற ஜூரதேவதை. இரண்டும் பெண்ணை விட்டு விலக நீதி வழங்கும்.

குறிப்பு:- தீமையை அழித்து நன்மையைக் காக்கிற நீதி அரசரே (சீரங்கராசரே) கேளும் ஐயா கேளும். பெண்ணை வாட்டி வதைப்பதுதான் நீதியா”.

பெண்ணை அனுப்பி விட்டு பையன் அப்படியே அங்கேயே நின்றான். சிலை போலவே நின்றான். நெடுநேரம் ஆனபின் தான் கிறக்கம் விட்டது. ஆனால் மயக்கம் விடவில்லை பையனுக்கு.

எதைப் பார்த்தாலும் பெண்ணாக - அந்தப் பெண்ணாகவே தெரிகிறது. மரமோ, மலையோ, ஆறோ, குளமோ, கோயிலோ, கோபுரமோ எல்லாம் அந்தப் பெண் வந்து எதிரில் நிற்பது போலவே இருக்கிறது.

வீட்டுக்கு நடந்து வருகிறான் பையன். கூடவே அவளும் வருகிறாள். பார்வை விழுகிற இடம் எல்லாம் அவள்தான். அப்படி நினைப்போடு நினைப்பாய் ஒன்றி விட்டாள் பெண்.

வீட்டுக்குள் வந்த பிறகும் அதே கதைதான். நெடுங்கூந்தல், காதணியும், அதை எட்டிப் பார்க்கும் மை தீட்டிய கருவிழிகளும், தத்தித் தத்தி அவள் பேசிய பேச்சின் மதுரமும், யானையின் தந்தம் போன்ற உறுதியான மார்பும், வளைந்து நெளியும் புருவமுமாக எதிரில் வந்து நிற்கிறாள். கண்ணைத் திறந்தாலும் நிற்கிறாள். மூடினாலும் நிற்கிறாள். 'சுளுக்' என்று அவள் சிரிப்பதும், சிரிக்கும் போது ஜொலிக்கிற பற்களும் கூடவே வருகின்றன.

என்ன செய்வான் பாவம் பையன், அவனும் (சிறு) பையன் தானே. புலம்ப ஆரம்பித்து விட்டான் மனதுக்குள்ளேயே புலம்பும். ஆனந்தப் புலப்பந்தான்!

இவ்வளவும் திருவரங்கக் கோயிலைச் சுற்றி உள்ள சோலை, நந்தவனம், காடு, தோப்பு என்கிற இடத்துள்ள்தான்.

ஆடும் படநா

கணைமேல் அணையும்

அமலன்; கமலத்

தவனும், சீவனும்

ஆடும் படம் நாகணை - படம் எடுத்தாடும் பாம்புப் படுக்கை. அலமன் - திருமால் கமலத்தவன் - தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன்.

நாடும் திருமால்
 துயில்கோ யிலின்வாய்
 நறைவார் பொழில்ஊ(டு)
 உறைவார் அளகக்
 காடும், குழையைச்
 சாடும் குவளைக்
 கண்ணும், குதலைப்
 பண்ணும், கரியின்
 கோடும், தரளத்
 தொகையும், புருவத்
 கோதண் டமுமே
 மூதண் டமுமே

(33)

33. ஒரு பெண், அதுவும் கொஞ்ச வயதுப் பெண் இளைஞன் ஒருவனிடம் தன்னையே ஒப்படைத்து விடுகிறாளே அது எவ்வளவு பெரிய அற்புதம்.

அப்படி ஒப்படைத்த பெண்ணை ஏமாற்றலாமா இளைஞன். இதோ வருகிறேன். அதோ வருகிறேன் என்று சொல்லி பெண்ணைக் காக்க வைத்து ஏமாற்றலாமா?

உடைந்து சிதறாதா அவள் உள்ளம்

பெண்ணின் இந்த வேதனை, வாழ்க்கையில் முக்கியமான ஒன்று. அதற்குத்தான் பிரிவாற்றாமை (என்கிற 'துறை') என்று பெயர். இத்துறையை வைத்துக் கவிஞர்கள் விளையாடுவார்கள். தமிழும் சேர்ந்து விளையாடும்.

நறை - தேள், அளகக்காடு - அடர்ந்த கூந்தல். குழையைச் சாடும் - காதணியை உரசிப் பார்க்கும். கோடு - யானைக்கொம்பு. தரளத்தொகை - புன்முறுவலில் வெளிப்படும் பல் வரிசை. கோதண்டம் - வில், மூதண்டம் - எங்கு பார்த்தாலும் அங்கங்கே.

குறிப்பு : அசதிக்கோவை என்னும் தொன்மையான நூலில்.

“கோடும், குளமும், குளத்தருகே நின்ற குன்றுகளும்
 காடும் செடியும், அவளாகத் தோன்றும் என் கண்களுக்கே”
 என்று அழகாய் வந்திருக்கிறது உருவெளித்தோற்றம்.

ஐயங்காரைப் பிசைந்து குழைந்திருக்கிறது அசதிக்கோவை.

இரண்டு மாதத்துக்குள் பனிக்காலம் வரும். அந்தப்பருவம் ஆரம்பிக்கும் முன் வந்து விடுவேன். கவலைப்படாதே. தைர்யமாக இரு என்று கட்டிப்பிடித்து முத்தமிட்டுச் சத்தியம் பண்ணி விட்டுப் போனான் பையன்.

போர்முனைக்குத் தான் போயிருக்கிறான் பையன்.

அவன் குறித்த காலம் வந்து போய் விட்டது. முன்னமேயே வந்து போய் விட்டது.

ஏமாந்து போனோமோ என்கிற பயம் வந்து விட்டது பெண்ணுக்கு.

இனி, ரங்கநாதர் கோவில் - அழகிய பொற்கோவில். அதிலுள்ள தடாகமோ (தெப்பமோ) சந்திர புஷ்கர்ணி என்னும் பெயர் கொண்டது. பெயருக்கேற்றபடி கடுங்கோடையிலும் குளு குளு என்றிருக்கும் தெப்பக்குளம்.

பொய்கைக் கரை முழுவதும் புன்னை மரங்கள். வேறு பல மரங்களும் உண்டு. காடு போல அடர்த்தியாக இருக்கும் மரங்கள்.

அங்கு சம்பங்கோழிகளும் நாரைகளும் சேர்ந்து விளையாடுகின்றன. அவைகளிடம் கொட்டுகிறாள் வேதனையை பெண்.

செம்பொன் அரங்கத்

தரங்க நீர்

சீதள சந்திர

வாலி சூழ்

சீதள சந்திரவாவி - குளிர்ச்சியான சந்திர புஷ்கரணித் தீர்த்தம், கம்புள் - சம்பங்கோழி, நீர்வாழ் பறவை, காதலை என் சொல்லி ஆற்றுகேள் - அன்பு வைப்பது பொல்லாதது, அதனால் படும் வேதனையை எப்படிச் சொல்லி முடிக்க. பைம்புயல் - குளிர்ந்த மேகம் கூடுகிற காலம், மழைக்காலம். "அவனி குளிர் கொள் மழைக்காலம் வந்ததே அவரும் அவதி சொன நாளும் வந்ததே. கவலை பெரிது பழிகாரர் வந்திலர் கணவர் உறவு கதையாய் முடிந்ததே" என்பது நந்திக்கலம்பகம். இதை வைத்து அதை, அதை வைத்து இதை என்று மாறி மாறிப் பார்க்க வேண்டும்.

கம்பு (ள்) ஞடன்பயில்
 நாரை காள்!
 காதலை என்சொலி
 ஆற்று கேன்?
 வெம்பனி வந்தது
 வந்த பின்
 வேனிலும் வந்தது;
 வேனில் போய்,
 பைப்புயல் வந்தது;
 சென்ற நம்
 பாதகர் வந்திலர்
 காணு மே.

அபிநயத்துக்கு இதை விட வாய்ப்பான பாடல் உண்டா? பாட்டின் உருவத்திலேயே பண்பட்ட இசை ததும்பி நிற்கிறது. கண் கொண்டு பார்த்தால் போதும். பார்க்கிறவர்கள் யாராக இருந்தாலும் ஆட்டம் வந்து விடும். அபிநயமே வந்து விடும்.

34. இனி, பத்து மாதம் வயிற்றில் சுமந்து தன்னைப் பெற்றெடுத்த தாயையே விட்டு ஒரு இளைஞன் பின்னால் புறப்பட்டுப் போய் விடுகிறாள் பெண். அதுவும் கொஞ்ச வயதுப்பெண். காதலுக்குள் எவ்வளவு சக்தி நிறைந்திருக்கிறது என்பது ஒருவாறு தெரிகிறது அதன்மூலம்.

கண்ணுக்குத் தெரியாதது காதலின் சக்தி. மனம் தான் ஒருவாறு உணரும் அதை. அப்படி உணர்ச்சியோடு உணர்ச்சியாய் ஊடாடிக் கிடக்கிறதை கண்கள் கண்டு அனுபவிக்கும்படி உருவம் கொடுத்து வெளியில் நடமாட விடுவது அதிசயந்தானே.

இந்த அதிசயத்தை 'உடன் போக்கு' என்று ஒரு துறையாக வைத்து நெடுகிலும் அனுபவித்து வருகிறோம். பாடலில்த்தான்.

சீரங்கத்துக்கு தென்மேற்கே மணப்பாறை என்று ஒரு ஊர். வறண்ட காட்டுப் பிரதேசம். பாலைவனம் போல இருக்கும் அந்தப்பகுதி.

மணப்பாறையைச் சுற்றிப் பல சிற்றூர்கள். ஒரு ஊரில் ஒரு இளம்பெண். அவளுக்கும் இளைஞன் ஒருவனுக்கும் காதல்.

இவர்கள் பழகுவதை வீட்டிலுள்ளவர்கள் வெறுத்தார்கள். ஊராரும் ஓரம்சாரமாய் புறம் பேச ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

இளைஞனும் பெண்ணும் எங்காவது போய் விட வேண்டியதுதான் என்று தீர்மானித்தார்கள். அப்படியே இரவு மூன்று மணி அளவில் இளைஞன் பெண்ணைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் விட்டான்.

குளிர்ந்த இருட்டில் நடந்ததில் வலி தெரியவில்லை. விடிந்த பின் வெயில் ஏற ஏற நடை தள்ளாடி விட்டது பெண்ணுக்கு. துவண்டு விட்டாள் பெண். அவள் முகத்தில் முத்து முத்தாகக் கோத்து நிற்கிறது வியர்வை.

பெண்ணின் நிலை கண்டு இளைஞன் கலங்கினான். அழகை அழகையாக வந்தது அவனுக்கு. துயரத்தை ஒருவாறு அடக்கியவனாய்

முன்னம்ஏழ் புரவியார்
இரவிகாய் வெயிலினால்
முத்தரும் சியகலா
முழுமதித் திருமுகத்து)

அன்னமே!

என்று ஆசையோடு பார்த்து - பெண்ணின் முகத்தோடு முகம் வைத்தே சொல்கிறான்.

“கொஞ்ச தூரந்தான்” என்கிறான் பையன்.

“நாம் நடந்து வந்ததில் நாலில் ஒரு பங்கு தூரம் கூட இருக்காது. ஒரு காதவழிதான். அதைக் கடந்து விட்டால் இந்தப் பாலைவனம் ஒழிந்து விடும்.

இன்னும் ஓர் காவதம்
போது மேல் அகலும்இப்
பாலை

இந்தக் கொதிக்கும் பாலைவனம் போய் தொலைந்தால் குளிர் நிழல் மரங்கள் கொண்ட காடும், தோப்புமாக இருக்கும். அது அரைக்காத வழிதான்.

‘அப்பால் அரைக்காவதம்’ அதையும் கடந்து விட்டால் சீரங்கந்தான். காவிரி ஆறு சுற்றிச்சுற்றிப் பெருகி ஓட குளு குளு என்றிருக்கும் சீரங்கமே வந்துவிடும்.

எங்கு பார்த்தாலும் நந்தவனங்கள். புஷ்பங்கள், வண்டுகளின் ரீங்கார நாதங்கள். இதழ்களை விரித்து மலரிலுள்ள தேனை உண்டு அந்த மலர்களிலேயே துயில் கொள்ளும் வண்டுகள் அவ்வளவுவளம்.

முன்னம்ஏழ் புரிவியார்

இரவிகாய் வெயிலினால்

முத்தரும் பியகலா

முழுமதித் திருமுகத்து)

அன்னமே! இன்னும் ஓர்

காவதம் போதுமேல்,

அகலும்இப் பாலை; அப்

பால் அரைக் காவதம்

என்னை ஆள் உடையவன்

துயில் அரா அமளியும்,

இலகுபொன் கோயிலும்

இந்துவின் பொய்கையும்,

புன்னைவாய் நீழலும்,

புரிசையும், மதுகரம்

பூ விரித்து) உறையுமோர்

காவிரித் துறையுமே

(35)

இரவி - சூரியன்; சூரியனுடைய வெப்பம். ஏழ்புரவியார் - ஏழு நிறங்களையும் ஏழு குதிரைகளாக வைத்துப் பூட்டிய ஒளிமயமான ஒற்றைச் சக்கர ரேக்களாவில் ஏறி வருகிறான் சூரிய பகவான். முத்து அரும்பிய - முத்து முத்தாக வியர்வை கோத்த. போதுமேல் - நடந்து, கடந்து விட்டால், என்னை ஆள் உடையவன் - அரங்கநாதன். துயில் அரா அமளி - ஞானத்துயில் புரியும் பாம்பணையோடு கூடிய கோவில் இலகு பொன் கோயில் - தங்கக் கோபுரம், இந்துவின் பொய்கை - சந்திர புஷ்கர்ணி குளம், புரிசை - மதில். மதுகரம் - வண்டு.

குறிப்பு : “பூ விரித்துறையும் ஓர் காவிரித்துறையுமே” நாலை விட்டு இறங்கவா செய்யும் செய்யுளின் ஓசை?

பெண்மையில் பிறக்கும் ஆண்மை

35. பெண் என்றால் பெண் தான். காதலி என்றாலும் - நாயகி என்றாலும் ஆசை நாயகியே என்றாலும் பெண் என்றால் பெண்ணேதான்.

பெண்ணிடம் ஒரு காந்த சக்தி இருக்கிறது. பெண்ணின் மேல் நினைப்பு வந்தால் போதும். ஒரு வேலையிலும் மனம் ஓடாது. இளைஞனுக்கு. எந்த ஆபத்தையும் பொருட்படுத்தாது நினைப்பின் வேகம். இப்பொழுதே பார்க்க வேண்டும்'' என்று தூண்டும் அந்த சக்தி.

நேரம், பொழுது, இடம், வசதிக்குறை எதைப் பற்றியும் யோசனை வராது. பெண்ணைப் பார்க்க வேண்டும். இப்பொழுதே பார்க்க வேண்டும் இதுதான் குறிக்கோள்.

இளைஞன் ஒருவன். காதல் வைத்தான் ஒரு பெண்ணிடம். அடிக்கடி சந்தித்தார்கள். பழகினார்கள். ஊர்ப்புரணி கூடியது அது. கூடக்கூட பெற்றோர்களின் கட்டுப்பாடும் இறுகியது.

அதனால் பகலில் சந்திக்க முடியவில்லை பெண்ணை இளைஞனால். இரவில் வந்து பார்க்கிறான் பெண்ணை. அதுவும் நடுநிசியில். வரும் வழியோ காட்டாறுகள் நிறைந்தது. படித்துறை ஏது காட்டாற்றில்? குதிக்க வேண்டியதுதான். நீந்தித்தான் கடக்க வேண்டும்.

நீச்சலடித்து வருவதற்கும் வசதி அவ்வளவாக இல்லை காட்டாறுகளில்.

ஆபத்தை மடியில் கட்டிக் கொண்டு இளைஞன் வருவது பெண்ணுக்குப் பயமாக இருக்கிறது.

ஆனாலும் தடுத்துச் சொல்ல முடியவில்லை பெண்ணால்.

பக்குவமாகவும், நயமாகவும் சொல்லிக் காட்டுகிறாள் தோழி. பெண்ணுக்காக தோழி பேசுவது உண்டுதான். அது ஒரு ரசமான துறைதான்.

துறைமதி யாமல், இக்
 கான்யாறு நீந்திச்
 சுரங்கடத் தல்
 நிறைமதி யாளர்க்(கு)
 ஒழுக்கம்அன் றால்;நெடு
 மால், அரங்கத் து
 இறை, மதி யாவரும்
 ஆரா அயிர்தன்ன
 நல்நுத லாம்
 குறைமதி யாள் பொருட்
 டால்கங்குல் வாரல்எம் (36)
 கொற்றவ னே

36. இனி, ஒரு பெண் அழகாக இருக்கிறாள் என்றால் பிரச்சனை தான். அழகானது பெண்ணிடம் பெருகப்பெருக பிரச்சனைகளும் ஒன்றுக்குப் பத்தாய் பெருகும்.

சம்பந்தம் இல்லாதவர்கள் எல்லாம் பெண் வீட்டாரோடு சொந்தம் கொண்டாட ஆரம்பித்து விடுவார்கள். முறை மாப்பிள்ளையே நான்தான் என்றும் இல்லை என் பையன்தான் என்றும் சொல்வார்கள். எங்களை விட வேறு யார் நெருங்கின சொந்தம் பெண்ணுக்கு என்பார்கள்.

நாலு தலைமுறை உறவாக்கும் எங்கள் உறவு என்று நெஞ்சை நிமர்த்தியே சொல்வார்கள்.

“யாருக்கு மணம் முடிக்க” என்று பெண் வீட்டுக்குள் குழப்பமே உண்டாகி விடும். கலகமாக மாறினாலும் மாறும் குழப்பம்.

ஆதிகாலம் தொட்டு இதே கூத்துத்தான்.

இந்தத் தொல்லையைத் தாங்க முடியாமல் தானே மன்னாதி மன்னர்களே சுயம் வரம் என்று வைத்தார்கள்.

துறைமதியாமல் - வழிமுறை இல்லாமல் இறைமதியா வரும் அமிர்து - பூரண சந்திரன் எழுந்து வருவது போல் தோன்றும் பெண். நுதல் - நெற்றி, குறைமதி - பிறை. கங்குல் - இரவு, வாரல் - வர வேண்டாம்.

இனி ஒருவரைப் பார்த்து “உங்கள் வயதென்ன? என்னென்ன சொத்து எவ்வளவு எவ்வளவு இருக்கிறது” என்று தோரணையோடு கேட்க முடியுமா? யாரைப் பார்த்துக் கேட்டோமோ அவர் மனுசனாகவா இருப்பார்? பக்குவமாக, நெளிவு சுழிவோடு கேட்டால் தான் பிழைத்தோம்.

இப்படி இருக்கிறது உலகம். இந்த நிலையில் “உமது பெண்ணை திருமணம் செய்து கொள்ள என்னிடம் கொடுக்கிறீரா” என்று பெண்ணைப் பெற்று வளர்த்து பொன்னே பூவே என்று பாதுகாக்கிறவனிடம் கேட்க முடியுமா? ஆகாயத்துக்கும் பூமிக்குமாக பேயாட்டம் ஆடி விடமாட்டாரா பெண்ணின் தந்தையார்.

இதற்கும் மேலே அதிகார தோரணையில் சமையல்காரன் மூலமோ, வண்டிக்காரன் மூலமோ, எடுபிடி வேலைக்காரன் மூலமோ பெண் கேட்டு விட்டால் அது அடாத காரியந்தானே. பரம ஏழையாக இருந்தாலும் பெண்ணின் தகப்பன் கொதித்தெழத்தானே செய்வான்.

உணர்ச்சியே வெடித்துச் சிதறி தீப்பொறிகளாக விழத்தானே செய்யும். அப்பொழுது அவன் கொடுக்கும் பதில் - அதாவது சாட்டையடி எப்படி விழும்!

பெண் கேட்டு வந்த தூதனையும், ஆவேசமாக மறுமொழி கூறும் வீரனையும் (மறவன்) வைத்து ஒரு சிறு நாடகம். ‘மறம்’ என்பது நாடகத்துக்கு உரிய துறை.

குறுநில மன்னர் (ஜமீன்தார்) ஒருவர். பக்கத்து ஊரில் ஒரு வீரன். போர்முனை பலவற்றில் சண்டை போட்டு வீரத்தோடு வீரமாக வளர்ந்த போர் மறவன்.

மன்னர், மறவர் எல்லோரும் ஒரு குலந்தான். ஆனாலும் மறவன் வைணவ மதம். ஜமீன்தார் சைவமதம். மறவன் மகள் அழகான பெண். மகாலட்சுமி மாதிரி அழகான மங்கை. அவள்மேல் ஜமீன்தாருக்கு ஆசை. எப்படியாவது அவளைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும் என்கிற ஆசை. ஆத்திரக்காரனுக்குப் புத்தி மட்டம்தானே.

ஜமீன்தாரும் கடிதம் (திருமுகம்) எழுதி தூதன் மூலம் பெண் வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

கடிதத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தானோ இல்லையோ பெண்ணின் தந்தை, வெறியே வந்துவிட்டது.

தூதனிடம் கேட்கிற கேள்வி எப்படி என்று பாருங்கள்.

“திருமங்கை ஆழ்வார் பிறந்த குலம் எங்கள் குலம் என்று உங்கள் மன்னனுக்குத் தெரியவில்லை தூதனே! உனக்குமா தெரியவில்லை.

“திருமுகமாம் திருமுகம் (கடிதம்)! சரி, உன் மன்னன் திருமுகத்தையே என் கையில் கொடுத்து விட்டாய். அப்படி என்றால் மிச்சம் (அரண்மனையில் இருப்பது) முகம் இல்லாத முண்டந்தானே?

“அதற்கா திருமணம்?

அதுபோகட்டும், இது (திரு)முகம் என்றால் இதில் வாய், செவி, கண், மூக்கு ஒன்றும் இல்லையே. இதுவும் ஒரு முண்டந்தானா?

இனிப்பாடல்

கொற்றவந்தன் திருமுகத்தைத்

கொணர்ந்த தூதா!

குறை உடலுக் கோமறவர்

கொம்பைக் கேட்டாய்?

அற்றவர்சேர் திருவரங்கப்

பெருமாள் தோழர்

அவதரித்த திருக்குலம் என்(று)

அறியாய் போலும்.

மற்றதுதான் திருமுகமே

ஆனால், அந்த

வாய், செவி, கண், முக்கெங்கே?

மன்னர் மன்னன்

கொற்றவன் - அரசன். திருமுகம் - முகம் என்று ஒரு பொருள். கடிதம் என்று இன்னொரு பொருள். மறவர் கொம்பு - மறக்குல மங்கை. அற்றவர் - பற்றற்ற ஞானியர். பெருமாள் தோழர் - திருமங்கை ஆழ்வார்.

பெற்ற இள அரசானால்,
ஆலின் கொம்பைப்

பிறந்த குலத் தீனுக்கேற்பப்
பேசுவாயே

(37)

37. வீரமறவனுடைய சொல் ஒவ்வொன்றும் ஈட்டி போல் பாய்கின்றன. கொதிப்பைத் தாங்க முடியாமல் குத்தலும் பக்கவெட்டுமாய்த் தெறித்து விழுகின்றன சொற்கள்.

இனி கேலியையும், கிண்டலையும் விட்டுவிட்டு நேருக்கு நேர் நின்றே சவால் விடுகின்றது. மறவனுடைய வீர முழக்கம். தோரணையில் தோள் தட்டி ஆர்ப்பரிக்கின்றன அவனுடைய சொற்கள்.

“நாங்கள் குடிசையில் தானடா வாழ்கிறோம். தூது வந்த பயலே! ஆனாலும் மானம் தான் எங்களுக்கு உயிர்.

எங்கள் குடிசையைப் பார். நன்றாகப் பார்.

குடிசையின் முற்றத்தில் ஒரு தட்டிக் கதவு போட்டிருக்கிறதே. அது ஒரு மன்னனுடைய வெண்கொற்றக்குடை. அதைப் பிடுங்கி அதன் கம்பைக் காலாக நிறுத்தி, துணியைத் திரையாகத் தொங்க விட்டிருக்கிறோம். மன்னர்கள் தலையில் சூட்டிய கிரீடங்களைப் பிடுங்கித் தானடா எங்கள் வீட்டில் பக்காவாகவும், மரக்காலாகவும் மாற்றி வைத்திருக்கிறோம் தினையை அளக்க!

அரசர்களுடைய வெண் சாமரங்களையே கூறையாக வேய்ந்திருக்கிறோம். அவர்கள் ஏந்தி வந்த வேல், வாள், வில் இவைகளைக் கொண்டே குடிசைக்கு வேலி கட்டி இருக்கிறோம்.

உங்கள் மன்னன் மாதிரி பெண் கேட்டு வந்தவர்கள் பட்டபாடு இப்படி, புரிகிறதா?”

இளவரசு - இளவரசன் என்று ஒரு பொருள். குளுமையும் பசுமையும் கொண்ட இளம் அரச மரம் என்று இன்னொரு பொருள்.

குறிப்பு : “அரச(ன்) கொம்புக்கு ஆலங்கொப்புத்தான் பொருத்தம்” என்று ஒரு போடு போட்டு உடைக்கிறாள் வீரமறவன்

இனிப்பாடல்

பேச வந்த தூத! செல்
 அரித்த ஓலை செல்லுமோ?
 பெருவரங்கள் அருள் அரங்கர்,
 பின்னை கேள்வர்,
 தாளி லே
 பாசம் வைத்த மறவர் பெண்ணை
 நேசம் வைத்து, முன்னமே
 பட்டமன்னர் பட்ட(து) எங்கள்
 பதிபுகுந்து பாரடா!
 வாசலுக்(கு) இடும் படல்
 கவித்து வந்த கவிக்கையே:
 மகுடகோடி தினைஅளக்க
 வைத்த காலும் நாழியும்;
 வீசுசாய ரங்குடில்
 தொடுத்த கற்றை; சுற்றிலும்
 வேலி இட்ட(து) அவர்களிட்ட
 வில்லும் வாளும் வேலுமே.

38. காதல் என்பது ஒரு பெரிய கடல். சுழல்கள் பல உண்டு. அதில், மலை போல் எழுந்து கூத்தாடுகிற அலைகளும் உண்டு. கரையை உரசி முத்தம் இடுகிற அலைகளும் உண்டு. புயல் உண்டு அங்கே, அமைதியும் உண்டு.

என்ன இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் மின்சார ஓட்டம் எப்பொழுதும் இருக்கும் கடலில் - காதல் கடலும் அப்படித்தான். காந்தம் நிறைந்தது காதல் கடல்.

மனித வாழ்க்கையில் சொர்க்கத்தின் கதவைத் திறந்து விடுவது காதல்தான்.

பேச வந்த தூத - பெண் கேட்டு வந்த தூதனே, செல் அரித்த ஓலை, செல்லுமேசு - கரையான் அரித்தது போல் உருப்படா விஷயத்தை எழுதி கொண்டு வந்த இந்த ஓலை செல்லாக் காசு, குப்பையில் போடு இதை பின்னை - நப்பின்னை. கேள்வர் - நாயகர், தாள் - திருவடி. படல் - அடைப்பு, கவிக்கை - பட்டுக்குடை, மகுடம் - கிரீடம், குடி - குடிசை, தொடுத்த கற்றை - வேய்ந்த கூரை.

வெற்றி என்பதோ, தோல்வி என்பதோ காதலில் இல்லை. தொட்டதெல்லாம் இன்பம்தான் காதலில்.

காதலில் பலபல துறைகள். பலபல படிக்கட்டுகள். அவற்றுள் ஒன்று கைக்கிளை என்பது அதுவும் ஒரு துறை.

ஒரு பெண் வயதுக்கு வந்த இளம்பெண். தோளில் பையைத் தொங்கப் போட்டபடியே பேருந்திலிருந்து இறங்கினாள். அலுவலகம் நோக்கி விறுவிறு என்று நடக்கிறாள்.

இளைஞன் ஒருவன் எதிர்ப்பட்டான். அவள் அழகில் ஈடுபட்டான். அவளை வெறித்துப் பார்த்தபடியே நிற்கிறான்.

பெண்ணோ இவனைப் பார்க்கவே இல்லை. அலுவலகமே குறி என்று அவள் போகிறாள். தப்பித் தவறிப் பார்த்திருந்தாலும் “என்ன கர்மம் இது? சரியான பைத்தியம் போலிருக்கிறதே” என்று உள்ளூறச் சிரித்தபடிதான் போவாள். பிறகு எப்படி அவள் ஞாபகத்தில் இவள் இருப்பான்.

பெண் போகிறதையும் பார்க்கிறாள். பார்த்துக் கொண்டே நிற்கிறான் இளைஞன்.

இப்படி ஒரு அழகான பெண் வேறு ஒருவரும் இல்லை உலகில்” என்று மயங்குகிறாள்.

இவள் தெய்வப்பெண், வானுலக மங்கை. மானுடப்பிறவி இல்லை” என்று தடுமாறுகிறான்.

ஐயையோ! இவள் கால்கள் தரையில் ஊன்றி நிற்கின்றன. கண்கள் மூடுகின்றன, விழிக்கின்றன, அதனால் இவள் தேவ கன்னிகை இல்லை, மனுசப்பெண் தான் என்றும் உளைகிறான்.

“அடடா! அவள் கண்களில் தான் எத்தனை குளுமை, எத்தனை பொலிவு, ஒய்யாரம்? முகத்தில் என்ன ஒளி, சந்திரனாவது ஒன்றாவது? பக்கத்தில் வர முடியுமா சந்திரன் இவள் முகத்துக்குமுன்” என்றும் புலம்பவே ஆரம்பித்து விடுகிறான்.

பெண்ணுக்கோ ஒன்றுமே தெரியாது. இந்தக் காதலில் துளிக்கூடச் சம்பந்தம் இல்லை அவளுக்கு.

ஆணும் பெண்ணும் மனம் ஒத்துப் பழகுவதில் உறவாடுவதில் தான் காதல் இருக்கிறது. இன்பம் இருக்கிறது.

ஆணுக்குத் தெரியாமல் பெண்ணோ, பெண்ணுக்குத் தெரியாமல் ஆணோ ஒருவர் மேல் ஒருவர் காதல் கொண்டதாக உழல்வது காதல் இல்லை. காதல் போலத் தெரிகிற மயக்கம்.

இதுவும் ரசமான ஒன்றுதானே. இதையும் அனுபவிக்கலாம். நெடுகிலும் இதை நம்மவர்கள் அனுபவித்து வந்திருக்கிறார்கள். பாடல்கள் பாடிப்பாடியே அனுபவித்து வந்திருக்கிறார்கள்.

கைக்கிளை என்று இதற்குப் பெயர் சூட்டி அனுபவித்து வந்திருக்கிறார்கள். வெண்பா பாதி, ஆசிரியம் பாதி என்றே கைக்கிளைப் பாடலை ஆக்கியிருக்கிறார்கள்.

ஒருதலைக் காமம் என்று அழகாகப் பொருள் கண்டிருக்கிறார்கள் கைக்கிளை என்பதற்கு.

திருமால் குடியிருக்கும் அழகர் மலையில் (திருமாலிருஞ்சோலை மலையில்) இளைஞன் ஒருவன். தங்க விக்கிரம் போன்ற அழகிய இளநங்கையைப் பார்த்து விட்டான் அவன். அவ்வளவுதான்,

தாள் இரண்டும் பார்தாங்கும்;
 தார்வாடும் வேர்வு வரும்
 வாள் இரண்டும் காதிரண்டில்
 வந்திமைக்கும்; - கோளிரண்டும்
 ஐவகைப் பூதம்
 அமைத்தருள் அரங்கர்
 மை வளர் சோலை
 மலையில்
 தெய்வம் அல்லர், இத்
 திருஉரு வீனளே. (39)

தாள் இரண்டும் பார் தாங்கும் - பாதங்கள் இரண்டும் பூமியில் ஊன்றி நிற்கின்றன பெண்ணுக்கு, தார் - பூமாலை, வாள் - வாள் வீசுவது போல் உலாவும் கண்கள், கோள் - சூரிய சந்திரர்களையும்.

அமைத்து அருள் - படைத்துக் காக்கும். மை வளர் - மேகம் தவழும். சோலை - திருமாலிருஞ்சோலை, அழகர் மலை, திருஉருவினள் - அழகில் மகாலெட்சுமிதான்.

திருவிளையாடல்

39. நன்றாக வாழ்ந்து காட்டுவதற்குத்தான் வாழ்க்கை. மகிழ்ச்சியாக இன்பம் ஊற ஊற வாழ்வதுதான் அதன் பொருள்.

எதையோ பறி கொடுத்த மாதிரி, மூஞ்சியைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு, 'உம்' என்று இருந்தால் உருப்படாது வாழ்க்கை.

உல்லாசம், பெருமிதம், விளையாட்டு, ஒன்று சேர்ந்து பரிமளிக்க வேண்டும் வாழ்வில்.

நீண்ட நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே நம் முன்னோர்கள் அப்படி ஒரு பண்பட்ட வாழ்க்கையை - பதம்பட்ட வாழ்க்கையை வாழ்ந்து நிலை நாட்டி விட்டுப் போயிருக்கிறார்கள்.

கோயில் திருவிழாவிலிருந்து வீட்டில் குழந்தையின் பெயர் சூட்டு வரை ஆயிரம் ஆயிரம் காரியங்கள், அவ்வளவும் ஆனந்தந்தான். வாழ்க்கையில் ஆனந்தம் பொங்க வந்த காரியங்கள்தாம்.

மேளதாள முடிக்கத்தோடு வருகிற பவனி, அதாவது பட்டிணப்பிரவேசம், ஊஞ்சல், ஏன், குழந்தையை ஆட்டும் தொடட்டில் கூட ஆனந்த வாழ்க்கையின் சின்னங்கள் தாம்.

ஊஞ்சலாட்டம் மனிதர்களை மட்டுமல்ல, தெய்வங்களையே - எல்லாம்வல்ல முழு முதல் கடவுளையே இன்ப வெள்ளத்தில் போட்டுக் குளுப்பாட்டி விடுகிறது.

கவிஞர் பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்கார் ரங்கநாதருக்கு ஊஞ்சல் கட்டி ஆட்டுகிறார். "நீர் ஊஞ்சலாட வேண்டும். ஆடிக் கொண்டே, பிறப்பு, இறப்பு என்று சுற்றிச் சுற்றி வருகிற என் ஊ(ஞ்)சலாட்டத்தை அறுத்தெறிய வேண்டும்" என்று விண்ணப்பம் வேறு போடுகிறார்.

எப்படி என்று பார்க்கலாம்

உருமாறிப் பலபிறப்பும்
 சிறந்தும், செத்தும்
 ஊசலா டுவ(து)அடியேன்
 ஒழியும்வண் ணம்,
 கருமாயத்(து) என் நெஞ்சைப்
 பலகை ஆக்கி,
 கருணை எனும் பாசத்தைக்
 கயிறாப்பூட் டி,
 மருமாலைத் துளவசைய,
 ஆடர் ஊசல்!
 மணிமகரக் குழையசைய
 ஆடர்ஊ சல்!
 திருமாது புவிமாதோ(டு)
 ஆடர் ஊசல்!
 திருவரங்க ராசரே!
 ஆடர்ஊ சல்!

(40)

40. சீரங்கநாதரை ஊஞ்சலில் ஏற்றி வைத்தார் கவிஞர். ரங்கநாதரோ இந்தப்பக்கம் ஒருவர், அந்தப் பக்கம் ஒருவர் என இரண்டு பக்கத்திலும் இரண்டு தேவிமாரைத் தூக்கி வைத்தார். இரண்டு தேவியருக்கும் நடுவில் புது மாப்பிள்ளையாய் அமர்ந்தார்.

கவிஞர் ஊஞ்சலை ஆட்டுகிறார். தேவிமாரோடு சேர்ந்து ஆடுகிறார் பெருமாள்.

உருமாறி - ஆடு, மாடு, கோழி, குதிரை, ஆனை, பூனை என்று பிறவிதோறும் வைஷத்தை மாற்றி, கடுமாய்த்து என் நெஞ்சை - அறியாமையோடு கூடிய என்னுடைய ஆணவத்தை, கருணை - உம்முடைய அருளை, மகரக்குழை - குண்டலம் - காதணி. திருமாது - லெட்சுமி தேவி, புவிமாது - பூமாதேவி

குறிப்பு : ஆர அமர விண்ணப்பத்தைச் சமர்ப்பிக்கத்தான் ஊஞ்சல் கட்டி ஆட்டினாரோ கவிஞர் என்கிற எண்ணம் வரும். பாடலைப் பாடப்படா.

ஊஞ்சலாடுகிற உல்லாசத்தில் கவிஞர் கொடுத்த
வேண்டுகோள் காதில் விழவில்லை பெருமாளுக்கு.

கோபம் வருமா வராதா கவிஞருக்கு?

ஊஞ்சலாட்டிய படியே கேள்வி ஒன்றைப் போட்டு
உடைக்கிறார் கவிஞர்.

“உம்மையே தஞ்சம் என்று இருக்கிறேன் நான். இது
தெரிந்தும் என்னை ஏன் அலைக்கழிக்கிறீர்? இறப்பு, பிறப்பு
என்கிற மாயச்சக்கரத்தில் சுற்ற விட்டுக் கொண்டிருக்கிறீரே
என்னை? மாயப்பிறவி என்கிற இந்த ஊஞ்சலாட்டத்தை
தவிர்க்கக் கூடாதா எனக்கு”.

இப்படி விழுந்தது கேள்வி

ஊசல் வடம் போல்,
ஊர்ச்சக டம்போல்,
ஒழியா மே,

நாச உடம் போடு)
ஆலி கழன்றே
நலிவே னோ?

வாசவ னும், போது)
ஆச னனும், கூர்
மழுவோ னும்,

நேச முடன்துழ்
கோயில் அரங்கா!
நெடியோ னே!

(41)

41. பக்தருடைய விருப்பத்தை - அதில் இருக்கிற வேகத்தையே
புரிந்து கொண்டார் பெருமான். “சரி பார்ப்போமே” என்கிற
குறிப்பில் தலையை அசைத்தார் பெருமான்.

ஊசல் வடம் - ஊஞ்சல் கயிறு, சகடம், வண்டி - வண்டிச் சக்கரம்.
வாசவன் - இந்திரன். போது ஆசனன் - பிரமன். போது - பூ, மழுவோன் -
சிவன், நேசம் - பக்திப்பரவசம்:

உத்தரவு கிடைத்து விட்டது பெருமானிடமிருந்து, ஆனால் அதற்கு ஏற்றபடி தயாராக வேண்டாமா? மனதைப் பார்த்துச் சொல்கிறார் பக்தர். “மனமே! என்ன இப்படி மடத்தனமாக அங்கே இங்கே என்று ஓடிக் கொண்டிருக்கிறாய். செய்ய வேண்டியதைச் செய், உடனடியாகச் செய்” என்றே கட்டளை இடுகிறார்.

வெண்பா

வேலைஉல கில் சிறக்கும்
வேலைஒழிந் தோம் இல்லை:
மாலை அரங் கேசனை நாம்,
மாலையினும், - காலையினும்
உன்னி நைந் தோம், இல்லை;
உடல் எடுத்த அன்று முதல்
என் நினைந்தோம் நெஞ்சே!
இருந்து?

(42)

42. காதலுக்கு உல்லாசம் வந்து விட்டால் போதும். உச்சிக்கு ஏறி விடும் போதை. போற்றலும் புகழ்ச்சியும் பொன்மாரி பொழியும். பூமாரியும் பொழியும். வருணனையும், அலங்காரமும், கைகோர்த்து விளையாடும் பணியும், கெஞ்சலும், கொஞ்சலுமாய் வந்து விழும் பேச்சில்.

என்ன இருந்தாலும் பெண் பெண்தானே. கொஞ்சம் அடக்க ஒடுக்கமாகத்தான் இருக்கும் அவள் காரியம். இளைஞன் அப்படி இல்லை. தலை எது, வால் எது என்றே கண்டுபிடிக்க முடியாது. அவனுடைய அலங்காரச் சொற்களில்.

பெண்ணுக்குப் பிடித்த பொருளைப் பரிசாகவும் கொண்டு வருவான் இளைஞன்.

வேலை உலகில் - கடல் சூழ்ந்த உலகத்தில், வேலை - கடல், பிறக்கும் வேலை ஒழிந்தோம் இல்லை - மாறிமாறிப் பிறக்கிற வேலையை மட்டும் விடாமல் தொடர்ந்து செய்கிறோம். மாலை - துளப மாலை. உன்னி - நினைத்து, நைந்தோம் இல்லை - மனம் கசிந்தோமா? இல்லையே! பிண்ட சரீரத்தான் மிச்சம்; வேறு ஒன்றும் இல்லை! பிண்டசரீரத்துக்காக உணவு, உடை, வீடு, பள்ளியறை, மெத்தை, தலை அணை என்று உழல்கிறோம். எத்தனை தவம் பண்ணி இந்தப் பிறவிக்கு வந்தோம்? இந்தச் சோற்றுக்கும், துணிக்கும் மட்டுமா வந்தோம். நெஞ்சே! நினைத்துப்பார்! உடல் எடுத்த அன்று முதல் என்றினைந்தோம் நெஞ்சே இருந்து.

இனி, இன்றைக்கும் பட்டுப்புடவைகளில் இலைகளை ஓவியமாகப் போட்டு நெய்கிறார்கள். முன்தானையினும் பாதத்தை ஒட்டிய பகுதியிலுங்கூட அப்படியே நெய்கிறார்கள். இலை மாத்திரம் இல்லை. பலவகைப்பட்ட பூக்களும் ஓவிய முத்திரைகளாக வரும் புடவைகளில்.

முன்காலத்திலும் அப்படி உண்டுதான். இப்படி ஒரு வேலைப்பாடுமிக்க கண்ணாடி போன்ற பட்டாடையையே பெண்ணுக்குப் பரிசாகக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான் இளைஞன்.

காதலனிடமிருந்து பட்டுச்சேலை பரிசாக வந்தால் போதும். பெண்ணுக்கு உச்சிக்கு ஏறிவிடும் கௌரவம். வைர வைரீரியங்கள் விட முத்து பவளத்தை விட உயர்ந்தது உடுத்தும் உடை.

இன்றும் அப்படித்தான் அன்றும் அப்படித்தான்.

பெண்ணுக்கு வெகுமதியாக - அன்புக் காணிக்கையாகவே பூம்பட்டாடையையே (தழையையே) கொண்டு வந்து கொடுக்கிறான்.

அப்பொழுது தாவிக் குதித்தோடி வருகிறது மகிழ்ச்சி அடக்க முடியவில்லை இளைஞனால். ஆசை பொங்கச் சொல்கிறான் இளைஞன்.

“திருவரங்கம், ரங்கநாதர் என்று நினைத்தாலே போதும். என் உடம்பெல்லாம் தேனாக ஊறும். தித்திக்கும், உருகும், கரையும். பெண்ணே, நீயும் அப்படித்தான். உன்னை நினைத்தாலே இன்பம் தான் எனக்கு. சரி, அது இருக்கட்டும். கற்பகக் கொழுந்துகளும், கற்பகமலர்களும் சேர நெய்த பூவாடை போன்றது இப்பொன்னாடை.

வாடாத மலர் இது. விலைமதிப்பற்றது. அதுதான் இதன் சிறப்பு”. இப்படிப் பொரிந்து தள்ளுகிறான் இளைஞன். சேலையைக் கையில் பிடித்தபடிதான்.

நேசத்(து) அழைக்கும்
 மதயானை முன்புநின்
 றோன்அரங் கம்
 பேசத் தழைக்கும்என்
 அன்(பு)அனை யாய்பெரும்
 கற்பகத் தின்
 வாசத் தழைக்கும்
 நறுந்தழை காண்,இது
 மந்தத்தென் றல்
 வீசத் தழைக்கும்
 தழை போல் கெடாது;
 வீலை இல்லை யே.

(43)

43. காதலன் கொடுக்கும் வெகுமதிக்கு 'கையறை' என்று பெயர். அகப்பொருள் (காதல்) என்கிற பேராற்றில் எத்தனை எத்தனையோ துறைகள். இப்படித் துறை துறையாக வைத்துப் பார்க்க அனுபவம் எவ்வளவோ வேண்டும் ஒரு சமுதாயத்துக்கு. ஆனந்த உணர்ச்சியும் எவ்வளவோ இருக்க வேண்டும் அதனிடம்.

அனுபவமும் ஆனந்தமும் நிறைந்தவர்கள் நம் முன்னோர். வாழ்க்கையை - வாழ்க்கையின் ரசமான நீரோட்டங்களை அவர்கள் சுட்டிக்காட்டி இருக்கிறார்கள். அப்படி அவர்கள் சுட்டிக் காட்டவில்லை என்றால் கண்ணைக் கட்டிக் காட்டில் விட்டது போல் இருக்கும் நமக்கு. உணர்ந்து அனுபவிக்க முடியாது உண்மையை.

அகப்பொருளிலும் புறப்பொருளிலும் வரும் துறைகள் வெறும் படித்துறைகள் மட்டும் அல்ல. மலை போன்ற பெரிய பெரிய கப்பல்கள் வந்து நிற்கும் துறைமுகங்களும் ஆகும்.

நேசத்து அழைக்கும் மதயானை - முதலையின் பிடியில் சிக்கிய கஜேந்திரன் பக்தியோடு கூப்பிட. முன்பு நின்றோன் - உடனே யானையின் எதிரில் 'ஆஜர்' என வந்து நின்றான் திருமால். அரங்கம் பேச - திருவரங்கம் என்று உச்சரித்தாலே போதும். தழைக்கும் - தேனாக ஊறும் பக்தி. அந்த பக்தியில் வரும் ஆனந்தமான பெண்ணே! கற்பகமலரை விட உயர்ந்தது. பருவத்துக்குத் தக்கப்படி பூமியில் பூக்கும் பூக்களைப் போல் வாடாது இதிலுள்ள பூ.

இப்பொழுது புறப்பொருளில் தவம் என்று ஒரு துறையை வைத்து அனுபவத்தை எடுத்துச் சொல்கிறார் கவிஞர்.

‘கல்லுப்பிள்ளையாரைச் சப்பினால் பல்லுத்தான் உடையும்’ அதுபோலத்தான் கடவுளை வளைத்துப் பிடிக்கிறேன், மடக்கி அகப்படுத்துகிறேன் என்பதும்.

அதற்காக யோகம் பண்ணுகிறேன், தவம் இருக்கிறேன், நீரில் நிற்கிறேன், நெருப்பில் அமர்கிறேன், வானில் நடக்கிறேன், மரத்தில் தொங்குகிறேன் என்பவை எல்லாம் வீண்.

உண்மையிலேயே விடுதலை பெற வேண்டும் என்றால் தெளிவு பெற வேண்டும். ஒரு நியதித் தத்துவத்துக்கு உட்பட்டவைதான் எல்லாம் - நாமும் அப்படித்தான் என்கிற தெளிவு வர வேண்டும்.

நாம் என்பது இல்லை. நம் செயல் என்பதாகவும் இல்லை’’ என்கிற மெய்யுணர்வுதான் வழி.

எளிதானது இது. எளிதாக இது இருப்பதானால்தான் ஒருவரும் இதன் பக்கம் வருவதில்லை.

கவிஞர் பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் சொல்கிறார்.

சீத ரன், பரந்
தாமன், வாமனன்,
திருவ ரங்கனுக்கு)
அடிமை நீ: உனக்கு)
ஏதும் இல்லை என்(று)
அறி;அ ரிந்தபின்,
ஈதில் மாதவம்
இல்லை எங்குமே.

ஞானத்தைப் பற்றி இதை விடத் தெளிவாய்ச் சொல்ல முடியுமா?

பாட்டில் வைத்துச் சொன்னால்தான் - அதுவும் தமிழ்பாட்டில் வைத்துச் சொன்னால் தான் உண்மை விளங்கும். எளிதில் விளங்கும் உண்மை.

‘‘தவம் தவம் என்று புலம்புகிற நீ உயிரா, இல்லை உடம்பா? உடம்பென்றால் தோற்றந்தான். மறைந்து போகிற தோற்றந்தான்.

பஞ்சபூதக் கலவையில் தோன்றும் பொம்மைதான். கலவை கலையக் கலைய பொம்மை போய் விடும். இப்படிக்கேட்டு அதட்டுகிறார். கவிஞர் மனதைப் பார்த்து.

நான் என்பது உடம்பில்லை. உயிர்தான் என்றால், உயிரோ இறைவன் மயம். அது எதிலிருந்தும் பிறக்கவில்லை. இறைவன்தான் - சாட்சாத் திருவரங்கநாதனாகிய திருமால்தான் உயிர்.

அப்படியானால் திருமாலே திருமாலை நோக்கித் தவம் செய்ய வேண்டுமா?

இனிப்பாடலின் முழு உருவம்

மாத வங்கள்ளென்று)

ஒது)அ வங்களின்

மருவு சீவன்என்று)

ஒருவன் நீ / பெரும்

பூதம் அல்லை, இந்

திரியம் அல்லை, ஐம்

புலனும் அல்லை, நல்

புந்தி அல்லைகாண்;

சீத ரன்,பாந்

தாமன், வாமனன்

திருவ ரங்கனுக்கு)

அடிமை நீ/உனக்கு)

ஏதும் இல்லை என்று)

அறிஅ றிந்தபின்,

ஈதில் மாதவம்

இல்லை எங்குமே.

(44)

மாதவங்கள் என்று - ஒப்பற்ற தவயோகம் என்று. ஒது அவங்களின் - சொல்லப்படுகிற அவமான (மட்டமான) செயல்களில் உழலும் மனிதனே! நீ பூதம் அல்லை - உயிராகிய (ஜீவனாகிய) நீ இறைவன் மயம், எதுவாகவும் இல்லை நீ. ஏதும் இல்லை என்று அறி - கடவுள்தான் சகலமும், நான் என்பது சைபர்தான். ஒன்றும் இல்லை என்பதைத் தெரிந்து கொள். ஈதில் மாதவம் - இதைவிட உயர்ந்த தவம்; எல்லாம் இறைவன் மயம் என்கிற மெய்யுணர்வை விடச் சிறந்த யோகமோ தவமோ எங்கும் இல்லை - இல்லவே இல்லை.

44. குடிகாரன் ஒருவன், தெரு வழியே வருகிறான். எதிரே ஒரு சாமியார் - ஏதோ பெரிய தவயோகி போல நெஞ்சு வரை தொங்கும் தாடியும் கிருதா மீசையுமாக வருகிறார். உச்சிக்கு மேலே கையை வைத்து பெரிய கும்பிடு போட்டவனாய் 'சுவாமிகளே' (அடிகள்) என்று கூப்பிடுகிறான் குடிகாரன். போதையோடுதான்! ஒதுங்கி விலகிப் போக முயல்கிறார். சாமியார். விடமாட்டேன் என்று மறிக்கிறான் குடிகாரன். மறித்தபடியே

“சுவாமிகளா! என் மனதில் பட்டதைச் சொல்கிறேன். கோவிலுக்குப் போய் ரங்கநாதரைத் தரிசித்தால் போதாதா? எதுக்கு இந்தக் கோலம்? பரதேசிக்கோலம்!

“கழற்றி எறியுங்கள் ஒவ்வொன்றாய்” என்று தெளிவாய் சொல்கிறான். குடிவெறியினும் அப்படி ஒரு தெளிவு.

இரவியை, இரவுள்

மதியினை, மதியுள்

இறையினை, இறையும்

எண்அரி ய

கரவனைக் கர(வு) இல்

முனிவனை, முனிவர்

கருத்தனைக் கரு(த்) தனைத்

துடைத்(து) ஆள்

பரமனை, பரம

பதத்தனைப் பதத்துள்

பாரனை(ப்) பாரதத்(து)

ஊ தும்

அரவனை, அரவின்

அரங்கனை, அரங்கத்(து)

அடிகளை - அடிகள்! சே

வீயு மே.

(45)

இரவி - சூரியன், மதி - சந்திரன். இறை - தெய்வச்சக்தி, ஒளி, எண் அரிய - சிந்தனைக்கு அகப்படாத, எண் - எண்ணம், மனம். கரவன் - கரந்து மறைந்திருப்பன் மாயன். கரவு இல் முனிவன் - தெள்ளத்தெளிந்த ஞானசொருபன். முனிவர் கருத்தன் - ஞானிகள் உணரும் மெய்யுணர்வு. கருதனை துடைத்து ஆள் பரமன் - பிறவிப்பிணியை நீக்கி அருள் பாலிக்கும் இறைவன். பாரன் - நிறைந்தவன். பாரதத்து ஊதும் அரவன் - பாரதப்போரில் பாஞ்சசன்யம் என்னும் சங்கை வாயில் வைத்து அரவத்தை (பேரொளியை) உண்டாக்கியவன். அரவில் - சர்ப்பசயனத்தில், அடிகள் - அடிகளே. சேவியும் - வழிபடுங்கள் அதுபோதும்.

குடிகாரனிடம் பேச்சுக் கொடுக்க யாரும் விரும்ப மாட்டார்கள். ஆனால் ஞானம் பொங்கி ஊறுவது போலப் பேசும் குடிகாரனுடைய பேச்சைக் கேட்டால், தத்துவஞானி பேசுவது போலவே இருக்கும். எதிர்பாராவண்ணம் பொருளோடு செறிந்த சொற்கள் பளிர் பளிர் என்று வந்துவிடும்.

அதுகாரணமாகவே சிலர் வலிய பேச்சுக் கொடுப்பார்கள் குடிகாரனிடம்.

சமுதாயத்தில் குடிகாரர் என்று இருக்கவே செய்கிறார்கள். அவர்கள் செயல் இழிவானதுதான். ஆனால் அவர்களுக்கே தெரியாமல் உள்மனமானது வாய் திறந்து பேசி விடுகிறது. சிலசமயம். குடிபோதையில் தான்.

இந்த முரண்பாடு அனுபவிக்க வேண்டிய ரசானுபவந்தானே. களி (குடி) என்று பெயரிட்டே ஒரு துறையாக வைத்து நாடக இயலோடு அனுபவிக்கிறார்கள் கவிஞர்கள் இதை.

இனி காதல் துறையில் ஒரு நாடகம். அரங்கநாதருக்கும் ஒரு பெண்ணுக்கும் காதல். அரங்கநாதர் எப்படியோ பெண்ணை ஏமாற்றி விட்டார். “இதோ வந்து விடுகிறேன். இரண்டு நாழிகைக்குள்” என்று சொல்லிப் போனார். வாரங்கள் பல கழிந்தன, மாதங்கள் பல கழிந்தன. அரங்கநாதரைத்தான் காணவில்லை.

இடிந்த உள்ளத்தோடு அன்னப்புள்ளிடம். சொல்லி வருந்துகிறாள் பெண். பகல் கனவில்

சேலிக்க வாழ்விக்கும்

எங்கோன் அரங்கன்

திருக்கோயி லின்

காவில் கலந்தாசை

தந்தேகி னார்நெஞ்சு

கல்நெஞ்சு மோ?

வாவிப் புறத்தன்ன

மே! இன்னம் ஏதோ

வரக்கண்டி லேன்:

பாலிக்(கு) அநேகம்

தனிக்காலம்இந்தப்

பனிக்கால மே.

(46)

ஒருவர் பொய் சொல்கிறார் - பொய்யே சொல்கிறார் என்றால் அவரிடம் மனம் என்று ஒன்று இருக்கவா செய்யும். அந்தப் பெயரில் கல்தான் இருக்கும்.

46. அரங்கநாதர் மேல் காதல் கொண்டு விட்டாள் ஒரு பெண். காதலுக்குக் கண்ணும் இல்லை, மூக்கும் இல்லை என்பார்கள். பெண் வைத்த காதலும் அப்படித்தான்.

ஏற்கனவே திருமணமானவர் அரங்கர். அதுவும் ஒரு பெண்ணை அல்ல. சீதேவி, பூதேவி என்கிற இரண்டு ஏந்திழையார்களுக்குக் கணவர் ஆவார் அவர்.

கல்யாணம் ஆனவர் மேல் ஆசைப்படலாமா? அதுவும் இரண்டு மனைவிமார்களுக்குள் அகப்பட்டுத் திண்டாடுகிற வரைக் காதலித்தால் நடக்குமா காரியம்.

நினைத்த நேரம் அவரால் வரமுடியுமா? காதல் கொண்ட பெண்ணிடம்.

“நினைந்து நினைந்து நான் மறுகுகிறேன் அவருக்கோ என் நினைப்பே இல்லை” என்று பதறுகிறாள் பெண். ஓங்கி உயர்ந்த அவர் தோளோ கண்முன் நிற்கிறது. மனசில் படுவதை அப்படியே தோழிமாரிடம் சொல்வதாக ஒரு கனவு. பகல்க் கனவு காண்கிறாள் பெண்.

கா-சோலை, வாவி - பொய்கை, குளம், தனிக்காலம் - தனிமை, துணையின்மை.

குறிப்பு : அரங்கநாதர் மேலேயே காதலை பக்தி வீசுகிறது. எல்லாவற்றையும் ஏற்றுத் தாங்குகிறவர்தானே அவர்.

கட்டளைக் கலித்துறை
எம்காந்தள் அங்கைநல்
லீர்!என் செய் கேன்? இரண்(டு)
எந்திழை யார்
தம்காந்தன் என்(று)அறிந்
தாலும்நில் லாது;
(தரைக்கும் நெய்க்கும்
அங்காந்த செம்பல
எத்தெம் பிரான் அரங்
கன்புயங் கள்
செங்காந்த மால்வரை
யோஇரும் போ) என்னும்
சிந்தையு மே (47)

47. மோகவெறி குடுமியைப் பிடித்து ஆட்ட ஆரம்பித்து விட்டால் வில்லாதி வில்லனும் நிலை தடுமாறி விடுவான். மலை போன்ற யானையே கதிகலங்கி விடும். எவ்வளவு மூர்க்கமான பிராணி புலி, காதலுக்கு ஆளாகி விட்டால் நிலை கொண்டு நிற்க முடியுமா அதனால்.

பெண்ணோ பூங்கொடி போன்றவள். தளிர் போன்ற மென்மை, துளிர் போன்ற குளுமை பெண்ணிடம்.

காதல் வெறியை எப்படித் தாங்குவாள் பெண். சாப்பிட முடியவில்லை, தூங்க முடியவில்லை. எதுபற்றியும் யோசனை இல்லை. தேகம் இளைத்து விட்டது. தேமல் படர்கிறது. பொலிவே போய்விட்டது பெண்ணிடம்.

தற்செயலாகக் குறி சொல்கிற குறத்தி அந்தப் பக்கம் வருகிறாள். அவளை அழைத்துக் குறி கேட்க விரும்புகிறாள்.

குறத்தி பலே தந்திரக்காரி. பெண்ணிடம் குறத்தி போடுகிற பீடிகையைப் பாருங்கள்.

'நில்லாது என் சிந்தையும்' என்று கூட்டிப் பொருள் காண வேண்டும். காந்தள் மலர் போல் சிவந்த அழகிய கையோடு கூடிய என் அருமைத்தோழிகளே. தரை - பூமி, அங்காந்த - வாய் திறந்த

பிரளய காலத்தில் உலகையே வாயில் போட்டு மென்றார். பிறகு வெண்ணெயையும் விழுங்கினார்

காலம் உணர்ந்த

குறத்தி நான்

கருதிய(து) ஒன்(று);அது

சொல்லு வேன்;

“பெண்ணே! உன் மனதில் ஒன்றிருக்கிறது. அதை இன்னதென்று சொல்லி விடுகிறேன். எனக்கு முக்கால நிகழ்ச்சிகளையும் கண்டுபிடிக்க முடியும். கண்டு பிடிக்கிறவள் நான்”

இப்படிச் சொல்கிறாள் குறத்தி. இது இயல்பானதுதான். சோதிடம் என்றால் இப்படித்தான் பேச்சு வரும்.

இதற்கு மேலே குறத்தியின் தனிப்பட்ட சாமர்த்தியம் வெளியே தலையை நீட்டுகிறது.

எப்படி

மகனோ, பேரனோ ஒரு பொடியன். அவனையும் கூட்டி வந்திருக்கிறாள் குறத்தி. அவன் தலை ஒரே பரட்டை. மாதக்கணக்காகிறது. எண்ணெய் தேய்த்து. சொல்கிறாள் குறத்தி. பயல் தலையைக் காட்டியபடியே.

பாலகன் உச்சியில்

எண்ணெய் வார்;

பழையது ஓர்கலை

கொண்டு வா

“இவன் தலைக்குச் சிறிது எண்ணெய் கொண்டு வா முதலில். பழைய புடவை (கலை) ஒன்றிருந்தால், இருந்தால் என்ன இருந்தால். உன்னிடம் இல்லாத புடடையா? நிச்சயம் இருக்கும். அதில் ஒன்றையாவது கொடு: நான் கட்டிக் கொள்கிறேன்.

இப்படிப் பசப்புகிறாள் குறத்தி.

என்ன கேட்டாலும் கொடுக்கத் தயாராகத்தானே இருக்கிறாள் பெண். அப்படியே கொடுக்கிறாள். வாங்கிக்கொண்டு, புன்முறுவல் பூத்தபடியே, “நீ நினைத்தது நடக்கும். உன் யோகம் யாருக்குக் கிடைக்கும். அரங்கநாதர் அல்லவா உன் கையைப் பிடிக்கக் காத்து நிற்கிறார். கவலையை விடு” என்று முடிக்கிறாள் குறத்தி.

பாடலின் முழு உருவம்
 காலம் உணர்த்த
 குறத்தி நான்
 கருதிய(து) ஒன்(று); அது
 சொல்லு வேன்
 பாலகன் உச்சியில்
 எண்ணெய் வார்;
 பழையது ஓர்கலை
 கொண்டு வா;
 கோல மலர்க்குழல்
 மங்கை! நின்
 கொங்கை முகக்குறி
 நன்று காண்;
 ஞாலம் உவந்திட,
 நாளை யே,
 நண்ணுனவ, நம்பெரு
 மாளை யே.

குறத்தி ஒரு குட்டி நாடகமே போட்டு விட்டாள். பலிக்கோ, பலிக்கவில்லையோ, சோதிடந்தான் தஞ்சம் என்றாகி விட்டது மக்களுக்கு. இன்று, நேற்றல்ல - மனிதன், சமுதாயம், நாடு என்கிற நிலை ஏற்பட்டதிலிருந்தே பலன் தெரிவதில் ஒரு வேகம். எதை விட்டாலும் பலன் தெரிவதை விட முடியவில்லை. அப்படி மாட்டிக் கொண்டார்கள் சோதிடத்தில் மக்கள்.

கவிக்கு உரிய விஷயமாகிறது அது. அது சம்பந்தமான பாடல்கள் பல உண்டு தமிழில். அவைகளில் ஒரு பிரிவு 'குறம்' என்னும் துறை சேர்ந்தது. (48)

48. இனி பிரிவாற்றாமையில் தவிக்கிறாள் ஒரு பெண். கடலின் கரைக்கு வருகிறாள். கரையை ஓட்டி தோணித்துறை. கழி, புன்னஞ்சோலை, அடுப்பங்கொடி, தாழை, நாரை, நீர்ப்பூக்கள் இப்படி என்னென்னவோ இருக்கின்றன. அங்கு,

ஞாலம் உவந்திட - ஊரார், உறவினர் மகிழ, நண்ணுவை - வாழ்க்கைப்படுவாய்.

குயிலோசை, அன்றில் பறவையின் ஓசை கூடக் காதில் விழுகின்றன. அவைகளைப் பார்க்கப் பார்க்க ஆற்றாமை மேலிடுகிறது. சேர்ந்திருந்து பார்க்க - அனுபவிக்க அவர் இல்லையே என்பதாகத்தான். விஷயம் அவ்வளவுதான். சாதாரணந்தான். ஆனால் வார்த்தைகளை வைத்து தமிழ் எப்படி உணர்ச்சியை ஊஞ்சலாட்டுகிறது என்று பார்க்க வேண்டும்.

தமிழ் விளையாடுகிறது. அது ஆடுகிற ஆட்டத்தில் உணர்ச்சிக்கு உருவம் கிடைக்கிறது. உணர்ச்சிபாவம் என்பதாக உருவம் பெறுகிறது.

இனி கரையை ஒட்டி புன்னை மரம் காடாக வளர்ந்திருக்கிறது அதைப் பார்த்து,

‘அரும்புன் னாகத்

தடங்கா வே’ என்று கூப்பிடுகிறாள் பெண்.

‘என்னம்மா’ என்று கேட்கிறது (பெண்ணின் காதுக்குத்தான்) புன்னஞ்சோலை.

“என் உடம்பெல்லாம் ஆசை. அவர் மேல் வைத்த ஆசை. இதயம் முழுவதும் அந்த ஆசைதான். அதை அடக்க முடியவில்லையே என்னால்” என்று கதறுகிறாள் அதனிடம் பெண்.

அவா என் ஆகத்(து)

அடங்கா வே!

‘புன்னாகத் தடங்காவே’

‘என்னாகத் தடங்காவே’

என்று பாடிப் பாருங்கள். எப்படிக் குதித்துக் குதித்து விளையாடுகிறது தமிழ்?

இனிப் பாடலின் முழு உருவம்

அரும்புன் னாகத்
 தடங்கா வே!
 அவாஎன் ஆகத்(து)
 அடங்கா வே:
 அம்போ ருகக்கண்
 பொரும்தே னே;
 அழுநீர் உகக், கண்
 பொருந் தேனே;
 பரம்பும் கடல்ஊர்
 நாவா யே!
 பாவிக்கு) அடல், ஊர்
 நாவா யே;
 பார்மீ(து) உயர
 மறி அலை யே!
 படும் என் துயரம்
 அறியலை யே:
 கருங்கண் கயலே!
 மாகற வே!
 கரைவேற்(கு) அயலே,
 மா(சு) உற வே:

புன்னாகத்தடங்காவே - புன்னை மரங்கள் நிறைந்த விசாலமான சோலையே!
 அவா - ஆசை, ஆகத்து - மனதுள், அம்போருகம் கண் - தாமரையில், பொரும்
 தேனே - மோதும் வண்டே. கண் பொருந்தேன் - கண்ணை மூடித் தூங்க
 முடியவில்லை. பரம்பும் கடல் - பரந்த சமுத்திரம். நாவாய் - படகு, ஊர்
 நாவாயே - ஊர் முழுதும் என் பேச்சுதான். சாப்பாடு கூட வேண்டாம்,
 என்னைப் பற்றிப் பேசினால் போதும் அவர்களுக்கு, பார் மீது உயர -
 கரையில் ஏற. மறி அலையே - மடங்கி எவ்வும் கடல் அலையே! என் துயரம்
 அறியலை - என்னுடைய வேதனை உனக்குப் புரியவில்லை, கயல் -
 கெண்டை மீன். கரைவேற்கு - அழுது கரையும் எனக்கு. அவரால் தான் அவர்
 பிரிவால் தான் வேதனை.

கண்டல் போதுகு
 வாலுக மே!
 கங்குல் போ(து)
 குவால்உக மே;
 குரும்பை தழைக்கும்
 கரும்பனை யே!
 குயில் வந்(து) அழைக்கும்
 கரும்பனை யே.
 குருகீர் நந்(து) அமர்
 அக்கரை யே!
 கொணரீர் நம்தம்
 அரங்கரை யே.

(49)

கண்டல் போது - தாமழ்பூ, வாலுகம் - வெண்மணல், கங்குல் போது -
 இரவு, குவால் உகம் - நீங்காத - விடியாத இரவாக நீள்கிறது எனக்கு.
 குரும்பை - காய் திரள்வதற்கு முன்வரும் பிஞ்சு போன்றது. கரும்பனை -
 கரிய பனை என்று ஒரு பொருள். கரும்பு வில் ஏந்திய மன்மதன் என்று
 இன்னொரு பொருள். குருகீர் - நாரைகளே. நந்து அமர், அம் கரை - அலை
 வீசிய சங்கு, சிப்பி முதலியன ஒதுங்கிக் கிடக்கும் கடற்கரை. கொணரீர் -
 கொண்டு வர மாட்டீர்களா அரங்கரை; அழைத்து வாருங்கள் அவரை.

பிள்ளைத்தமிழ்

49. குழந்தைகளுக்கு ஒரு விஷயத்தைச் சொல்வது, அவர்கள் தெரிந்து கொள்ளும்படி சொல்வது ஓர் அரிய கலை. எளிமை, இனிமை ஆகிய இரண்டும் இயல்பாக இருக்க வேண்டும் சொல்கிறவரிடம்.

எளிமையும், இனிமையும் இருக்க வேண்டும் என்றால் தூய்மை இருக்க வேண்டும். எந்த விஷயத்தைச் சொல்கிறோமோ அதில் தெளிவு இருக்க வேண்டும். உணர்ச்சிமயமாய்த் தெளிந்து சுத்தமாக இருக்க வேண்டும் விஷயம். அதுதான் தூய்மை.

இது சம்பந்தமாக ஒரு குறிப்பு. ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன் திரு. சந்திரசேகர ஐயர் உச்சநீதிமன்றத்தில் நீதிபதியாக இருந்தார்கள். பக்கத்து வீட்டுக் குழந்தைகள், தன் வீட்டுக் குழந்தைகள், நண்பர், உறவினர் இவர்களின் குழந்தைகள் என்று முப்பது குழந்தைகளைத் தம் வீட்டில் கூட்டினார் நீதிபதி.

ரசிகமணி, டி.கே.சியிடம் “நீங்கள் அரிய பெரிய உண்மைகளை எடுத்துச் சொல்கிறீர்கள். அவை நன்றாகப் புரிகின்றன எங்களுக்கு. ஆனால் குழந்தைகளுக்கு எந்த அளவு விளங்குகிறது நீங்கள் சொல்கிற விஷயம் என்று தெரியவில்லை.

“இன்றைக்கு இந்தக் குழந்தைகளுக்கு நீங்கள் சொல்ல வேண்டும். குழந்தைகள் புரியும்படி சொல்ல வேண்டும்” என்றார்கள்.

புன்முறாவல் பூத்தார்கள் ரசிகமணி. “அதற்கென்ன? அப்படியே சொல்லலாம். ஆனால் ஒன்று, எப்பொழுதும் நான் சொல்வது, குழந்தைகளுக்குத்தானே! குழந்தைகளை முன்னே வைத்துப் பார்த்தப்படியேதான் சொல்கிறேன்” என்று சிரித்தார்கள்.

சிரித்தபடியே “பூவே பூவே புளியம்பூ” என்னும் நாடோடிப் பாடலிலிருந்து குற்றாலக்குறவஞ்சி, தேசிக விநாயகம்பிள்ளை, ஆண்டாள், அப்பர் சுவாமிகள், முத்தொள்ளாயிரம், நந்திக்கலம்பகம், தனிப்பாடல் எல்லாம் எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

எங்கும் காணாத அதிசயத்தைப் பார்த்தவர்களாய்
அதிசயித்தார்கள் குழந்தைகள். அம்சம் அம்சமாக டி.கே.சி
சொன்ன ஒவ்வொன்றும் குழந்தைகளின் கண்முன் நின்றன.
பார்த்துப் பார்த்து ஆனந்தபரவசம் அடைந்தார்கள் குழந்தைகள்.

கடைசியாக

நாராய ணாய

நம என்று, வீண்ணோடு

பாராளும் பாதம்

பணிந்தேத்தும் ஆறறியேன்:

காராரும் மேனிக்

கருணா கரமுர்த்திக்(கு)

ஆரா தனைஎன்

அறியாமை ஒன்றுமே!

என்னும் பாடலையே பாடிக் காட்டினார்கள் குழந்தைகளுக்கு.
“எட்டேணல் ட்ருத்” என்று சொல்வார்களே அந்தப்
பேருண்மை பற்றிய விபரங்களே விளங்கி விட்டது
குழந்தைகளுக்கு. டி.கே.சி. சொல்லச் சொல்ல ஒவ்வொன்றும்
அல்வாத்துண்டாய், லட்டாய், ஜிலேபியாய் இருந்தன
குழந்தைகளுக்கு.

திரு. சந்திரசேகர ஐயருக்கும் உடனிருந்த பிரமுகர்களுக்கும்
ஒரே வியப்பு. ஆழமான, நுட்பமான, புலமை சான்ற
நுணுக்கங்கள் கூட குழந்தைகள் புரியும்படி சொல்ல முடிகிறதே
டி.கே.சியால் என்று.

“பழகு தமிழில், எப்பொழுதும் நாவில் நடமாடும் எளிய
தமிழில் அரும்பெரும் விஷயங்களைச் சொல்கிறார் டி.கே.சி.

அவர் என் நண்பர்; பிரியமான நண்பர் என்பது இதுவரை
என் எண்ணம். இனி அப்படி இல்லை. மாபெரும் கலைஞர்
எனக்கு நண்பராக, இனிய நண்பராக இருக்கிறார் என்கிற
பெருமிதம் மிக்க வியப்புத்தான் இன்று முதல் எனக்கு”.

என்று அந்த இடத்திலேயே பாராட்டினார் திரு. சந்திரசேகர
ஐயர்.

இனி, பிள்ளைப்பெருமான் ஐயங்கார் குழந்தைகள் அனுபவிக்கும்படி நடாத்துகிறார் கதையை - கவியில்தான்.

“வெள்ளம் பெருகி ஓடுகிறது காவிரியில். காவிரியின் நடுவில் ஒரு ஐந்து தலைப்பாம்பு. பாம்பின் மேலே ஒரு கருமலை. பிர்மாண்டமான நீலமலை. அந்த மலையில் தாமரை மலர்கள் - செந்தாமரைகள் காடாய் பூத்திருக்கிறது. ஒவ்வொரு பூவும் ஒவ்வொரு அற்புதம் நிகழ்த்துகின்றன. ஒரு பூ (திருவடியாகிய தாமரைப்பூ ஒன்று இந்த உலகையே அளந்து தன்னுள் வைத்துக் கொண்டது. இன்னொரு பூவோ (பங்கேறாக மலரோ) தன்னிடமிருந்த கங்கையையே சிவபெருமான் சடையில் விட்டு நிரப்பியது. இன்னொரு மலர் - கோகனம் பிரமனையே படைத்தது. இப்படி ஒவ்வொரு பூவும் ஒவ்வொரு அற்புதம் நிகழ்த்தியது.

கரைபொரு(து) ஒழுகுத்
காவிரி ஆறே;
ஆற்றிடைக் கிடப்பதோர்
ஐந்தலை அரவே;
அரவம் சுமப்பதோர்
அஞ்சன மலையே;
அம்மலை பூத்ததோர்
அரவிந்த வனமே;
அரவிந்த மலர்தொறும்
அதிசயம் உளவே;
கடல் வீளிம்(பு) உடுத்த
கண்ணகல் ஞால(ம்)

அரவிந்தம், பங்கேருகம், கோகனகம், பதுமம், முளரி, வனசம், புண்டரீகம், அம்போருகம், கமலம் ஆகிய ஒன்பது சொற்களுக்கும் பொருள் தாமரை மலர் என்கிற ஒன்றுதான்.

ஐந்தலை அரவு - ஆதிசேஷன் என்னும் பாம்பு, அஞ்சனமலை - நீலமலை, பகிரதி - ஆகாய கங்கை. திருமனை - இருப்பிடம், முடைத்தலை - சாபம், மங்கல நாண் - திருமாங்கல்யம், தாலி, தழீஇய - தழுவிய, உவப்புடன் - பிரியமாக, பவக்கடல் - பாவ சமுத்திரம், பாவக்கடல்.

உடன்முழுது அளந்தது
 ஒருதா மரையே;
 வகிர்இளம் பிறையான்
 வார்சடை தேங்கப்
 பகிரதி கான்றதோர்
 பங்கே ருகமே;
 யாவையும் யாரையும்
 படைக்க நான்முகக்
 கோவை ஈன்றதோர்
 கோக னாகமே;
 திருமகட்(கு) இனிய
 திருமனை ஆகி
 பருமணி இமைப்பதோர்
 பதும மலரே;
 சடைத்தலை தாழ்த்திச்
 சங்கரன் இரப்ப
 முடைத்தலை தவிர்த்ததோர்
 முளரிமா மலரே;

ஆங்கு

மண்டோ தரிஅணிந்த
 மங்கல நல்நாண்
 வாங்க, வீல் வாங்கிய
 வனசம் ஒன்றே;
 விரிந்த புகழ் இலங்கை
 வேந்தற்குத், தென்திசை
 புரிந்தருள் மலர்ந்ததோர்
 புண்ட ரீகமே;
 மண்திணி ஞாலமும்
 வானமும் உட்பட,
 அண்டம் உண்(டு), உயிழ்ந்ததோர்
 அம்போ ருகமே;

கடை சீவந்(து) அகன்று,
 கருமணி வீளங்கி,
 இடைசில அரிபாந்(து),
 இனியவாய், நெடியவாய்,
 இன்பம் தழீஇய
 இருபெரும் கமலம்
 துன்பம் தழீஇய
 தொண்ட னேனையும்
 உவப்புடன் ஒருகால்
 நோக் கி
 பவக்கடல் கடக்கும்
 பரிசுபண் ணினவே

(50)

50. பிறவிகள் அதாவது உயிர் வகைகள் இத்தனை என்று கணக்கிட்டுச் சொல்ல முடியாது. சிற்றெறும்பிலிருந்து யானை வரை - புல்லிலிருந்து ஆலமரம் வரை, புழுவிலிருந்து மனிதர் வரை எத்தனை எத்தனை பிறவிகள்.

ஆனால் ஒன்று. இத்தனை பிறவிகளிலும் மனிதப்பிறவி ஒன்றுதான் உன்னதமானது. எத்தனை எத்தனையோ பிறப்புகள் எடுத்து படிப்படியாக முன்னேறி வந்ததுதான் மனிதப்பிறவி. நேர்த்தியான பிறவிதான் இந்த மனிதப்பிறவி.

புழுவிலிருந்து மனிதன் ஆகிற வரை எத்தனை முயற்சி, எத்தனை பக்குவம், எத்தனை எத்தனை திருத்தங்கள்.

தவம் செய்து தவம் செய்து பெற்ற பிறவி மனிதப்பிறவி. இறைவனே தவமிருந்து பெற்ற பிறவி என்று தான் சொல்ல வேண்டும் மனிதப்பிறவியை.

அப்படியொரு தேடக் கிடைக்காத செல்வமாகிய மனிதப்பிறவி எடுத்து இங்கு வந்த நாம் எதற்காக இனிமேல் பிறவியே வேண்டாம் என்று இறைவனை நோக்கி வரம் கேட்க வேண்டும்.

மனிதப்பிறவியில் என்ன குறை?

பேரண்டம் முழுவதும் பொங்கி வழியும் ஆனந்தத்துக்கும் - அனுபவத்துக்கும் அதிகாரி மனிதன்தான். அப்படியானால் இன்னும் கொடும், இன்னும் கொடும் மனிதப்பிறவியையே கொடும் என்றல்லவா கடவுளிடம் கேட்க வேண்டும் அடியார்கள்.

ஏன் (மனிதப்) பிறவி வேண்டாம் என்று முறையிடுகிறார்கள் அடியார்கள்.

யோசிக்க வேண்டிய ஒன்று.

கவிஞர் பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்காரும் இறைவனிடம் கெஞ்சி வேண்டுகிறார் (மனிதப்) பிறவி வேண்டாம் என்று.

ஏன் என்று தெரியவில்லை.

இப்பிறவிதப்பிடில் பிறவிவாய்க்குமா'' என்கிற பயமோ என்னவோ

முன்னம் சிறந்த

சிறப்போ முடிவில்லை;

இன்னம் சிறப்பிக்க

எண்ணாதே - தென்னரங்கம்

மேலீத் துயின்றானே

வீற்றிருக்க நிற்பதத்தென்

ஆலீக்(கு) இடந்தான்

அருள்.

(51)

51. வாழ்க்கையே ஆனந்தம் பொங்கி வழிகிற அமிர்தகலச நீதான். ஆனால் அனுபவிக்க முடியவில்லை மனிதனால். காரணம் இருக்கத்தானே செய்யும் இதற்கு. நமக்குத் தெரிந்த காரணம் இதுதான்.

தான் யார் என்பது தெரியவில்லை மனிதனுக்கு. சிருஷ்டிதத்துவத்தின் மணிமகுடமல்லவா நாம் என்று தெரியவில்லை மனிதனுக்கு. கடவுளின் நேர்சாயல் அல்லவா நாம் என்பதும் தெரியவில்லை மனிதனுக்கு. இது ஒரு காரணம்.

எண்ணாது - நினைக்க வேண்டாம். அந்த நினைப்பை விட்டு விட்டு உன் திருவடி நிழலில் தங்க அருள் புரிக. ஆவி - உயிர்.

எங்கிருந்து வந்தோம், எப்படி வந்தோம், என்பதும் தெரியவில்லை மனிதனுக்கு. அறிவே இல்லாத வெறும் மண்ணாக - பாசியாக இருந்து எப்படிப் படிப்படியாக முன்னேறி வந்திருக்கிறோம். எத்தனை லட்சம் ஆண்டுகளாய் எத்தனை பாடுபட்டு இந்த நிலைக்கு வந்திருக்கிறோம் என்னும் உணர்வு இருந்தால் இத்தனை செயலுக்கும் உரிய பலன் இப்பொழுதுதான் கிடைத்திருக்கிறது என்பது தெரிந்தால் பலனை அனுபவிக்க இந்த ஒரு பிறவி காணாது, அதனால் எனக்கு மீண்டும் மீண்டும் மனிதப் பிறவியைக் கொடும் என்று வேண்ட அல்லவா தூண்டும்.

தான் யாரென்று விளங்கவில்லை, எங்கிருந்து வந்தோம், எப்படி வந்தோம் என்றும் விளங்கவில்லை மனிதனுக்கு. அதனால் மனிதப்பிறவி கசக்கிறது.

விளங்க விடாமல் செய்வது அவா என்கிற ஒன்றுதான். ஆசையில் அடக்கம் இல்லை. பேராசை கொள்வதில் — அதில் வெறி கொள்வதில் வெட்கமே இல்லை மனிதனிடம்.

தொல்லைக்கெல்லாம் காரணம் அதுதான்.

மான வெட்கத்தோடு அளவு கொண்டு ஆசைப்பட்டால் அது குற்றம் இல்லை. வெட்கம் கெட்ட பேராசைக்கு பாசம் என்று பெயர். பாசம் நாசமாக வேண்டும் என்றால் அதற்கு வழி ஒன்றே ஒன்றுதான். இறைவன்தான் துணை என்கிற ஒன்றே ஒன்றுதான்.

கவிஞர் தம் அனுபவத்தை ஆனந்தமாகச் சொல்கிறார். தமிழ் அதை வாங்கிக் கவியாக மலர்கிறது.

வஞ்சிப்பா

ஒரு நயம் பேசுவேன்

திரு அரங் கேசர்தாள்

மருவுமின்; நாசம் ஆம்,

கருமவன் பாசமே

(52)

ஒரு நயம் பேசுவேன் - விநயமாக உங்களிடம் ஒன்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்; தாள் - திருவடி, இறையருள்; கடவுள் தத்துவம். மருவுமின் - உணர்ச்சிமயமாக அனுபவியுங்கள் திருவருளை. கருமவன் பாசம் நாசம் ஆம் - விடாது தொடர்ந்து வருகிற ஆசைவெறி. சாம்பலாய் நீறி விடும். அதுதான் விபூதி

ஏங்கும் இதயம்

52. ஒரு பெண் அரங்கநாதர் மேல் ஆசைப்பட்டாள். வெறியாகவே - மோகவெறியாகவே வந்து விட்டது ஆசை.

மோகவெறியில் ஒரு பகல் கனவு. இருண்ட சோலையில் பெண் தனியாக நிற்கிறாள். அரங்கநாதர் வருகிறார். ஒருவரை ஒருவர் நோக்குகிறார்கள். காதல் வந்து விடுகிறது.

பெண்ணின் கையைப் பிடிக்கிறார் அரங்கநாதர். வெட்கப்படுகிறாள் பெண். உதறிப் பின் வாங்குகிறாள். நாணிக்கோணி நெளிகிறாள்.

விடுவாரா அரங்கநாதர்? ஆசை வார்த்தைகளை அள்ளி வீசுகிறார். தலையில் அடித்துச் சத்தியம் பண்ணுகிறார். கட்டிப் பிடிக்கிறார். முத்தம் கொடுக்கிறார். இடம் கொடுத்து விட்டாள் பெண்.

பிரியா விடை பெற்றுப் போனார் அரங்கர். நாளை இதே நேரம் இதே இடத்தில் சந்திப்போம் என்று சொல்லித் தான் போனார்.

ஒரு நாளா, இரு நாளா? வாரக் கணக்கில், மாதக்கணக்கில் நாள்நோறும் வந்து வந்து காத்துக் கிடக்கிறாள். அப்படியே ஏமாந்து போகிறாள் பெண்.

நாளும் பொழுதும் இப்படி ஓடிக் கொண்டிருக்க மழைக்காலம் வேறு வந்து விட்டது.

மலரில் மேயும் வண்டுகளிடம் முறையிடுகிறாள் பெண்.

கட்டளைக் கலித்துறை

பண்கொண்ட வேய்ஊது

செவ்வாய் அரங்கேசர்

பைம்பொண்ணி நாட்டு

வேய் - மூங்கில், புல்லாங்குழல். எண் கொண்ட பேராசை - மறக்க முடியாத காதல் வெறி. விண் கொண்ட - வானளாவிய. மாரி - மழை.

எண்கொண்ட பேராசை
 தந்தார் மறந்தார் கொல்
 இசைவண்டு காள்!
 வீண் கொண்ட மலையீது
 வீண்மாரி பொழிகின்ற
 வீசைபோல என்
 கண்கொண்ட முலையீது
 கண்மாரி பொழிகின்ற
 கார்கால மே!

(53)

53. ஆசையில் விழுந்து வசப்பட்ட இளைஞனிடம் பெண் கேட்டாள். “உங்கள் ஊர்..” என்று.

கடகடவென்று சிரித்தான் பையன். “சரியாப் போச்சு! ஊரையா கேட்கிறாய்? உன் ஊரும் என் ஊரும் ஒன்றுதான் என்று சொல்லும்படி ஒன்றை ஒன்று தொட்டபடி தானே இருக்கின்றன.

“திருவரங்கத்தை ஒட்டி ஒரு குன்று. குன்றின் கீழ் சரிவில் உன் ஊர். மேல் சரிவில் என் ஊர்.

இப்படிச் சொல்லி விட்டு நிறுத்தினான் பேச்சை. பிறகு சொன்னான்.

“உன் மார்க்கங்கள் ஒன்றை ஒன்று முட்டிக் கொண்டு நெருங்கி நிற்பது மாதிரி தான் என் ஊரும் உன் ஊரும்” என்று. இது கொஞ்சம் குறும்புத்தனமான பேச்சுத்தான். ஆனாலும் காதல் வெறியில் அப்படி எல்லாம் வரும் பேச்சு.

கண் மாரி - கண்ணீர்

கொங்கு - பூஞ்சோலை, முரல் - ரீங்கார ஒலி, வரை - மலை, ஒன்றும் - நெருங்கி ஒட்டிய நிலைதான். வரை என்பது மலைச்சரிவில் உள்ள சிற்றூர். உன்கொங்கைமான - உன் மார்க்கங்கள் நெருங்கி ஒட்டுகிறது போல.

குறிப்பு : எம்பிரான் என்பதோடு கோயில் என்பதைச் சேர்த்து கொங்கு என்பதையும் இணைக்க வேண்டும்.

எங்கணும் நிறைந்துறையும்
 எம்பிரான்,
 கொங்கணுகி வண்டு முரல்,
 கோயில் சூழ்
 உங்கள் வரை எங்கள் வரை
 ஒன்றுமால்
 மங்கை! உன கொங்கைகளை
 மாண வே.

(54)

அருமையான இசைப்பாட்டு. நடனமே ஆடுகிறது இசை.

54. நந்தவனத்தில் ஒரு பெண் பூக்கொய்து கொண்டிருந்தாள். இயல்பாகவே பெண்களிடம் அழகு குடி கொண்டிருக்கும். அதிலும் இளநங்கை. கேட்பானேன் அழகுக்கு. அதற்கும் மேலே இன்னொன்று. ஒரு பெண் சப்பணம் போட்டு உட்கார்ந்திருக்கும் போது தெரிகிற அழகு ஒன்று என்றால் அவன் ஒரு வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கும் போது பத்து மடங்குக்கு உயர்ந்து விடும் அந்த அழகு. அதுவும் பூக்கொய்யும் பெண்ணின் அழகு இருபது மடங்கு இருபத்து ஐந்து மடங்குக்குப் பெருகி விடும்.

நந்திவனத்தில் பூக்கொய்து கொண்டிருக்கும் பெண்ணை - வாடாமலரையே பார்த்து விட்டான் இளைஞன்.

அவ்வளவுதான், திகைத்து விட்டான். வைத்த கண்ணை வாங்க முடியவில்லை. ஒரே அதிசயம். மீள முடியவில்லை அதிசயத்தை விட்டு இளைஞனால்.

எந்த உலகை - எந்த இடத்தைச் சேர்ந்தவளோ இந்த மாதரசி என்று அதிசயிக்கிறாள்.

தண் காவில் நின்ற ஒருவருக்கு - குளிர்ச்சியான பூஞ்சோலையில் நின்ற இந்தப் பெண்ணுக்கு. இடம் - பிறப்பிடம். கார் அகமோ - மேகந்தானா? மேகத்தில் தோன்றும் மின்னல் கொடி தான் இப்பெண்ணாக உருவெடுத்ததா? கார் வரை - மேகம் உலாவும் மலை. திருவேங்கடத்துக்கு தேவர்கள், தேவ கன்னிகைகள் அடிக்கடி வருவார்கள். நீரகம் - நீரா மகளிர். அதாவது ஜலமோகினியா. துயில் நீடு பணிப்பேரகம் - திருமால் படுத்தாறங்கும் பாயல் ஆதிசேஷன் என்னும் பாம்பு. அதன் உலகம் நாகலோகம். இந்தப் பெண் நாகலோகத்துக் கன்னிகையா?

குறிப்பு : பெண்களை, அவர் இவர் என்று மரியாதையாக சொல்வது தமிழ் மரபு.

காரக மோ?நம்
வடதிரு வேங்கடக்
கார் வரை யோ?

நீரக மோ? நெடு
வானக மோ? துயில்
நீடுப ணிப்

பேரக மோ?தென்
திருவரங் கப்பெரும்
கோயில் என்னும்

ஊரக மோ? - இடம்,
தண்காவில் நின்ற
ஒருவருக் கே.

(55)

55. பொய்யே பேசுகிறார் ஒருவர் என்று தெரிந்ததும் அவர்மேல் வெறுப்பு வரும். நம்மை ஏமாற்றவே பொய் சொல்கிறார் என்று தெரிந்தாலோ கோபமே வந்து விடும். ஏமாந்து போனோமே என்று நினைக்க நினைக்க அவமானம், வேதனை, பயங்கூட வந்து விடும்.

பழக்கத்தில், உறவில் தாராளமாக இடம் கொடுத்து விட்டாள் இளைஞனுக்குப் பெண். அவனோ விளையாட்டுப் பிள்ளையாக இருக்கிறான். பொறுப்பே இல்லை அவனிடம். பொய்யையும் புளுகையும் தாங்குமா பெண்ணுள்ளம் என்று புரியவில்லை அவனுக்கு.

மாலையில் வருகிறேன் என்கிறான். எப்பாடுபட்டாவது இரவில் வந்து உன்னைப் பார்க்கிறேன் என்றும் சொல்கிறான். ஆனால் வராமல் ஏமாற வைக்கிறான் பெண்ணை.

இன்றும் அவன் வார்த்தையை நம்பி தோட்டத்தில் வந்து காத்திருக்கிறாள் பெண். தோட்டத்துக்குள்ளேயே சிறு குளம். நாரைகள் நீரிலும், கரையிலும், தோட்டத்திலும் உலாவுகின்றன.

கனவில் என்ன சொல்கிறாள் நாரையிடம் பெண்.

மானார் கேசன்

மேலோர், மால் ஆய்

வாழ்கோ யில்

தேன் ஆர் காவில்

பூ ஆ ராயும்

வண்டே போல்,

நானா போகத்(து)

இன்பம் கண்டார்

நான்வா டப்

போனார், வாரா(து)

ஏதோ? ஓதாய்,

போதா வே

(56)

பயத்தைக் கையில் எடுத்துக்காட்டுகிறது கடைசி அடி.

56. கள்ளம் கபடம் இல்லாதது இளமைப்பருவம். வயதாக வயதாகப் பித்தலாட்டம் ஒவ்வொன்றாய் வந்து சேரும்.

“நான் ஒரு பெண்ணை விரும்புகிறேன். அவளைச் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறேன். அவளில்லையேல் நான் இல்லை” வயதானவர் - முப்பத்தைந்து வயதாகி விட்டாலே போதும், அப்படி வயதானவர் தனது நண்பரிடம் சொல்வாரா மேலே கண்டபடி.

என் உள்ளம் கவர்ந்த அழகுப் பெட்டகத்தின் முகம் இப்படி, கண் இப்படி, மூக்கு இப்படி, கை இப்படி, கால் இப்படி, இடுப்பு இப்படி என்று வயதானவரால் சொல்ல முடியுமா? முடியவே முடியாது.

ஆனால் இளைஞன், அரும்பு மீசை வாலிபன் நண்பனிடம் சொல்லி விடுவான். அப்படி மனம் திறந்து சொல்வது அதிசயந்தான். நலம் புனைந்துரைத்தல் என்கிற துறை அது.

நண்பனிடம் இளைஞன் சொல்கிறான் திருவரங்கப் பெருங்கோயிலைச் சுற்றி உள்ளது சோலை. பிஞ்சு மேகங்களோ

மானார் கேசன் - மான் போன்ற கங்கை எனும் மங்கையை தலையில் வைத்துள்ள சிவன். மேலோர் - முதலானவர்கள். மாலாய் - ஈடுபாட்டோடு. கா - சோலை. போதா - நாரையே! ஓதாய் - சொல்ல மாட்டாயா?

அங்குள்ள மரங்களோடு கொஞ்சும். வண்டுகளோ மலருக்கு மலர் மாறி மாறி முத்தம் கொடுத்துக் கெஞ்சும். அந்தச் சோலையில் ஒரு பூங்கொடி (பெண்)

“பூங்கொடி எங்காவது சிரிக்குமா? ஆனால் நான் பார்த்த பூங்கொடிக்கோ முகம் எல்லாம் சிரிப்பு. அட்டா அந்தப் புன்முறுவல் அட்டா! பாலாவாது? நிலவின் பாலொளியாவது? முறுவல் பூக்கும் பல்லின் பக்கம் வர முடியுமா அவற்றால்.

கொடியில் எங்காவது தாமரை மலருமா? நான் பார்த்த கொடியில் சாட்சாத் செந்தாமரை மலரே அகன்று விரிந்தது. குளுகுளுவென்று மலர்ந்தது. (பெண்ணின் கண்)

அந்தத் தாமரையை (முகத்தை - கண்ணை - நோக்கை) பார்த்தால் போதும். மனம் நம் வசம் இருக்காது. பிய்த்துத் தின்று விடும் பார்ப்பவரை. அதன் அழகு அப்படி. அந்த வகையில் ஆலகால விஷம் மாதிரிதான் பார்வை. அதில் ஒரு குறும்பு, ஒரு பம்மாத்து!

இனிப்பாடல்

தஞ்சம்என் றவருக்கு)

அஞ்சல் என்(று) அருளும்

தாயில் அன்(பு) உடையார்;

கோயிலின் புடைஆர்

மஞ்சம், வண் டினழும்

துஞ்சுதண் டலைவாய்,

வல்லி ஒன்(று): அதிலே

எல்லியும் திகழும்

கஞ்சம் உண்(டு); அதிலே

நஞ்சம் உண்(டு); அதிலே

கள்ளம் உண்(டு) அதுஎன்

உள்ளம்உண் டதுவே.

(57)

57. மழைக்காலம் அதுவும் அடை மழைக்காலம் என்றால் பிரிந்திருக்கும் காதலர்களைத் தொந்தரவு படுத்தத்தான் செய்யும். தொந்தரவுபடுத்துகிறதோ இல்லையோ தொந்தரவுபடுத்தும் என்பதாக ஐதீகம் ஒன்று.

மஞ்ச - குஞ்சுமேகம். தண்டலைவாய் - சோலையில். வல்லி - கொடி போன்ற பெண் அல்லது பெண்ணாகிய கொடி, எல்லி - புன்முறுவல், கஞ்சம் - தாமரை (கண், முகம்), உள்ளம் - நான் என்னும் தளிநிலை உணர்வு.

அதை ஒரு துறையாக வைத்து நெடுகிலும் புலவர்கள் பாடி வருகிறார்கள்.

மழைக்காலம் வந்து விட்டதே, இன்னமும் வரவில்லையே அவர் என்று நாயகி வருந்துவாள். “ஏம்மா அலட்டிக் கொள்கிறாய்? பொய் சொல்வாரா உன் காதலர்? இது உண்மையான மழை(காலம்) இல்லை. போலி! மழை போலத் தெரிகிறது அவ்வளவுதான்” என்று தோழி சொல்வாள். சொல்லித் தேற்றுவாள்.

அப்படி எல்லாம் புனைந்து பொழிந்தால் தானே நாடகம் பிறக்கும்.

இனி தோழி சொல்கிறாள், திருவரங்கநாதர் ஏறி பவனி வரும் யானைதான். உன் கண்ணுக்கு கருமேகம் போலத் தெரிகிறது. அதன் மதநீர் மழை போலவும், யானையின் பிளிறல் இடி முழக்கம் போலவும் தெரிகிறது. அவ்வளவுதான்.

கவலையை விடு!

‘வாடை யாய், இரு

பனியு(ம்)மாய், வேனிலாய்,

வந்தது கார் என்றே

பேடை மாயயில்ச்

சாயலாய்! அன்பர்மேல்

பிழைகருதிடல் - செம்பொன்

ஆடை நாயகன்,

திருமகள் நாயகன்

அரங்கநாயகன் ஏறும்

ஓடை மாதீது;

மதம் இது; பிளிரிய

ஓலி இது; மழை அன்றே.

(58)

இருபனி - கடும்பனி, கார் - மேகம், மழை, பேடை மாயயில் சாயலாய் - அழகிய பெட்டை மயிலை ஒத்த பெண்ணே! பிழை கருதிடல் - தப்பாக நினைக்காதே. ஓடை மா - முகபடாம் போட்ட யானை. யானைதான் உனக்கு மேகமாகத் தெரிகிறது. சொன்ன சொல் மாற மாட்டார் காதலர். மழை வருவதற்குள் வந்து விடுவார். ஏன் சந்தேகப்படுகிறாய். (பிழைகருதிடல் தப்பாக நினைக்காதே அவரை.)

58. நாயகனை - காதலனைப் பிரிந்து இருக்கிறாள். ஒரு பெண் என்றால் அவளுக்கு எவ்வளவோ பொறுமை வேண்டும். அடிக்கடி நாயகன் ஞாபகம் வரும். தொந்தரவு பண்ணும். தாங்கி கொள்ளுவாள் பெண். மற்றவர்களுக்குத் தெரியாதபடி வருத்தத்தை, வேதனையை அடக்கிக் கொள்வாள். மறைத்துக் கொள்வாள்.

பொறையுடைமை என்பது இயல்பாய் அமைந்திருக்கிறது பெண்ணிடம். பெண்ணோடு பெண்ணாய்ச் சேர்ந்து கிடக்கிறது பொறையுடைமை. 'முல்லை' என்றும் முல்லைத் திணை என்றும் அகப்பொருளில் இதற்குப்பெயர்.

“மழைக்காலம் வந்து விட்டால் அடக்கத்தை. அமிழ்த்தி அமர்த்தி விட்டு நிமிர்ந்து எவ்வும் காதல்.

பதினைந்து பதினாறு வயது கூடத் தேறாத இளம் பெண்தானே. பசும் துளிர்ந்தானே? என்ன செய்வாள் பாவம்? தத்தளிப்பாள். துயருறுவாள். ஆனாலும் மற்றவர்களால் கண்டுபிடிக்க முடியாது அவள் துயரத்தை.

தனக்குத்தானே புலம்பித் தீர்ப்பாள். இல்லை என்றால் மான், மயில், வண்டு, மேகம் இவைகளிடம் துயரத்தைக் கொட்டுவது போல் பகல் கனவு காண்பாள்.

அவைகளிடம் துயரத்தைச் சொல்லிப் புலம்பவும் செய்வாள் சிலவேளை.

இனி, புலம்பிப் புண்ணியம் இல்லை. எப்பாடு பட்டேனும் காதலனை வரவழைத்து விட வேண்டியதுதான் என்கிற நிலை ஏற்படுவதுண்டு. அப்பொழுது தோழிக்கு மட்டும் சொல்லுவாள் துயரத்தைப் பெண்.

இனி, மழைக்காலம் போல இளவேனில் காலமும் ஆசையை உசுப்பி விடும். மூள மூள மூட்டியே விடும்.

வெதுவெதுப்புக் கொடுப்பது இளவேனில்தான்.

இளவேனிலைத் தாங்க முடியாமல் துயருறுகிறாள் பெண். பெண்ணின் துயரச் சாயலுக்கு எப்படி உருவம் கொடுக்கிறது தமிழ் என்று பாருங்கள்.

மேவலராம் அரக்கர்வாழ்
 தென்னி லங்கை
 மலங்க, ஒரு விலக்குனித்(து) எய்
 ஏவலர்வாழ் திருவரங்கத்(து)
 எமைஇ ருத்திப்
 போனவர்நாட் டில்லைபோலும்;
 கோவலர் வாய்க் குழல் ஓசைக்(கு)
 ஆநீ ரைகள்
 செலீ சாய்க்கும் குறும்புள் மாலை;
 பூ அலரின் மணம் பரப்பி
 இளவேனில் வர, வந்த
 பொதியத் தென்றல்; (59)

59. பிள்ளைப்பெருமான் ஐயங்கார் கவிஞர் பிறவிக் கவிஞர். உணர்ச்சிக் கண் கொண்டு பார்க்கிறவர். உண்மையானது உணர்ச்சிமயமாய்ப் பொங்கும் அவர் பார்வையில். இவ்வளவுதானே வேண்டும் தமிழுக்கு! குதித்தோடி வரும்! உண்மைக்கு, உணர்ச்சிக்கு பாவ உருவமே கொடுத்து விடும் தமிழ். வயிரம் ஜொலிப்பது போல ஜொலிக்கும் பாடல்.

இனி, கவிஞரின் குருநாதர் பராசர பட்டர். பட்டருடைய தகப்பனார் கூரத்தாழ்வான். ராமானுஜரிடம் பக்தி கொண்டவர் கூரத்தாழ்வான். திருமால் மேல், வைஷ்ணவத்தின் மேல் கொண்ட ஈடுபாடு போலவே ராமானுஜர் மேலும் ஈடுபாடு கூரத்தாழ்வானுக்கு.

மேவலர் - ஒத்து வராதவர்கள். அறநெறியோடு பொருந்தாதவர்கள். ஒப்புரவு என்னும் இயல்புக்கு எதிரிகள். மலங்க - கலங்க, எய் - எய்த. ஏ - அம்பு. ஏவ(ல்) லர் - விற்போரில் வல்லவர், வில்லி. என்னை இருக்க வைத்து (தனிமையில் இருக்க) விட்டு, ஆநீரை - பசுமந்தை, அலர் - மகரந்தம், பொதியத்தென்றல் - பொதிய மலையிலிருந்து வரும் தென்றல் காற்று. இளவேனில் - சித்திரை வைகாசி மாதம். மரம் செடி கொடிகள் தளிர்ந்துப் பூக்கிற பருவம். கொடும் பனியில் உலர்ந்து போன தாவரத்துக்கு வெதுவெதுப்பு கொடுத்து உயிர்ப்பிக்கும் பருவம் வேனில் பருவம். அது வந்தால் தென்றலும் சேர்ந்து வரும். உலகம் முழுவதுக்கும் புத்துயிர் கொடுக்கும் வேனில் பருவம் பிரிந்திருக்கும் காதலர்களைக் கொடுமைப்படுத்தும்.

கொடிய வேனிலும் தென்றலும் காதலர் போய் இருக்கிற இடத்தில் இல்லையோ என ஏங்குகிறாள் பெண்.

ராமானுஜருடைய தன்னலமற்ற - புனிதத்தொண்டால் வைஷ்ணவம் மளமள என்று வளர்ந்தது. அப்படி வளர்வதை சோழ மன்னர்கள் விரும்பவில்லை. தடுத்தார்கள். தடுப்பையும் தாண்டி வளர்ந்தது வைணவம். கோபமே வந்து விட்டது சோழ மன்னர்களுக்கு.

வைஷ்ணவத்தை அழிக்கவும், ராமானுஜர் போன்ற பரம பக்தர்களைக் கொடுமைப்படுத்தவும் ஆரம்பித்தார்கள் சோழ மன்னர்கள்.

ராமானுஜர் கன்னட தேசம் போனார். கன்னட தேசத்துக்கு வலுக்கட்டாயமாக ராமானுஜரை அனுப்பி வைத்ததே கூரத்தாழ்வான்தான்.

அதனால் கூரத்தாழ்வான் கண்ணையே தோண்டி எடுக்கும்படி கட்டளையிட்டான் சோழன்.

கொடுமையான காரியங்கள் தான். இந்தக் கொடுமைகளைத் தெரிய தெரிய கவிஞருக்கு கோபம் வந்தது. சைவத்தின் மேல், சிவபெருமான் மேல், சிவ பெருமானைச் சேர்ந்த ஒட்டு, உரவு, பற்றுக்கள் மேல் எல்லாம் கோபம் வந்தது ஐயங்காருக்கு.

கோபம் என்றால் உண்மையான கோபம். உண்மையான உணர்ச்சிமயமான கோபம்.

உண்மை உணர்ச்சியோடு வந்தால் போதும். காதலும் கவியாகும், சோகமும் கவியாகும், கோபமும் கவியாகும்.

ஐயங்காரின் கோபம், உண்மையான கோபம். உணர்ச்சிமயமான கோபம். அது கவிக்கு உருவம் ஆகிறது. கவிக்குள் வந்தவுடன் கல்கண்டாய் இனிக்கிறது அந்தக் கோபம்.

காதலிக்குக் கையுறையாக (பரிசாக) பூ வேலைப்பாடு கொண்ட பட்டாடை ஒன்று கொடுத்தான் காதலன். அதில் இலை வடிவமும் இருந்தது. அதனால் தழை என்று பெயர். காதலன் தந்த ஆடையை அனுபவித்த காதலி சொல்கிறாள். "காட்டில் உள்ள தழை முழுவதையும் கொண்டு வந்து எனக்குக் கொடுத்து விட்டார். அதுகாரணமாக மான், முயல் இவைகளின் வயிற்றில் அடித்து விட்டார்! பாவம் பசி பொறுக்க முடியாமல் மானும் முயலும் சம்போ சங்கரா என்று ஓடி விட்டன

“மாணக் கைவசம் வைத்துக் கொண்டார் சிவன். முயலை சந்திரனிடம் கொடுத்து விட்டார். இன்னமும் சந்திரனுக்குள் இருக்கத்தானே செய்கிறது முயல்.

பெருமித உணர்ச்சி அப்படிப் பேசுகிறது.

மழை போல், மரகதம்

போல், எம் பிரான்வளர்

கோயில்அன் னீர்!

பிழைபோம் இவர்க்கிதை

யார்உரைப் பார்? இவர்

பின் வந்(து) எய்த

தழை போய் அடித்த

வருத்தம் பொறாமையெகால்

சங்கரன் பால்

உழை போய் ஒதுங்க,

முயல் போய் மதிபுக்(கு).

ஒளித்தது வே?

(60)

60. கிருஷ்ணனாக அவதாரம் எடுத்தது அரங்கநாதர்தான். அப்பொழுது அவர் நந்தகோபன் - யசோதை என்னும் ஆயர் குலத்தம்பதியரிடம் வளர்ந்தார். பெற்ற பிள்ளையை வளர்ப்பது போலவே அவர்கள் வளர்த்தார்கள் கண்ணனை.

உறிக் கலயத்தில் இருக்கிற வெண்ணெயை கவளம் கவளமாக எடுத்து விழுங்கி விடுவான் கண்ணன். ஒரு சொட்டுத் தயிர் மிஞ்சாது. அவ்வளவையும் குடித்து விடுவான்.

மழை போல் மரகதம் போல் எம்பிரான் வளர் கோயில் அன்னீர் - மேகம், மரகதமணி போல் ஒளிரும் நீலமேனி சாமள வண்ணன் அரங்கன். அவன் ஞானத்துயில் புரியும் திருவரங்கப் பொற்கோவில் போன்ற தோழியரே! பிழை போம் இவருக்கு இதை யார் உரைப்பார் - நாயகர் செய்து தவறு. யார் எடுத்துச் சொல்ல அந்தத் தவறை. தழையை எல்லாம் புடவையாக நெய்து விட்டார். தழையை உணவாகக் கொண்ட பிராணர்களின் வயிற்றில் அடித்து விட்டார். உழை - மான். சங்கரன் பால் புக்கது - சிவனிடம் போய் சேர்ந்தது. முயல் மதிபுக்கு - ஒளித்தது. சந்திரனிடம் போய் ஒளிந்து கொண்டது முயல்.

குறிப்பு : சிரிப்பும் கும்மாளியுமாகப் பாராட்டுகிறான் நாயகனைப் பெண். தழை என்னும் துறையைச் சேர்ந்தது பாடல்.

வயிறு முட்டி விட்டால் தயிர்ப்பானையை கம்புவைத்து அடிப்பான். சுக்கல் சுக்கலாய் சிதறும் பானையும் கலையமும்.

தாங்க முடியவில்லை கண்ணன் உபத்திரவத்தை யசோதைக்கு.

தாம்புக் கயிற்றை எடுத்தாள், கண்ணனுடைய காலையும் கையையும் பிணைத்தாள். உரலோடு கட்டிப்போட்டு விட்டாள். உரலோடு உரலாய் கட்டப்பட்டுக் கிடந்தவன் யார்? சிவன், பிரம்மா முதலியவர்களாலும் அறிய முடியாத பரம்பொருள் தான்.

எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருள் (மீள முடியாதபடி) கட்டுள் கிடக்குமா என்ன? கட்டுள் கிடந்தான் கண்ணன் என்பது மேலெழுந்தவாரியான சொல்தான். பொருளில்லை அதற்கு.

பக்திக்குள் உத்சாகம் புகுந்தால் பேச்சு அப்படியும் வரும். அதற்கு மேலும் வரும்.

தொட்டுண்ட தயிர் வெண்ணெய்க்கு(கு)

ஆய்ச்சிஅன்று உரலோடு

கூழ்ந்துகட்ட,

கட்டுண்டு, கழல்விரகு

அறியாமல் இருந்தழுத

கண்ணன்யா ரே?

கட்டுண்டான் அரங்கன் எனக்

கட்டுரைப்பார்; ஆனாலும்

கங்கைகூடி

மட்டுண்ட கொன்றையான்,

மலர் மேலான், அறிவரிய

வடிவம்அன் ரே.

(61)

தொட்டு உண்ட தயிர் வெண்ணெய் - தோண்டி எடுத்த வெண்ணெயையும் கட்டித் தயிரையும் அள்ளி அள்ளி உண்டதால். ஆய்ச்சி - யசோதை. கழல் விரகு - கட்டை அவிழ்த்து கழற்ற வழி தெரியாமல். (விரகு - தந்திரம், வழி) கட்டுப்பட்டு கண்ணீர் விட்ட கண்ணன் யார்? கொன்றையான் - சிவபெருமான். மலர் மேலான் - வெண் தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன். அறிவரிய வடிவம் அன்றே - இவர்கள் யாராலும் கண்டுபிடிக்க முடியாத தெய்வம் அல்லவா? அந்தத் தெய்வத்துக்குரிய வடிவந்தான் திருவரங்கன். அப்படி இருக்க, கட்டுண்டான் அரங்கன் என கட்டுரைப்பார் - கட்டுப்பாட்டுக்கு - அளவுக்கு உட்பட்டவள் ரங்கநாதன் என்று இட்டுக்கட்டிச் சொல்லலாமா? சிலர் அப்படியும் சொல்கிறார்கள். அப்படிச் சொல்வது வேடிக்கை - கோமாளித்தனமும் கூடத்தான்!

61. கவிஞர் பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் ஆனந்தமாக இருந்தார். விளையாட்டும் கும்மாளியுமாகவே இருந்தது அவர் வாழ்க்கை.

கோவில், கோபுரம், தேர் திருவிழா, பாட்டு, இசை, நடனம், தமிழ், பெருமாள், அடியார் குழாம், வழிபாடு என்று ஜாம் ஜாம் என இன்பம் கரை புரண்டோடியது அவரிடம்.

பலமுறை மனிதப்பிறவி எடுத்து அனுபவிக்க வேண்டிய வாழ்க்கை அவர் வாழ்க்கை. அப்படி இருந்தும் எனக்கு இனிப் பிறவி வேண்டாம் என்று பெருமாளிடம் விண்ணப்பிக்கிறார்.

ஒருவேளை மற்றவர் மேல் அனுதாபப்பட்டு, கழிவிரக்கங்கொண்டு அவர்களுக்காக முறையிடுகிறாரோ என்னவோ?

பெறுதற்கரிய மானுடப் பிறவி எடுத்தும், தமிழும், கலையும், சமயமும், பண்பாடும் ஒன்றையும் அனுபவிக்காமல் கவலையே குறியாக, கன்னத்தில் வைத்த கையை எடுக்காமல் செத்த வாழ்க்கையில் உழல்கிறதே மன்பதைக் கூட்டம், இந்தக் கூட்டத்துக்காகவோ மானுடப்பிறவி? போதும் போதும்'' நிறுத்தும் பெருமானே! என்று சொல்கிறாரோ என்னவோ.

இதோ பாடல்,

புண்ணாம் உடல்ப் பிறவி

போதும் எனக்கு; உந்தனக்கும்

எண்ணாது இருந்ததினிப்

போதும் - கண்ணா!

குழைக்காதாய்! தென்றைக்கக்

கோயிலாய் / நின்பொன்

கழற்(கு) ஆளாய் நின்றேனைக்

(62)

கா!

புண்ணாம் உடல் பிறவி - புண்பட்ட உடலோடு ஓட்டிப் பிறந்த பிறவி. ஒன்பது வாய்ப்புண் என்பது உடம்புக்குப் பெயர். எண்ணாது இருந்தது இனிப்போதும் - நம் அடியவன் ஆயிற்றே என்கிற நினைப்பில்லாமல் இருந்து விட்டீர் நீர். அந்த மறதியும் போதும். குழைக்காதா - மகர நெடும் குழைக்காதனே. குழை - குண்டலம், காதணி. கழல் - திருவடி, அருள்.

62. “எல்லாம் கடவுளுடைய செயல்தான். நமக்கென்று ஒன்றும் இல்லை. நாம் என்பதே உண்மை இல்லை. அப்படி இருக்க நமக்கென்று செயல் ஏது” இந்தவிதமாக உண்மையைக் கண்டு தங்களை இறைவனிடம் (அரங்கனிடந்தான்) ஒப்படைத்தவர்கள் ஜீவன்முத்தர்கள்.

சிவபெருமான், பிரம்மதேவன் முதலியவர்களை விட உயர்ந்தவர்கள் ஜீவன் முத்தர்கள். விடுதலை பெற்று வீடு பேறுற்றவர்கள்.

இந்திரன், குபேரன் முதலிய தேவர்கள்கூட அவர்களுக்கு தூசிமாத்திரம். முனிவர்கள் யாரும் அவர்கள் பக்கத்தில் வர முடியாது.

இனிப்பாடல்

காவிரீவாய்ப் பாம்பணமேல்,

கருமுகில் போல், கண் வளரும்,

கருணைவள் எல்,

பூ விரிது ழாய்அரங்கர்,

பொன்னடியே தஞ்சம் எனப்

பொருந்திவாழ் வார்,

யாவரினும் இழிகுலத்தோர்

ஆனாலும் அவர் கண்டீர்

இமையா நாட்டத்

தேவரினும், முனிவரினும்,

சிவன் அயன் என்(று) இருவரினும்

சீரி யோரே.

(63)

63. கவிஞர் பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்காரின் திருவரங்கக் கலம்பகத்திலிருந்து கடைசியாக ஒரு பாட்டு. காதல் துறை சம்பந்தமான பாட்டு.

முகில் - மேகம், கண்வளரும் - உறங்கும். இமையாநாட்டம் - இமைமூடித் திறக்காமல் எப்பொழுதும் திறந்தபடியே கண்ணானது பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் தேவர்களுக்கு. அயன் - பிரமன். சீரியோர் - சிறப்புமிக்கவர்.

குறிப்பு : மனிதப்பிறவியில் எத்தனையோ கஷ்டங்கள் இருக்கலாம். ஆனால் ஒன்று. எல்லாம் இறைவன் செயல் நம் செயல் அன்று என்று பாரத்தை இறைவன் மேல் போட்டு விட்டால் ஒரு கஷ்டமும் இல்லை. கஷ்டம் இல்லாதது மட்டுமா? ஆனந்தமாக இருக்கலாம். தேவாதி தேவர்களுக்கும் கிட்டாத ஆனந்தமயமாக இருக்கலாம். வேறு எந்தப் பிறவியிலும் இப்படி ஒரு பெரும் பேறு கிடையாது.

திருவரங்க நாதர் மேல் ஒரு பெண்ணுக்குக் காதல், காதல் என்றால் வெறி கொண்ட காதல். அதனால் எப்படி எப்படி எல்லாமோ வருகிறது பேச்சு.

அவரால் என் வளையல் போய் விட்டது என்கிறாள். என் மேனியும், பொலிவும் போய் விட்டன என்கிறாள். என்னை ஏமாற்றி விட்டார் அரங்கநாதர் என்கிறாள். சும்மா விட மாட்டேன் அவரை என்றும் சொல்கிறாள்.

அண்டர் போற்றும்

திருஅரங் கேசனார்

அணிஅ ரங்கத்

திருமுற்றம் எய்தினால்,

பண்டு போன

வளை ஆழி, வாங்குவேன்;

பாஸி யாது

பராமுகம் பண்ணினால்,

தண்டும், வாளும்,

சிலையும் இருக்கவே,

சங்கும் ஆழியும்

தாரும் என் பேன்" அவை

தொண்டருக்கு) ஒற்றிவைத்

தோம் என்று ஒதினால்

துளப மாலையைத்

தொட்டுப் பறிப்பனே!

(64)

அண்டர் - தேவர், பண்டு போன - ஏற்கனவே அரங்கர் திருடிக் கொண்டுப் போன. வளை - சங்கு வளையல், ஆழி - மோதிரம். இரண்டையும் கொடும் என்று கேட்பேன். பராமுகம் பண்ணினால் - கேட்கவில்லை என்றால் இரண்டுக்கும் ஈடாக, சங்கு, சக்கரத்தைக் கொடும் என்று கேட்பேன். நம் வசம் இல்லையே அவை என்று அவர் புளுகினால், கழுத்தில் கிடந்தசையும் துளபமாலையைப் பறித்துக் கொண்டு வருவேன்.

குறிப்பு : மனுசப்பிறவிக்குத்தான் உணர்ச்சியில் வேகமும் நயமும் பிறக்கும். சோகமே ஆனாலும் எப்படிக்குதி போட்டு உல்லாசம் பண்ணுகிறது உணர்ச்சி.

யானைக்கு அப்படி வருமா? பதினாறடி பாயும் வேங்கைக்குத்தான் அப்படி வருமா?

திருவரங்கத்துமாலை

காப்புச் செய்யுள்

1. ஒரு பொருளின் மேல் வைக்கிற அன்பானது பழுத்துக் கனிந்து விட்டால் - கனிந்து தேன் சொட்டச் சொட்ட அந்தப்பொருளே கரைந்து விடும். நாமும் கரைந்து விடுவோம். அன்பு ஒன்றுதான் நிற்கும். உள்ளத்தோடு உள்ளமாய், உணர்வோடு உணர்வாய்த் தோய்ந்து மருவி விடும் பொருள்.

இரண்டறக்கலத்தல், ஒன்றுபடல் என்பதெல்லாம் அதுதான்.

பக்தி, காதல் இரண்டும் ஒன்றுதான். தனித்தனியாக எடுத்துக் கொண்டால் அண்ணன் தம்பி முறைதான் இரண்டுக்கும்.

எங்கு போனாலும் எதைப் பார்த்தாலும் காதலியாகவே தெரியும் காதலனுக்கு. எங்கு போனாலும் அங்கெல்லாம் பெருமாள் தோன்றுவார் பக்தனுக்கு. எதைப் பார்த்தாலும் பெருமாளாகவே தெரியும் பக்தனுக்கு.

பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் பரமபக்தர். அனுபவத்தை எப்படிச் சொல்கிறார் அவர்.

நாளும் பெரிய

பெருமாள் அரங்கர்

நகைமுக மும்,

தோளும், தொடர்ந்தென்னை

ஆளும் விழியும்,

துழாய்மணக் கும்

தாளும், கரமும்,

கரத்தில் சங்கு ஆழியும்,

தண்டும், வில் லும்,

வாளும் துணைவரு

மேதமீ யேனை

வளைந்துகொண்டே.

(65)

நகைமுகம் - சிரித்த முகம். ஆளும் விழியும் - தன்வயப்படுத்தி, மகிழ்விக்கும் கண்கள், அருள்நோக்கு. தாள் - திருவடி, கரம் - கை, ஆழி - சக்கரம், தமிழேன் - அநாதையாகிய என்னை. துணை வரும் - சுற்றி வரும் வாழ்க்கைக்கு உறுதுணையாக வரும்.

திருவரங்கத்துமாலை

1. ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து இன்னொரு பெண் “நீ யாரைக் காதலித்தாய்” என்று கேட்க மாட்டாள். “யாரைக் கட்டிக் (கல்யாணம் பண்ணிக்) கொண்டாய்” என்றும் கேட்க மாட்டாள். உன் கணவன் பேர் என்னது என்றும் கேட்க மாட்டாள்.

“நீ வாழ்க்கைப்பட்டது எங்கு? யாருக்கு வாழ்க்கைப் பட்டிருக்கிறாய் என்றுதான் பெண்ணிடம் கேட்பாள் இன்னொரு பெண்.

உற்றார் உறவினர், வயதில் பெரியவர்கள் எல்லோருமே இப்படித்தான் பெண்ணிடம் விசாரிப்பார்கள்.

பெண்ணாகப் பட்டவளும் அப்படித்தான் சொல்வாள். நான் வாழ்க்கைப்பட்டது இன்னொருக்கு” என்றுதான் சொல்வாள். என் மாப்பிள்ளை இன்னார், என்னைக் காதலித்தவர், கல்யாணம் பண்ணினவர் இவர் என்றெல்லாம் பேச மாட்டாள் பெண்.

வாழ்க்கைப்பட்டேன் என்னும் சொல்லை பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம். பார்க்கப் பார்க்க இனிக்கும். மனிதன் கண்டுபிடித்த மந்திரம், மூலமந்திரம் அடிப்படையான மூலமந்திரம் ஒன்று உண்டென்றால் அது வாழ்க்கை(பட்டேன்) என்னும் சொல்தான். என்றென்றும் நிலைத்து நிற்கும் தெய்வமந்திரம் அது.

இன்னும் சில நாட்களில் தாயாகப் போகிறாள் பெண். குழந்தையை வயிற்றில் வைத்துக் காத்து வருகிறாள். அவளை என்ன சொல்வார்கள் மற்றவர்கள்?” குழந்தையைச் சுமந்து கொண்டிருக்கிறாள் என்றா சொல்வார்கள்?

உண்டாய் இருக்கிறாள் என்பார்கள்

எத்தனை அழகு அந்தச் சொல்லில்” உண்டாய் இருக்கிறாள்” உண்டாய் இருக்கிறேன் என்ற அந்தச் சொல்லில்?

வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையான உண்மை ஒன்று இருக்கிறது. அதுதான் வாழ்க்கையின் உடைமை. குழந்தை என்கிற தெய்வ நலந்தான் அந்த உடைமையும் உண்மையும்.

உண்டாயிருக்கிறாள் என்பதில் அந்த உண்மையும் உடைமையும் ஒன்று சேர்ந்து மணக்கிறது. கமகம என்றே மணக்கிறது.

கற்பகப்பூஞ்செண்டு போல குழந்தை பிறக்கும் பருவம், அதாவது காலம். அதை எப்படிச் சொல்கிறோம்? பேறு காலம் என்றல்லவா சொல்கிறோம்?

குழந்தையைப் பெற்றெடுப்பதை விட மேலான பேறு (பாக்கியம் வரம்) வேறு இருக்கவா செய்கிறது மனிதப் பிறவிக்கு? அதை எவ்வளவு சொகுசாய் தொட்டுக் காட்டுகிறது பேறுகாலம் என்பதில் உள்ள 'பேறு' என்னும் சொல். மனிதப் பிறவிக்கு உண்மையான உடைமை அதாவது பேறு என்பதே குழந்தை என்கிற செல்வந்தன்.

“தம் பொருள் என்பதம் மக்கள்”

எப்படித் துலக்கிக் காட்டுகிறது உண்மையைக் குறள், இனி நான் மணிக்கடிகை ஆசிரியரோ

“மக்களின்

ஒண்மையவாய்ச் சான்ற

பொருளில்லை” என்றே

அடித்துச் சொல்கிறார்.

மனிதப்பிறவி எடுத்ததுக்குக் கிடைத்த பெரும் பேறு குழந்தைச் செல்வந்தான்.

ஆணும் பெண்ணும் கணவனும் மனைவியுமாகச் சேர்ந்து வாழும் வாழ்க்கை ஒரு தெய்வமலர். அந்த மலரை வைத்துத்தான் குழந்தை என்கிற மணம் கமகம என்று மணக்கிறது.

வாழ்க்கை என்னும் மந்திரத்துக்கு அடிப்படையான மூலம் 'வாழ்' என்பது.

ஒருவனைப் பார்த்து (நீ, நன்றாக) வாழ் என்று சொல்கிற பொழுது அதில் வாழ்த்துகிற கனிவும் இருக்கும். அதிகார தோரணையோடு கூடிய கட்டளையும் அதில் கொஞ்சம் கலந்தே கிடக்கும்.

ஆதியில் 'வாழ்' என்கிற முறையில் தான் வாழ்த்து இருந்தது. காலம் செல்லச் செல்ல அதில் இருக்கிற கட்டளையை, ஏவலை நீக்க வேண்டும் என்று மனதுக்குப் பட்டது. உருகிக் கரையும் உணர்ச்சியை 'வாழ்' என்னும் வாழ்த்தோடு சேர்த்து வழங்க ஆசைப்பட்டது உள்ளம்.

வாழ் என்பதோடு 'க' என்பது சேர்ந்து 'வாழ்க' என உணர்ச்சிமயமாக வந்து விட்டது வாழ்த்து. பிறகு 'வாழியர்' என்றெல்லாம் தலை எடுத்தது அந்த வாழ்த்து.

மரியாதையோடு அதாவது மனம் ஒன்றி வாழ்க, வாழிய என்று வரும் வாழ்த்துக்கு வியங்கோள் என்கிற பெயர் சூட்டி மகிழ்ந்தார்கள் அறிஞர்கள்.

வாழ்த்து என்கிற சொல் அற்புதமான சொல். அது வாழ்வோடு சேர்ந்து பரிமளிக்கிறது. வாழ்க்கையைக் கண்குளிரப் பார்க்கிறது. பார்த்துப் பார்த்துப் புளகாங்கிதம் அடைகிறது வாழ்த்து என்னும் அற்புதச்சொல்.

இனி, வழுத்து (போற்று)தல் என்னும் சொல்லோ வாழ்த்து என்பதோடு ஒட்டிப் பிறந்த இரட்டைக்குழந்தைதான்.

வாழ்த்து, வழுத்து என்கிற சொற்களுக்கு தாயும் தந்தையுமாக இருக்கிறது 'வாழ்' என்னும் சொல்.

வாழ்க்கை, வாழ்த்து, வழுத்து, வாழ்வு என்கிற சொற்கள் 'வாழ்' என்னும் வேரிலிருந்து தூரெடுத்து மரமாகி, கொப்பும் குழையுமாய் பூத்துக் குலுங்குகிற அலங்காரத்தைப் பார்க்க வேண்டும்.

பார்க்கப் பார்க்கத்தான் தமிழின் அருமையும் பெருமையும் தெரியும். அது மட்டுமா? "எவ்வளவு வளம் நிறைந்தது தமிழ்? அது எவ்வளவு அடக்கமாய் - எளிமைக்கு எளிமையாய் இருந்து பழகி உறவாடுகிறது" என்பதும் தெரியவரும்.

இனி, சேர, சோழ, பாண்டிய நாடு என்கிற மூன்றுக்கும் சொந்தந்தான் தமிழ். ஆனாலும் குழந்தையைத் தாய் வளர்ப்பது போல பேணி, உபசரித்துத் தமிழை வளர்த்தவர்கள் பாண்டியர்கள். சீராட்டிப் பாராட்டிப் பாண்டியர்கள் வளர்த்த வளர்ப்பில் புதிய புதிய ஒளிப்பட்டைகள் படலம் படலமாகத் தமிழில் உதித்தெழுந்தன. புதுப்புது நயங்களும், வேகங்களும், உல்லாசங்களும், மெருகுகளும் பூத்துக் குலுங்கின தமிழில்.

தமிழும் பண்பாடும் போலவே சமயமும், வழிபாடும் பூத்து மணம் கமழ்ந்தன பாண்டியநாட்டில்.

தமிழகம் முழுவதுமே ஒன்றாய் நின்று வாழ்த்துவதற்கும் வழிபடுவதற்கும் உரிய சிறப்பைப் பெற்றிருந்தார்கள் பாண்டியர்கள்.

அப்படி ஒரு வாழ்த்துக்கும் வழுத்துலுக்கும் பாண்டியர்கள் அதிகாரிகளாக விளங்கியதால் தான் 'வழுதி(யர்)' என்று அவர்களுக்குப் பெயர்.

வழுதி என்கிற பாண்டியர் பட்டத்தைப் பார்த்துத்தான் சோழர்கள் 'தேவர்கள்' என்கிற பட்டத்தைத் தங்களுக்கு வைத்துக் கொண்டார்கள். பிறகு சும்மா இருப்பார்களா சேரர் குலத்தோன்றல்கள்?

வானவர் என்ற பட்டமே தங்களுக்காகத் தங்களைத் தேடி வந்ததுதான் என்று அதைச் சுருட்டி மடக்கி வைத்துக் கொண்டார்கள்.

பட்டங்களைப் பறித்துக் கொள்ளலாமே தவிர உலகத்தையே ஒரு கலக்குக் கலக்கிய முத்து விளையும் கொற்கையையோ, தமிழுக்கும் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கும் ஒளி ஊற்றாகத் திகழ்ந்த பொதியை மலையையோ, சமயப்பண்பாட்டின் களஞ்சியம் என்று போற்றப்படுகிற கூடல் (மதுரை) மாநகரையோ சேர சோழர்களால் பெயர்த்துக் கொண்டு போக முடியுமா? முடியாது.

பறக்க விட்ட பட்டந்தான் மிச்சம் அவர்களுக்கு.

இனி வாழி, என்கிற சொல்லே தித்திக்கும். வாழி வாழி என்று முழங்க முழங்க திகட்டவே திகட்டாது. அப்படி ஒரு தித்திப்பு அதில்.

திருவரங்கப்பெருங்கோயிலில் ஞானத்துயில் புரியும் கோலத்தில் படுத்த நிலையில் பக்தர்களுக்கு காட்சி கொடுக்கிறார் பெருமாள். சீரங்கநாதராகிய திருமால்.

அமிர்த்தோடு அமிர்தமாக எழுந்து வந்த செல்வத்திருமகளாகிய மகாலட்சுமி பெருமாளின் கூடவே இருக்கிறார்.

தூக்கத்திலும் தேவியை மறக்க முடியவில்லை பெருமாளுக்கு. அப்படி உணர்ச்சியோடு உணர்ச்சியாய் - உள்ளத்தோடு உள்ளமாய் சேர்ந்திருக்கிறாள் திருமகள்.

திருமகளே சேர்ந்திருக்கிறாள் என்றால் குறை என்று ஒன்று இருக்குமா அங்கு. அழகு, இளமை, ஆற்றல், குருமை, தூய்மை, எளிமை, அன்பு, ஆனந்தம் எல்லாமே பொங்கித்தானே ததும்பும் அங்கு.

பக்தர்களிடம் எப்படிப் பூரணமாய் நிறைந்திருக்குமோ பாக்கியங்கள் அப்படிப் பூரணமாய் நிறைந்திருக்கின்றதாம் பெருமாளிடமும்.

அப்படியானால் பக்தர்களுக்கும் 'ஜே' போட வேண்டியது தான், பெருமாளுக்கும் 'ஜே' போட வேண்டியதுதான்.

திருமகள் கடாட்சமாகிய திருப்பெரும் பேறுகளுக்கும் 'ஜே' போட வேண்டியதுதான்.

கவிஞரும் அப்படியே வாழி, வாழி என்று 'ஜே' போடுகிறார்.

“வாழி; வணங்கும் அன்பர் பெருவாழ்(வு) அனைய பெருமாள் அரங்கப்பெரும் செல்வமே!”

அடியார்கள் ஆனந்தம் போலல்லவா பெருமானுக்கும் ஆனந்தம் பெருகி நிறைகிறது. இறைவனோடு நெருக்கமும் உறவும் செழிப்பாக இருந்தால்தான் “இறைவன் ஆனந்தத்தில் திளைக்கிறான், அடியார்கள் போலவே ஆனந்தத்தில் திளைக்கிறான்” என்று சொல்ல முடியும்.

பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்காருக்கு சீரங்கநாதரிடம் உறவும் அதிகம். நெருக்கமும் அதிகம்.

வாழ்த்தாக வருகிறது அந்த நெருக்கமும் உறவும்

திருவாழி; சங்கொடுசக்

கரம்வாழி; வாழி;

சிறந்தகொண்டல்

உருவாழி; யோகத்

திருத்துயில் வாழி;

உலகளந்த

மருஆர் மதுமலர்த்

தாள்வாழி; வாழி;

வணங்கும் அன்பர்

(2)

திரு - மகாலெட்சுமி. சிறந்த கொண்டல் உரு - நீருண்ட மேகம் போன்று கரு கரு என்றிருக்கும் இறைவனின் திருமேனி. மேனியின் குருமையும் பசுமையும் நீர் மேகம் போல. யோகத்துயில் - அறிதுயில். மருவார் மதுமலர் தாள் - மணம் மிக்க தாய் தேன் சொட்டும் தாமரை மலர் போன்ற பாதம். அன்பர் - பக்தர்.

குறிப்பு - பசுவுக்கு லட்சியம் கன்று. தாய்க்கு லட்சியம் குழந்தை. இறைவனுக்கு லட்சியம் பக்தர்.

இறைவனை ஒத்த பெருமை பக்தர்களுக்கு. சில சமயம் பக்தர்களின் பெருமை இறைவனையே விஞ்சும்.

இது சம்பந்தமாக ஒரு பாடல்.

கூன்பாண்டியனை நேர்வழிக்குத் திருப்ப திருஞான சம்பந்தர் மதுரையில் வந்து தங்கினார். அவர் தங்கி இருந்த தெருவில் நடப்பவர்கள் புண்ணியம் செய்தவர்கள். அந்தப் புண்ணியவான்களின் வீட்டு வாசலில் கால் பட்டால் போதும் ஒருவருக்கு. அவர்தான் ஜீவன் முக்தர். ராஜாதிராஜர்கள் கூட இவர்களுக்குத் தூசி மாத்திரம்.

இனிப்பாடல்

கருவாச லில்பு, புலக் கள்வர்தம் வாசலில், கட்டரையன்

பெருவாச லில் மற்றைப் பேதையர், வாசலில் பின் செல்வரோ?

மருவாசம் வீசு மதுரையில் சம்பந்தன் வாழ்மடத்துத்

தெருவாச லில் செல்லும் செல்வர்தம் வாசலில் செல்பவரே.

கரு வாசல் - பிறவி, புலக்கள்வர் - ஐம்புலவஞ்சகர், கட்டரையன் - அரசன், பேதையர் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவன் தான் அரசனும். செல்வரோ - போக மாட்டார்கள். மரு - மருக்கொழுந்து. அவ்வளவு சிறப்பு பக்திக்கு.

பெருவாழ்(வு) அணைய

பெருமாள் அரங்கப்

பெருஞ்செல்வ மே!

(66)

2. இனி தமிழ்நாடு என்றால் கோவில் நாடு என்று பொருள். எங்கு பார்த்தாலும் கோவில் மயம். இசை மயம், நாடகமயம், நடனமயம், ஓவிய மயம், சிற்பமயம் என்பதும் கூடத்தான். கோயிலோடு சேர்ந்தவைதானே அவை.

கவிமயம் என்பதைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. நாடு முழுவதும் இப்படிச் கலைப் பயிர் செழித்து வளர்ந்தால் பண்பாடு, சமயம், வழிபாடு எல்லாம் சேர்ந்து கொடி வீசத்தானே செய்யும்.

அப்படியே பக்தி பெருகும். மெய்ஞ்ஞானம் (உணர்ச்சியுள்) ஊறும். விஞ்ஞானமும் (அறிவில்) முளை விடும்.

கலைக்களஞ்சியமாய், ஞானக் கருவூலமாய் திகழ்ந்தது - திகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது தமிழ்நாடு.

இனி, சாமி கும்பிடக் கோயிலுக்குப் போகிறோம். வானாளவிய கோபுரத்துக்கு ஒரு கும்பிடு, பிறகு வெளிப் பிரகாரம், உள்ப்பிரகாரம், அர்த்த மண்டபம் கொடி மரம் எல்லாம் சுற்றிக் கடக்கிறோம். நந்தியை ஒரு கும்பிடு போடுகிறோம். கருடாழ்வார் இருந்தால் அவருக்கும் ஒரு கும்பிடு போடுகிறோம்.

அப்படியே கருவறைக்கு வருகிறோம். மூர்த்தியைப் பார்க்கிறோம். கண்கள் குவிய கையெடுத்துக் கும்பிடுகிறோம். புலன்கள் ஓடுங்கப் பரவசம் பொங்குகிறது உள்ளத்தில்.

மூர்த்தி, மூர்த்திக்கு நடக்கும் அபிஷேகம், அலங்காரம், ஆராதனை அவ்வளவையும் கண்டு களிக்கின்றன கண்கள்.

கண்கள் மூடி இருந்தாலும் எப்படியோ வந்து காட்சி கொடுக்கின்றன மூர்த்தியும் அபிஷேக அலங்காரங்களும்.

கண்கள் மூர்த்தியைக் கண்டுகளிக்கும் போதே மூர்த்திக்குப் பின்னாலிருக்கிற பரம்பொருளையே பார்த்துப் பரவசப் படுகிறோம்.

இறுதி இல்லாதபடி எங்கும் ஒரு தன்மைத்தாய் நிறைந்திருக்கிறது கடவுள் தத்துவம். கடவுள் தத்துவத்தை - மெய்ப்பொருளைக் காண்பதுதான் லட்சியம்.

பரம்பொருளைக் காட்டும் கண்ணாடி மூர்த்தி.

தும்பு, தூசி கூட ஒட்டாதபடி பளபள என்று ஜொலிக்க வேண்டும் கண்ணாடி. அதற்காகத்தான் அபிஷேகம், அலங்காரம், ஆராதனை அவ்வளவும் மூர்த்திக்கு நடக்கின்றன. மேளதாள முழக்கத்தோடு நடக்கின்றன. வேளாவேளைக்கு மூர்த்திக்கு.

பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் போன்ற பரமபக்தர்களுக்கு பரம்பொருள்தான் தெரியும். மனதுக்கு மட்டுமல்ல கண்ணுக்கே அதுதான் தெரியும். கோவில், கோபுரம், சிற்பம், ஓவியம், விளக்கு, மணி, படிக்கட்டு, கொடிமரம் ஒவ்வொன்றும் பரம்பொருளாகவே தெரியும். இனி கவிஞரின் அனுபவம் தமிழில் எப்படிக்கண்கண என்று பேசுகிறது பாருங்கள்.

“தம் அடியார் இடும் பச்சிலைக்கு முத்தி

கொடுப்ப வரைச்செம்பொன்

கோயிலுள் ளேகண்டு

கொண்டன னே”

இனி வானத்தில் இரவு வேளையில் கோடிக்கணக்கான நட்சத்திரங்கள் ஒன்று கூடிச் சேர்ந்து கிடப்பது தெரியும். நட்சத்திர வட்டம் முழுவதும் வெள்ளை வெளேரென்று ஒளிரும். அதனால் அதைப் பாற்கடல் என்றும், பாலாறு என்றும் ஆகாய கங்கை என்றும் அடையாளப் பெயரிட்டு சொல்லி இருக்கிறார்கள்.

நட்சத்திர வட்டத்துக்கு அரவு என்பது புனைபெயர், பாம்பின் படத்திலும் வயிர மணிகளை வைத்து அழுத்தியது போலத் தானே இருக்கிறது. ஆயிரம் தலையும் ஆயிரம் படமும் உடைய பிரமாண்டமான அரவு - வானத்துக்கும் பூமிக்குமாய் நீண்டயர்ந்த ஆதிசேசன் என்னும் அரவாகவே சொல்லி இருக்கிறார்கள் நட்சத்திர வட்டத்தை.

அப்படி என்றால் நட்சத்திர வட்டம் பாற்கடல்தான் இறைவனுக்குப் பள்ளியறைதான். ஆயிரம் தலையோடு கூடிய அந்த ஆதிசேசன்தான் இறைவன் படுத்துறங்கும் மெத்தை.

திருமால் அப்படிப்படுத்திருப்பதைப் பார்க்கிறார் கவிஞர்.
படுப்ப வரை; பணி

மெல்லணை யாக

இனி, ஆனிரைகளையும் ஆயர்களையும் நிர்மூலம் ஆக்கி விட வேண்டும் என்கிற நினைப்பில் கல் மழையையே கொட்டி விட்டான் இந்திரன். பார்த்தார் திருமால். ஒரு பெரிய மலையை வேரோடு பிடுங்கினார். குடை போல அதைத் தூக்கிப் பிடித்தார் ஆயர்களும் ஆநிரையும் தப்பின.

பருவரை யால்

தடுப்ப வரை; பண்டு

மண்டுகல் மாரி

எட்டாத தொலைவில் நட்சத்திர வட்டத்தில் படுத்து உறங்கினாலும் எப்படி ஓடி வந்து ஆநிரையைக் காப்பாற்றுகிறார் பெருமாள். அப்படிப்பட்ட பெருமாள் உலகமே ஒரு ஆபத்தில் சிக்கியது என்றால் சும்மாவா இருப்பார். கடலுக்குள் கொண்டு ஒளித்து வைத்தாலும் விடுவாரா பூமியை? தோண்டி எடுத்துக் கொண்டு வந்து விட மாட்டாரா?

எப்படி எப்படியோ நடக்கின்றன இறைவனின் திருவிளையாடல்கள்.

“அந்தத் திருவருளையே - பரம்பொருளையே கண்டேன் கோயிலுள்” என்கிறார் கவிஞர்.

பாடலின் முழு உருவம்

படுப்ப வரை; பணி

மெல்லணை யாக,

பருவரை யால்

தடுப்ப வரை; பண்டு

மண்டுகல் மாரி,

தரணி இடந்(து)

பணி - பாம்பு, ஆதிசேசன், பணி மெல் அணையாக படுப்பவர் - திருமால். ஆதிசேசனை மெத்தையாகப் போட்டுப் படுத்து உறங்கும் திருமால். பருவரையால் - பிரமாண்டமான மலையால். கல்மாரி - கல்மழை; தரணி கிடந்து எடுப்பவர் - திருமால் பூமியைப் பெயர்த்து எடுத்து வந்தார். தரணி - பூமி.

எடுப்ப வரை; தம்

அடியார் இடும்பச்சி

லைக்குமுத் தி

கொடுப்ப வரை - செம்பொன்

கோயி லுள்ளே கண்டு

கொண்டன னே

(67)

3. திருவரங்கப் பொற்கோயிலைப் பார்த்தால் போதும். பார்ப்பவர்களைத் தன்வசப்படுத்திக் கொள்ளும் கோயில்.

இனி கோயிலுக்குள் பாம்பணை மேல் பள்ளி கொள்ளும் பெருமானோ நீருண்ட காளமேகம் போல ஒளிக்கிரார்.

நான் பார்த்தது பாம்பணை மேல் படுத்துறங்கும் காளமேகத்தைத்தான். ஆனால் என் கண்ணில் பட்டதோ அணுவுள் அணுவாய், அண்டபகிரண்டங்களை எல்லாம் தன்னுள் கொண்டதாய் ஜொலிக்கும் பேரொளியை!

என்ன அதிசயம் இது!

ஆள் ஆ னவர்கண்

களிகூர் அரங்கத்(து)

அரவணை மேல்

காளா சலம் எனக்

கண்டுகொண் டேன்; மறை

காணஒண் ணாதீ

குறிப்பு - கோயிலுள் இருக்கும் மூர்த்தியின் மூலம் பரம்பொருளையே கண்டு கொண்டேன். பரம்பொருளைச் சுட்டிக் காட்ட, பரம்பொருளுக்கு அடையாளமாகப் போட்ட சித்திரம் தான் மூர்த்தி என்பதும் தெரிந்து கொண்டேன்'' என்கிற கவிஞரின் எக்களிப்பு பாட்டில் விம்மி நிற்கிறது.

இப்பாடலுக்கு விளக்கம் தருவன போல் வருகின்றன பின்வரும் பாடல்கள் சில.

ஆளானவர் - அழகில் சொக்கி ஈடுபடுகிறவர்கள். காளாசலம் - நீருண்ட மேகம் - மேகந் தவழும் நீலமலை. மறை காண ஒண்ணாசோதி - வேதங்களுக்குப் புலப்படாத கடவுள் தத்துவம். சயன்ஸ் மூலம் வருகிற ஆராய்ச்சி, ஞானம் ஓர் அளவு வரைதான்.

தாள்ஆயிரம், செம்பொன்

மாமுடி ஆயிரம்,

தாமநெடும்

தோள் ஆயிரம், திருக்

கண்ஆயிரம் கொண்ட

சோதியை யே.

(68)

4. கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் ஒருவரே இருக்கிறார். அவரைத் தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை.

கடவுளின் திருவருள்தான் எல்லாம். இனி, எல்லை இல்லாததாய் - வரம்பு என்கிற தடை இல்லாததாய் எங்கும் வியாபித்திருக்கிறது இடம் என்கிற தத்துவம். காலம் என்கிற தத்துவமும் அப்படியே ஒரே தொடர்ச்சியாய் இருக்கிறது.

இடம் காலம் எல்லாம் இறைவனின் திருவிளையாடல்தான்.

பரமானுவிலிருந்து பேரண்டம் வரை அவ்வளவும் கடவுளின் சித்தத்திலிருந்தே உண்டாகின்றன. சிறிது காலம் நிற்கின்றன. பிறகு மறைகின்றன.

இறைவனுக்கு விளையாட்டு இவை. அவனே தோன்றுகிறான், நிற்கிறான், மறைகிறான். இடத்தாலும், காலத்தாலும் தடைபடாமல் ஒரே தொடர்ச்சியாய் நடந்து கொண்டிருக்கிற இந்த விளையாட்டே. இறைவனின் திருவருள் விளையாட்டு.

கடவுள் தத்துவம் ஒளிமயமானது. ஆனாலும் தாளோடும் தோளோடும், தலையோடும், ஆசைக்க பார்வையோடும் என்முன் நின்றது. எனக்காகவே வந்து நின்றது போல் இருந்தது. என்கிற அதிசயம் பாடலில் கிடக்கிறது.

குறிப்பு : மனிதனின் என்சாண் உடம்புக்குள் லட்சோபலட்சம் தத்துவங்கள். ஒவ்வொன்றும் அற்புதமானவை. புத்திக்கு எட்டாதவை.

தத்துவங்களின் முடிச்சுகளை மண்டைக்குள் மூளையில் கொக்கி போட்டு வைத்திருக்கிறது. அப்படியே பாதம் இரண்டிலுமே பொதிந்து வைத்திருக்கிறது.

திருவருளை வேண்டி இறைவனிடம் முறையிடுகிறவர் இறைவனின் திருவடியைப் பற்றித்தானே கேட்க முடியும். மூளையைத் தொட முடியுமா? மறை காண ஒண்ணா தாள்.

இப்படி ஒரு அற்புதக்கூத்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கும் இறைவனைக் கண்டு கொண்டேன் என்கிறார் கவிஞர். எங்கே?

பூங்கா விரிப்புனல்

கோயில் உள்ளே, மிக்க

போகம்எல் லாம்

யாங்காண, யோகத்

துயில்கொண்ட வா - எள்ளும்

எண்ணெயும் போல்

நீங்கா(து) உலகத்(து)

உயிர்க்குயிர் ஆகி,

நியாமக னாய்,

ஓங்காரம் ஆய், அதன்

உட்பொரு ளாய்நின்ற

ஒண்கூட ரே.

(69)

5. கடவுளைத் தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை என்கிற பொழுது வரம்பு என்கிற ஒன்று - அளவு என்கிற ஒன்று எப்படி இருக்க முடியும் கடவுளுக்கு.

யார் அளப்பது; எப்படி அளப்பது; எது கொண்டு அளப்பது கடவுளை.

ஆனாலும் எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருள் பக்தர்களுக்காக ஒரு வரம்புக்கு உட்பட்ட தோற்றத்தில் காட்சி தருகிறான்.

மச்சாவதாரம், கூர்மாவதாரம், கிருஷ்ணாவதாரம், ராமாவதாரம் என்று அவதாரம் எடுத்தும் காட்சி கொடுக்கிறான்.

கோபாலன், ராமன், நரசிம்மன், நாராயணன், கிருஷ்ணன், அழகர், ரங்கநாதர் என்றெல்லாம் மூர்த்தி (சிலை)யாய்

மிக்க போகம் எல்லாம் யாம் காண - பெருமானின் கல்யாண குணங்கள் அவ்வளவும் நான் கண்டுகளிக்கும்படி. யோகத்துயில் கொண்ட ஆ - அறிதுயில் அமர்ந்து காட்சி தந்தானே! அட்டா! என்ன அதிசயம் இது!! அண்டபிண்டசராசரம் அவ்வளவாகவும் உடல், உயிர், உணர்ச்சி என்கிற அவ்வளவாகவும் நிறைந்த பரஞ்சுடர் அல்லவா எனக்காக மூர்த்தியாய் (அர்ச்சாவதாரமாய்) வடிவெடுத்துக் காட்சி தந்தது. கோயிலின் உள்ளே.

அவதரித்தும் காட்சி கொடுத்து பக்தர்களைப் பரவசப் படுத்துகிறாள்.

மூர்த்தியைப் பார்ப்பது போல பாவனை செய்து பரம்பொருளையே உணர்ந்து பார்க்கிறார்கள் பக்தர்கள்.

இனி, எல்லையற்றது பரம்பொருள் ஆனாலும் பரம்பொருளை மனசில் நிறுத்த குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஒரு கணக்கைப் போட்டுக் காட்ட வேண்டி இருக்கிறது.

கடவுளின் படுக்கை இத்தனை மைல், அவர் கையில் உள்ள சங்கு இத்தனை மைல் என்றெல்லாம் ஒரு அடையாளக் கணக்கைப் போடச் சொல்கிறது.

இதோ கவிஞர் போடும் கணக்கு

கறங்காழி ஐம்பதி

னாயிரம் யோசனை;

கட்செவி யின்

பிறங்காகம் மும்மை

இலக்கம் இயோசனை

பெருல கில்

இறங்காழி மேகம்

எனவே அரங்கத்தில்

எந்தைஅ தில்

உறங்(கு) ஆகம் நீளம் ஐந்(து)

ஐம்பதி னாயிரம்

யோசனை யே.

(70)

6. விடை கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை கணக்குக்கு என்றால் கணக்கைப் போட்டுப் போட்டு, அடித்தலும் திருத்தலுமாய் அமார்க்களம் பண்ணுவான் பையன்.

கறங்கு ஆழி - சுழலும் சக்கரம் (ஆயுதம்) யோசனை - ஏழரை மைல். அப்படியானால் மூன்று லட்சத்து எழுபத்து ஐயாயிரம் மைல் சுற்றளவு சக்கரம். கட்செவி - பாம்பு, பெருமாள் படுக்கும் ஆதிசேசன். மும்மை இலக்கம் யோசனை. பதினொன்றே கால் லட்சம் மைல் நீளம் படுக்கை. ஆகம் - உடம்பு, பதினெட்டே முக்கால் இலட்சம் மைல் திருமாவின் முதுகுப்புறம்.

கவிஞரும் ஏதோ கணக்குப் போட்டார். விடை கிடைக்கவில்லை. சக்கரம் இவ்வளவு படுக்கை இவ்வளவு, படுக்கையில் கண் வளரும் பெருமானின் மேனி இவ்வளவு என்று உழப்ப ஆரம்பித்து விட்டார்.

உழப்பிக் கொண்டே கிறுக்கலில் இறங்குகிறார் கவிஞர்.

சிவபெருமானின் சாபத்தை நீக்கியவர் திருமால் (ரங்கநாதர்)

“கபாலிமுன் நாள்

மிடித்து அமைந்த(து) ஒழித்தான்”

பரமசிவனை இறுகப் பற்றிய (மிடித்து அமைந்தது) சாபத்தை ஒழித்த ஸ்ரீமந் நாராயணன் சிரம் எவ்வளவு உயரம் தெரியுமா? அண்டமுகடுகளை எல்லாம் தாண்டியது. சூரிய சந்திரர்கள் தான் பெருமானின் கண்கள். கடல் சூழ்ந்த உலகில் நடுநாயகமாக விளங்கும் சக்கரவாளகிரி அவருக்கு இடுப்பு. சமுத்திரம் ஆடை. அவர் பாதங்களோ அதல சுதல பாதலங்களை எல்லாம் கடந்து ஊடுருவி விட்டன.

அப்படி என்றால் எப்படி அளக்க பெருமானை?

அடித்தலம் அந்த

அதலம்; பொருதிரை

ஆழிவை யம்

கடித்தலம்; நேமித்

திகிரி உடை ஆடை;

கபாலிமுன் நாள்

மிடித்து அமைந்தது

ஒழித்தான் அரங்கன்

விழிஇரு கோள்

பொருதிரை ஆழி - முட்டி மோதும் அலைகளோடு நடமாடும் கடல், வையம் - உலகம். கடித்தலம் - இடுப்பு. (அரை) நேமித்திகிரி - சக்கரவளாக மலை (மகா மேருமலை) கபாலி - சிவபெருமான், கபாலம் (திருவோடு) கையில் ஏந்தியவன். மிடித்து அமைத்தது - கசக்கிப் பிழியும் சாபம், வினைப்பயன்.

முடித்தலம் அண்ட

முக(டு)இனி யாம் என்

மொழிவது வே.

(71)

7. தொடர்ந்து மழை பெய்தால் - அடைமழையாகப் பிடித்து அடித்தால் வெள்ளம் திரண்டு ஓடும். ஏரி, குளம் உடைப்பெடுக்கும். பெருவெள்ளம் ஆகி விடும் அப்பொழுது.

எங்கு பார்த்தாலும் ஒரே தண்ணீர்க்காடுதான். தரையே தெரியாது.

ஆங்காங்கே நுங்கும் நுரையுமாக மிதக்கும் தண்ணீர். குமிழிகள் உண்டாகும். பளபள என்று கண் சிமிட்டும் குமிழிகள். அப்படியே தண்ணீரோடு தண்ணீராய் மறைந்து விடும் குமிழிகள்.

தண்ணீர்தானே குமிழிகளாகத் தோன்றின.

வெள்ளத்தில் தோன்றும் குமிழிகள் தாம் இறைவனிடம் தோன்றும் எல்லா உலகங்களும்.

இனிப்பாடல்

வாரித் தலமும்,

குலபூத ரங்களும்,

வானும், உள் ளே

பாரித்து வைத்தஇவ்

அண்டங்கள் யாவும்

படைக்க முன் நான்

வேரிப் பசுந்தண்

துழாய்அரங் கேசர்

வீபூதியீ லே,

வாரித்தலம் - கடல் சூழ்ந்த உலகம். வாரி - கடல். குல பூதங்கள் - உயர்ந்தோங்கிய மலைகள். பூதரம் - மலை. பாரித்து - வரிசைப்படுத்தி, வேரிப்பசும் தண் துழாய் - மணம் கமழும் பசுமையான குளிர்ந்த துளவ மாலை. விபூதி - கற்பனை.

குறிப்பு : இவை இவை இப்படி இப்படி உண்டாக வேண்டும் என்று நினைத்தார். நினைத்தது போலவே உண்டாகி விட்டன.

மூரிப் புனலின்

குமிழிகள் போல

முளைத்தன வே.

(72)

8. சாதாரணமான ஒரு வாய்க்கால் நீரையே மனிதனால் சமாளிக்க முடியவில்லை. தண்ணீரில் அப்படி ஒரு வல்லமை. இழுப்பாற்றல். அப்படியானால் சமுத்திரத்தின் ஆற்றலைக் கணக்கிட முடியுமா.

அவ்வளவு சக்தியையும் அடக்கி வைத்துக் கொண்டு குழந்தை போல விளையாடுகிறது சமுத்திரம். இறைவனுடைய அருளாணைதான் காரணம்.

அந்த அருளாணைதான் அணுவிலிருந்து அண்டம் பேரண்டம் எல்லாவற்றையும் முறை தவறாமல் வைத்திருக்கிறது.

இனிப்பாடல்,

நெடுங்கடல் நிற்பதும்,

ஞாயிறு காய்வதும்,

நித்தமும் கால்

ஒடுங்கி நடப்பதும்,

தண்கார் பொழிவதும்,

ஊழித னில்

சுடுங்கனல் பற்றிச்

சுடாதே இருப்பதும்;

தும்பைபுனைந் து

மூரிப்புனல் - வெள்ள நீர்.

ஞாயிறு - சூரியன், கால் - காற்று. ஒடுங்கி நடப்பது - அடக்க ஒடுக்கமாய் வீசுவது. கார் - மழை. ஊழிதனில் சுடுங்கனல் - ஊழிக்காலத்தே சகலவற்றையும் சுட்டு நிர்மூலமாக்கும் ஊழித்தீ பற்றிச் சுடாது இருப்பது - அணு முதல் அண்டம் முழுவதும் பற்றியே கிடக்கிறது. ஆனாலும் அமைதியாய் ஒழுங்காகவே இருக்கிறது. இவற்றுக்கெல்லாம் காரணம் என்ன? தும்பை புனைந்து - போர்க்குணம் மேலிட்டு.

அடுங்கனல் ஆழி

அரங்கேசர் தம்திரு

ஆணையி லே.

(73)

9. அண்டங்கள் கோடானகோடி அத்தனை அண்டங்களையும் உள்ளே வைத்திருக்கிற அகண்டங்களும் கோடானகோடி.

இவ்வளவும் இறைவனிடமிருந்துதான் உண்டாயின. அப்படியானால் இறைவன் அளவற்றவன்தான். வரம்பில்லாதவன்தான் இறைவன்.

அளவிட முடியாத பேராளானாகிய இறைவன் ஒரு சிறிய ஆலிலையில் படுத்து உறங்குகிறான் என்றால் அது அதிசயந்தானே.

சின்னஞ்சிறு பச்சிளங்குழந்தையாகப் படுத்துக் கிடக்கிறான் - உள்ளங்கை அளவுள்ள ஆலிலையில் படுத்துக் கிடக்கிறான் என்றால் அதிசயம் இல்லையா?

ஊழிக்காலத்துப் பெருவெள்ளத்தில் அணுவளவு கூட மிஞ்சாதபடி அண்டபகிரண்டங்கள் கரைந்து விடுகின்றன.

மிச்சம் வெள்ளந்தான்.

அதில் ஒரு ஆலிலை. ஆலிலையில் ஊஞ்சாலாடுகிறான் திருமால்.

இதோ பாடல்

ஓலப் புனல்ப் பொன்னி

நலநீர் அரங்கர்,

உகம்திரி யும்

காலத்தி னில்க், கொள்ளை

அண்டம்எ லாம் உண்டு,

காமர் பசும்

அடுங்கனல் ஆழி - தீப்போலப் பாய்ந்து பொசுக்கும் சக்கரப்படையை வைத்திருக்கிற. அரங்கேசர் தம் ஆணையில் - இறைவனுடைய அருளும் அருளில் இருக்கிற நியதியுமே.

ஓலப்புனல் பொன்னி - ஓ என்று இரைச்சலிட்டு வரும் நீர்ப் பெருக்கோடு ஓடும் காவிரி. பொன்னி - காவிரி. காமர் - அழகிய,

கோலக் குழலி

உருவாய், அகண்டமும்

கோத்தவெள் ளத்(து)

ஆலத்(து) இலையின்

புடைக்கே துயில்வர்

அகம் மகிழ்ந் தே!

(74)

(10) ஆள் நடமாட்டம் இல்லை என்றால் சிலந்திகள் கூடு கட்டும். சுவர்க்கால், மூலை, உத்தரம், கதவு, நிலை எல்லாம் சிலந்திக் கூடுகள்தான்.

சிலந்தியின் வாயிலிருந்து ஒரு திரவம் ஊறுகிறது. அதுமிக மிக மெல்லிய நூலிழையாக ஆகிறது. அந்த நூலிழையை எப்படித்தான் வலையாகப் பின்னுகிறதோ சிலந்தி? அதிசயமான காரியந்தான் அது.

அதையும் விட அதிசயம், பின்னிய வலையின் இழை ஒவ்வொன்றையும் வாயுள் போட்டுத் தின்று விடுவது.

பின்னுவதும் தின்னுவதுமாகவே இருக்கும் சிலந்தியின் காரியம்.

இறைவனுடைய காரியமும் அப்படித்தான். அண்டபிண்ட சராசரங்கள் அவ்வளவையும் உண்டாக்குகிறார். பிறகு வாயுள் போட்டு மறைக்கிறார்.

பிறப்பும் இறப்பும் சக்கரம் சுற்றுவது போலச் சுற்றிக் கொண்டே இருக்கின்றன. அப்படிச் சுற்றி விடுவதுதான் இறைவனுக்கு விளையாட்டு.

இனிப்பாடல்,

சில் நூல் பலபல

வாயால் இழைத்து,

சிலம்பி பின்னும்

இலையின் புடை - இலையில்.

சில் நூல் - பொடிப் பொடியாக நூல்தனை. இழைத்து - உண்டாக்கி.

அந்நூல் அருந்தி
 விடுவது போல,
 அரங்கர்அண் டம்
 பல்நூறு கோடி
 படைத்(து)அவை யாவும்
 பழம்படி யை
 மண்ணிழி தன்னில்
 விழுங்குவார், போத
 மனம் மகிழ்ந் தே!

(75)

(11) தேவர்களுக்கு அமிர்தம் கடைந்து கொடுக்க வேண்டும் என்று விரும்பினார் திருமால். அதற்காக மகாமேருமலையை மத்தாகப் பாற்கடலில் வைத்தார். வாசுகி என்னும் பெரும்பாம்பை தாம்புக் கயிறாகச் சுற்றினார். மகாமேருமலையல்லவா மத்தாக இருக்கிறது. கடலுள் இறங்கி தரை தட்டி விடக்கூடாதே மலை(மத்து). அதற்காக ஆமையாக வடிவெடுத்தார் திருமால். கடலுள் மிதந்தபடியே மலை மத்தை முதுகில் தாங்கிக் கொண்டார் திருமால்.

தேவர்களும் அசுரர்களும் சேர்ந்து கொதிக்கக் கொதிக்கக் கடைந்தார்கள் பாற்கடலை. அமிர்தமும் திரண்டு வந்தது.

சாலடித்து உழுவது போல மாறி மாறி உழுது சுழன்றது மத்து (மலை). என்ன பாடுபட்டிருக்கும் கடல்.

அந்தக் கடல்தான் - பாற்கடல்தான் திருமாலுக்குப் பள்ளியறை. திருமால் செய்த தொந்தரவை நினைக்கவே இல்லை கடல். நினைத்தால் இடம் கொடுக்க மனம் வருமா?

அருந்தி விடுவது போல் - உண்டு மகிழ்வது போலவே. மன் னுழி, தன்னில் - கடை ஊழிக்காலத்து. விழுங்குவார் - வாயில் போட்டு விழுங்குவார் (அண்ட பிண்ட சராசரம் யாவையும்) அரங்கர். போத(ம்) மனம் மகிழ்ந்தே - தெளிந்த மனத்தோடு செய்கிற காரியந்தான். புத்தி தடுமாறிய செயல் இல்லை. செய்து முடித்தது அவருக்கு திருப்தி. அதுதான் அவருக்கு ஆனந்த விளையாட்டு.

(குறிப்பு) மறுபடி படைக்கப்போகிறோம் என்கிற திருப்தி.

இனிப்பாடல்,

பாட்டுக்கும் முத்தமிழ்
 வில்லிபுத் தூர்வரும்
 பாவை குழல்
 சூட்டுக்கும், நல்லவர்;
 தென்அரங் கேசர்
 தொடுகடல் வாய்
 மோட்டுக் கமடத்
 திருஉரு வாகி
 முதுமுது கில்
 கோட்டுச் சயிலம்
 உழுவ(து)என் னாத்துயில்
 கொண்டன ரே.

(76)

12. திருவரங்கப்பெருங்கோயிலில் அனந்தசயனத்தில் அறிதுயில் புரிகிறார் அரங்கநாதர். (பாற்கடலில் துயில்வது போலத்தான்)

இங்கே அவர் படுத்திருக்கும் அழகு ஒரு தனி அழகு!

தலையை மேற்கே வைத்து, முகத்தை இலங்கையை நோக்கிப் பார்க்கிற தோரணையில் திருப்பி, காலை கிழக்கே நீட்டி அவர் படுத்திருக்கிற கோலத்தைப் பார்த்தால் கல் நெஞ்சும் கரையும்.

ஆனந்தமே ஊற்றெடுத்துப் பொங்கும்! கடலானது குதித்துக் கும்மாளி போடுவது போல துள்ளிக் குதிக்கும் உள்ளம்.

அப்படி ஆனந்தக் கடலாகக் காட்சி தந்து படுத்துறங்கும் அரங்கநாதர், கிருஷ்ணாவதாரத்தில் ஆநிரைகளை மேய்த்த படியே வேய்க்குழலை ஊதினார். விதவிதமான பண்களில் தேவகானம் பொழிந்தது அவர் ஊதிய குழல்.

காடு, மலை, ஆகாயம், பூமி எல்லாமே புளகாங்கித மடைந்தன அந்த இசையில்.

பாவை - ஆண்டாள். குழல் சூடு - கூந்தலில் சூடிய மலர் மாலை. மோட்டுக் கமடம் - முரட்டு முதுகோடு கூடிய ஆமை. கோட்டுச் சயிலம் - சிகரங்களோடு கூடிய மலை.

கூன்நந்த(து) உலாவயல்
கோயில்உள் ளேபள்ளி
கொள்ளும்எங் கள்

ஆனந்த வாரி
தீருக்குழல் ஊத
அறத்தடித் த

கானம் தழைத்தன;
கால்வரை நெக்கன;
கார்முகில் தோய்
வானம் அயர்ந்தன;

வையம்எல் லாம்மெய்ம்
மறந்தன வே!

(77)

(13) திகிரி என்றால் வட்டம் என்று பொருள். உருளை, உருட்டு என்றும் பொருள்.

இயல்பாகவே சுழலும் (சுற்றும்) தன்மை வட்டத்துக்கு உண்டு. அதனால் உருளை என்று பெயர். சதுரமான பொருளை விட வட்டமான பொருளுக்கு வலு (உறுதி) அதிகம். அதனால் உருட்டு என்றும் பெயர்.

எதிரிகளை நிர்மூலம் ஆக்கும் சக்கராயுதத் (சக்கரப்படை)திலிருந்து வண்டிச்சக்கரம் வரை எல்லாம் வட்டந்தான்.

ஒரு துளி தண்ணீரை எடுத்துக் கொண்டால் போதும். அதன் வடிவும் வட்டந்தான். கண், மண்டை, எலும்பு, விரல், கால், கை, தோள் எல்லாமே உருண்டு திரண்ட உருளைகள்தாம்.

கூன் வந்து - வளைந்து கூன் விழுந்த சங்கு. நந்து - சங்கு. உலாவயல் - தண்ணீரில் சுற்றி சுற்றி வட்டமடிக்கும் நீர்வளம் மிக்க வயல். ஆனந்தவாரி - ஆனந்தக்கடல், அரங்கநாதர். அறத்தடித்தகானம் - செடி கொடிகளோடு விருட்சங்கள் செறிந்து இருண்டகாடு. கால் வரை - நிலை குலையாத மலை. வரை - மலை. நெக்கன - இளகின. கார் முகில் தோய் - கரிய மேகங்கள் சூழ்ந்த வானவெளி. அதாவது வானில் உலவும் தேவர்கள். வையம் - பூமியில் நடமாடும் உயிரினங்கள்.

இப்படித் தூங்குகிற இவரா அப்படிக்கான மழை பொழிந்தார். அதிசயந்தான்.

பூமி, சூரியன், நட்சத்திரம் எல்லாம் வட்டந்தான்.

வித்துக்கள், முட்டை எதுவும் சதுரம் இல்லை. வட்டம் அல்லது நீள்கோண வட்டமாகவே இருக்கும்.

ஒரு கடிக்காரத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தால் உள்ளே இருக்கிற உறுப்புகள் வட்ட வடிவில் தான் இருக்கும். பூக்களும் வட்டந்தான். ஆட்டுரல், அம்மிக்குழவி, குயவனின் தண்டசக்கரம், மாவரைக்கிற திரிகை எல்லாம் வட்டவடிவந்தான்.

மோதிரம், காப்ப, காதணி, தோள் வளையம், எல்லாமே வட்டந்தான்.

திகிரி என்கிற சொல்லுக்கும் திரிகை என்கிற சொல்லுக்கும் ஏதோ உறவு இருப்பது போலத் தெரிகிறது.

பரம்பொருளின் (திருமாலின்) கையில் சக்கரம் இருக்கிறது. சக்கரத்தின் நடுவில் குடம் என்கிற உள்வட்டம். அது ஓட்டையாக இருக்கும். அதனுள் ஆள்க்காட்டி விரலைக் கொடுத்து கிறுகிறு என்று சுழற்ற வேண்டும்.

திருமாலும் அப்படியே சுழல வைத்தார். வேகமாகச் சுழன்றது சக்கரம். இன்னும் கொஞ்சம் வேகத்தைச் சேர்த்து சக்கரத்தை வீசி விட்டார். அவ்வளவுதான் ஒளிமயமாகப் பறந்தோடிப் பாய்ந்தது சக்கரம். அங்கங்கே சுழன்று சுழன்று - சுற்றி சுற்றிப் பாய்ந்தது சக்கரம்.

அந்தச் சக்கரம் போட்ட சுழி ஒவ்வொன்றும் - கோலம் ஒவ்வொன்றும் நட்சத்திரங்களாய், சூரிய, சந்திரர்களாய், உலகங்களாய், அண்டபகிரண்டங்களாய் எழுந்தன.

இனி, பசங்காடுகளும், சூல் மேகங்களும் கூடிக் குலாவும் மலை போன்றவன், நீலமலையே போலத் தோன்றுவான் திருமால்.

அவன் கைச்சக்கரம் போட்ட கணக்கும் வழக்குந்தான்.

நீலத் திகிரி

அடையான் அரங்கன்

நிறைந்த செங் கைக்

கோலத் திகிரி

தலைநாளி னில்க்கொண்ட

கோலங்க ளே!

அந்தக் கணக்கிலும் வழக்கிலுந்தான் பேரண்டமே இயங்குகிறது.

காலம் என்கிற தத்துவந்தான் அண்டபிண்ட சராசரங்களின் கருவறை. அதன் நியதியை (கணக்கை) அனுசரித்தே அணுவிலிருந்து அண்டம் வரை எல்லாம் இயங்குகின்றன.

கடல் நீர் ஆவியாய் மேலெழுந்து போகிறது, மேகமாய்த் திரள்வதும், மழையாய் கொட்டுவதும் ஒரு சுழற்சிதான். பூமி முதலிய மண்டலங்கள், நட்சத்திரங்கள் எல்லாம் எட்டாத தூரத்துக்கு வீசி எறியப்பட்டன. அப்படி வீசி எறியப்பட்டும் ஓடிப் போய்விடாமல் சுற்றிச் சுற்றி வருகின்றனவே, அதுவும் சுழற்சிதான். காலம் போடுகிற சுழிக்கணக்கில் அப்படி அப்படிச் சுழல்கின்றன எல்லாம்.

காலம் என்கிற அற்புதக்கணக்கே திருமாவின் சக்கரம் போட்ட கோலங்களில் ஒன்றுதான்.

அப்படியானால் சக்கரம்? சக்கரத்தின் நாயகனான சக்கரவர்த்தி (திருமால்)... எப்படிச் சொல்ல இவர்களைப் பற்றி

பாடலின் முழு உருவம்

கோலத் திகிரி,

முதுநீர்த் திகிரி,

நடாத்தும்இந் தக்

காலத் திகிரி

முதலான யாவும்

கடல்கடைந் து

கோலம் - உலகம். முதுநீர் - கடல், ஆவி, மழை, அருவி, ஆறு முதலான நீர்ச்சுழற்சி. காலம் - நியதி, கணக்கு.

குறிப்பு : திகிரி திகிரி என்று பாடல் முழுவதும் ஆரவாரிக்கிறது. தமிழ், அணுவிலிருந்து அண்டபகிரண்டம் வரை அவ்வளவும் விதவிதமாய்ச் சுழல்கிறதை அப்படியே கையில் எடுத்துக் காட்டுகிறது ஆரவாரம்.

நீலத் திகிரி

அனையான் அரங்கன்

நிறைந்தசெங் கைக்

கோலத் திகிரி

தலைநா ளில்க்கொண்ட

கோலங்க ளே!

(78)

14. பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் நுட்பமான, ஆழமான புலமைமிக்கவர். பரமபக்தர். எதையும் அனுபவத்தோடு வைத்து உணர்ந்து பார்க்கும் பண்புடையவர்.

உண்மையை நேருக்கு நேராகப் பார்க்கிறவர். அவர் கண்முன் வந்து நிற்கும் உண்மை. அதைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் குழந்தையாகி விடுவார் ஐயங்கார். பரவசத்தில் உருகுவார். கரைவார்.

அப்பொழுது வருகிற வாக்கு - அருள் வாக்காகவே இருக்கும்.

நாமே பாடியவை போல் இருக்கும் அவருடைய பாடல் ஒவ்வொன்றும்.

இனி, உணர்ச்சியோடு ஒன்றி நின்று, தியான நிலை என்று சொல்வார்களே - அந்த நிலையில் நின்று பாடுகிறவர் ஐயங்கார்.

அதனால் அவர் பாடலில் உருவம் இருக்கும். கட்டுக்கோப்பு இருக்கும். அலங்காரம் இருக்கும். சோடிப்பு இருக்கும். சரஸ்வதி கடாட்சம் என்று சொல்கிற அருள்வாக்கும் இருக்கும்.

அனுபவம் இல்லை, உணர்ச்சியே இல்லை என்றால் குதித்துக் கும்மாளி போடும் கற்பனை. ஆனால் பரவசப் படுத்தாது அந்தக் கற்பனை.

சட்டம் தட்புடல் பண்ணி என்ன பலன்? நீதியல்லவா தேவை.

திருவரங்கப்பெருமானைச் சேவிக்க கூட்டம் கூட்டமாக வருகிறார்கள் தேவர்கள். கோவிலுக்குள் முண்டியடித்து

கோலத்திகிரி - அழகிய சக்கரம். கொண்ட கோலம் - போட்ட சித்திரக்கோலங்கள்.

நெருக்கிக் கொண்டும் ஒருவரை ஒருவர் தள்ளிக் கொண்டும் வருகிறார்கள்.

நெரிசல் காரணமாக சிக்கல் ஏற்படுகிறது. சேனையர்கோன் எவ்வளவோ முயற்சிப்பண்ணிப் பார்க்கிறார். கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை கூட்டத்தை.

தரிசனத்தில் அவ்வளவு ஆசை தேவர்களுக்கு. ஆசை வெறி காரணமாகக் குழப்பம் உண்டாகிறது கூட்டத்தில்.

வரிசைப்படி ஒழுங்குபடுத்த பிரம்படி கொடுத்துத்தான் சமாளிக்க முடிந்தது.

தேவர்கள் உடம்பில் அங்கங்கே சேனையர் கோளின் பிரம்படி விழுந்தது.

தோளில் விழுந்தது பிரம்படி. தழும்பே விழுந்து விட்டது அவர்களின் தோளில்.

பிறகு வரிசையும் ஒழுங்கும் ஏற்பட்டது.

நெடுஞ்சாண் கிடையாக விழுந்து சாமி கும்பிட்டார்கள் தேவர்கள்.

கூட்டத்தை ஒழுங்குபடுத்தும் சேனையர் கோன் காலிலும் தேவர்களின் தலைபட்டன. அவர்களுடைய தோளும் பட்டுத் தோயத்தானே செய்யும்.

தேவர்களின் தோள் தழும்பு சேனையர்கோன் பாதத்திலும் விழுந்தது.

பாடல்,

ஆளில் அமரர்,

அரங்கேசர் சேவைக்(கு)

அணுகும்தொ றும்

ஆளில் அமரர் - நிகரற்ற பெருமை சேர் தேவர்கள். சேவைக்கு அணுகும் தொறும் - வழிபடுவதற்கு வருகிற பொழுதெல்லாம் (எப்பொழுதுமே திரவரங்கர் சன்னிதியில்) கூட்டந்தான்.

அடிபட்ட தேவர்கள் வழிபட்ட ஆனந்தத்தில் அடித்த சேனை முதலியை விழுந்து வணங்குகிறார்கள். அவர்கள் தோளில் விழுந்த தழும்பு சேனை முதலியின் திருவடியிலும் படுகிறது.

கோளின் திரளை
 வீலக்கும் பிரம்பின்
 கொளைபட லால்,
 தோளில் அடித்தழும்(பு)
 உண்டச் சுரர்க்கு(கு) அச்
 சுர்த்தொழ லால்
 தாளில் முடித்தழும்(பு)
 உண்டு, நம் சேனைத்
 தலைவருக் கே.

(79)

15. கற்பனைக் குதிரையில் ஏறி ஒரு சொடுக்குப் போட்டுத் தட்டி விட்டால், கண் மூக்குத் தெரியாதபடி எங்கெங்கோ ஓடும் குதிரை. கற்பனைக் குதிரை.

பந்தயம் பார்ப்பவர்களுக்கு உத்சாகமாக இருக்கும். பார்த்து முடிந்தபின் மனசில் ஆனந்தம் நிற்குமா? நிறைவுபடுமா மனம்? எதையோ பறி கொடுத்த மாதிரி பரக்கப் பரக்க விழிக்கத்தான் செய்யும் மனம்.

'ஞாலத்திகிரி' என்கிற பாட்டிலோ பொங்கி வரும் ஆனந்தம் உள்ளத்தை நிறைக்கிறது.

அப்படி இருக்கட்டும் விவகாரம். இனி இதே கற்பனை இன்னும் எப்படி நெளிந்து நெளிந்து ஓடுகிறது என்று பார்ப்போம்.

திருமாலின் பள்ளியறைதான் திருப்பாற்கடல். அந்தத் திருப்பாற்கடல் இல்லை என்றால் தேவர்களே இல்லை. தேவலோகமும் இல்லை. எப்படிப்போகிறது கற்பனை?

காவும், சுரபியும்,
 சிந்தா மணியும்,
 கடிக்கம லப்
 பூவும், பணிலமும்,
 பொங்கிள மாவும்,
 புகர்த்தடக் கை

கோள் இல் திரளை - அடங்காத கூட்டம். கொளை - பிரம்பின் கொண்ணட (முனை) சுரர் - தேவர்.

கா- கற்பகவனம். சுரபி - காமதேனு. பணிலம் - சங்கு, பாஞ்சசன்யம் புகர்த்த தடக்கைமா - ஐராவதம். புள்ளி விழுந்த மத்தகம் உடைய யானை. பிறை - சந்திரன். பொங்கு இளம் மா - திருமகள். கடிக்கமலப் பூ - ஆயிரம் இதழ்கள் கொண்ட தெய்வத்தாமரை.

மாவும், பீரையும்,
அமுதமும், எங்கள்?
மதில்அரங் கர்

மேவும் தரங்கக்

கடல் இல்லை ஆகில், இவ்

வீண்ணவர்க் கே!

(80)

16. திருமால் தான் கடவுள். கடவுள் என்றால் அவர்தான். அவர் ஒருவரேதான்.

திருமாலுக்கு குறிப்பிட்ட வடிவம் என்று ஒன்று உண்டோ இல்லையோ. ஆனால் அவர் நிறம் நீலம்! நீருண்ட மேகம் போலவும், நீலமலை போலவும், நீலமணி போலவும், காயாம்பூ போலவும் பார்க்கப் பார்க்கப் பரவசப்படுத்தும் சாமளவண்ணம் அந்த நிறம்.

ஆகாயத்துக்கும் அதுதான் நிறம். விண் என்றால் ஆகாயம். விஷ்ணு என்றால் திருமால்.

பேரும் நிறமும் எப்படிப் பொருந்தி நிற்கின்றன.

இதைவிட என்ன வேண்டும் கல்யாணப்பொருத்தத்துக்கு?

இனிப்பாடல்,

சோதித் திருஉரு

ஆகாயம் ஆக,

சுருதிநன் னூல்

சாதித்து நின்று

தெளிந்துவிட் டேன்;மிக்க

தானவ ரைச்

சேதித்த நேமித்

திருவரங் கா!சங்கை

திரஉன் தன்

எங்கள் - எப்படிக்கிடைக்கும். பாற்கடல் இல்லை என்றால். அவ்வளவும் கொடுக்கிற பாற்கடலோ. திருமாலுக்கு ஒரு விரிப்பு (படுக்கை)தான். அப்படிப் போகிறது கற்பனை!

சுருதிநன்னூல் - வேதம். மிக்கதானவரை சேதித்த நேமி - வல்லமை மிக்க அரக்கர்களை சின்னாபின்னமாகச் சிதறடித்த சக்கரம். சங்கை - ஐயம்.

குறிப்பு : விஷ்வவெளியே அரங்கர். அரங்கரே விஷ்வவெளி. இது பிடிபட்டபின் ஐயத்துக்கு ஏது இடம்?

ஆதித் திருஉரு

வீன்பேர் அணிநிறம்

ஆனபின் னே.

(81)

17. “என்கூடவே இருந்து என் குரல்வளையை நெறிக்கும் தீவினைகளே - நான் என்னும் ஆணவ, அகங்காரப் பாவிக்களே! உங்களுக்கு முடிவு காலம் வந்து விட்டது. உங்களுடைய வஞ்சகத்தை எம்பெருமான் பார்த்துக் கொண்டார்.

ஓங்கார உருவில் இருக்கும் அவர் ஆதிசேச சயனத்தில் இருந்தபடியே பார்த்து விட்டார் உங்களை.

நிர்மூலம் ஆகி விடுவீர்கள். அதற்குள் எங்காவது ஓடித் தொலையுங்கள்! சீக்கிரம், சீக்கிரம்” என்று விரட்டுகிறார் கவிஞர். எதை? அறியாமையை - ஆணவத்தை!

ஓங்கார வட்டத்து

மாசுணப் பாம்பில்

உலோகம் உண்ட

பூங்கார் விழிக்குப்

புலப்பட்ட தால், எப்

பொழுதும்என் னை

நீங்கா(து) இடர் செய்யும்

தீவினை காள்! இனி

நின்றுநின் று

தேங்காது நீர்உமக்(கு)

ஆன இடம் தேடிச்

சேர்மின்க னே.

(82)

ஓங்கார வட்டம் - பிரணவ மந்திரம். மாசுணப்பாம்பின் - ஆதிசேசசயனத்தில் இருந்தபடியே. உலோகம் உண்ட பூங்கார் - உலகங்களை பிரளயத்தில் உண்டு தீர்த்த அரங்கர். பஞ்ச மேகம் போன்ற நீலநிற வண்ணர். விழிக்குப் புலப்பட்டது - பார்வையில் விழுந்து விட்டீர்கள். (துன்பங்களே - ஆணவ மயக்கங்களே) நின்று நின்று தேங்காது - திகைத்துத் திகைத்து ஏன் நிற்கிறீர்கள். நிற்பதில் பயனில்லை. ஓடுங்கள் ஓடுங்கள். உடனே பறந்தோடுங்கள்.

18. அழகுமயமானவர் அரங்கர். அழகர் என்றால் சீரங்கநாதர் தான். பார்ப்பவர்களை - பார்ப்பவர்களின் உள்ளத்தைப் பரவசப் படுத்தும் அவர் அழகு. பரவசப்படுத்திக் கொண்டே குழைத்துப் பிசையும் மனதை. உருக்கியே விடும். நான் என்கிற நினைப்பையே கரைத்து விடும் அந்த அழகு. அப்படி ஒரு மாயமான அழகு அரங்கரின் அழகு.

கள்ளகழகர்தானே அவர்.

அவரை கோயிலுள் பார்த்தேன். பார்த்த பார்வையிலேயே கட்டிப் போட்டு விட்டேன். என் உடம்புக்குள்ளே - உணர்ச்சிக்குள்ளேயே போட்டு விட்டேன் அவரை.

உடம்பு, உயிர், உணர்ச்சி எல்லாம் அவர்மயந்தான்.

அதற்குரிய அடையாளமாக மேனியின் வெளிப்புறம் முழுவதும் திருமண் (நாமம்) காப்பு.

பிறகு நான் ஏது - எனது ஏது

விண்ணிட்ட சோலை

அரங்கத்து மேலிய

மெய்ப்பொருளை,

எண்ணிட்ட பார்வையின்

கட்டி, ஏன் கண்வரக்

கண்ணு(டு)உடல் ஆம்

பொன்னிட்ட வண்ணக்

கிழியுள் பொதிந்து,

புறத்துவெள்ளை

மண்ணிட்ட(டு) இலச்சினை

இட்டு, விள் ளா(து)உள்ளம்

வைத்தனனே!

(83)

விண்ணிட்டசோலை - வானளாவிய மரங்கள் நிறைந்த சோலை. எண் இட்ட பார்வையின் - உணர்ச்சிமயமான காதல் (ஆசை) நோக்கோடு. பொன்னிட்ட வண்ணக்கிழி உள்பொதிந்து - வாட்டசாட்டமான உடல் என்னும் ஓவியத்துள் - பேழையில் பொதிந்து வைத்து. புறத்து வெள்ளை மண்ணிட்ட(டு) இலச்சினை இட்டு - அவர் வெளியேறி விடாதபடி திருமண் காப்பிட்டு அடையாளமும் போட்டு விட்டேன். விள்ளாது - விளம்பரப்படுத்தாமல். மனசில் பூட்டி வைத்திருக்கிறேன்.

19. பரம்பொருள்தான் திருமால். சீரங்கநாதரும் அவர்தான்.

திருவரங்கப்பெருங்கோயிலுள் அவர் படுத்துக் கிடப்பது வெறும் பாவனை.

உண்மையில் அவர் படுத்திருப்பது என்னுள்தான். என் உள்ளத்துள் - உணர்ச்சியுள்தான்.

கோடானகோடி நட்சத்திரங்கள் ஒரு குவியலாகச் சேர்ந்து கிடக்கும் ஒளிப்பிரவாகமாகிய திருப்பாற்கடலிலும் கால் நீட்டிப் படுப்பார் அவர். ஏதோ இளைப்பாறுகிற இடந்தான் அது!

அவர் வாசனை பட்ட மாத்திரத்திலேயே என் ஆணவம் கரைந்து விட்டது. மாயையோ ஓடி விட்டது.

கசந்து குமட்டிய என்வினை (செயல்) எல்லாம் (அவன் செயலே என்று தெரிந்ததால்) தித்தித்து விட்டன. மதுரமாய் இருக்கிறது ஒவ்வொன்றும் எனக்கு.

கடலும் அப்படியே. பசுமையும் கருமையும் பிணைய, மதுரம் பொங்க, நெய்மணம் கமழ, பொலிவு பெற்று விட்டது கடல். அவர் உறவு காரணமாக.

பெருமானின் திருமேனியாகவே பெருமாளாகவே ஆகி விட்டது கடல்! என்னைப் போலத்தான்!

இப்படி வருகிறது கனவு - பகல் கனவு கவிஞருக்கு.

கைத்துப் பழவினை
தித்திக்க, எந்தன்
கருத்தின்உள் ளே;
பைத்துத்தி மெத்தையின்
மீதே துயிலும்
பரம்பொரு ளை
வைத்துக் குளிர்ந்து,
மதுரித்து, மெத்தென்று,
மாமணத் து,

கைத்து - கசந்து, பைத்துத்தி - படமும், படத்தில் பதித்த மணியுமாய் நிறைந்த பாம்பு. அதுதான் பெருமானுக்கு மெத்தை.

குறிப்பு :- திருமாலின் உறவால் கடலுக்கு அத்தனை சிறப்பு. எனக்கும் அப்படியே என்பது விஷயம்.

நெய்த்துப், புகர்த்து,
நிகர்க்கும் பொன்மேனி
நெடுங்கட லே!

(84)

20. அன்பு உண்டாகி விட்டால் போதும். ஆசை பிறந்து விடும். அந்த ஆசை சும்மா இருக்க விடாது. பாராட்டும், உபசரிக்கும், போற்றும், புகழும். நானாவிதத்தில் மாறி மாறி அனுபவிக்கும். ஆனந்தத்தில் திளைக்கும்.

திருவரங்கப்பெருமான் மேல் தீராத காதல் பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்காருக்கு.

பொன்னாபரணங்கள் பூட்டி அனுபவிப்பார் பெருமாளை. ரத்தினாபரணங்கள் பூட்டியும் அனுபவிப்பார். துளபமாலையை அவர் தோளில் தொங்கப் போட்டும் அனுபவிப்பார். பாற்கடலில் அனந்தசயனத்தில் படுக்கப் போட்டும் அனுபவிப்பார். சின்னஞ்சிறிய ஆலிலையில் போட்டு பிரளய வெள்ளத்தில் மிதக்க விட்டும் அனுபவிப்பார்.

மனசில் இருப்பவரை அங்கங்கே எடுத்து வைத்துப் பார்ப்பதில் ஒரு தனி இன்பம்.

சோடித்த அலங்காரத்தேரில் ஏற்றி வீதி உலா நடத்தியும் அனுபவிப்பார். கருடவாகனத்தில் ஏற்றி வானவெளியில் வட்டம் போடப் பண்ணி அதை பார்த்துப்பார்த்தும் அனுபவிப்பார்.

பொன்மேனி, வெண்கழுத்து இப்படி ஒரு அற்புத உருவில் வான்வெளியில் நீந்தும் கருடன் மேல் ஏறி வரும் காட்சி - அரங்கரின் காட்சி. அப்படியே உணர்ச்சியோடு உணர்ச்சியாய் ஒன்றிவிட்டது கவிஞரிடம். அப்படியானால் வேறு எது பற்றி யோசிக்கும் மனம்?

அரங்கரிடமே சொல்கிறார் கவிஞர்.

தெள்ளா வரும்பொன்னி
சூழ்அரங் கா!ஒரு
தேவரை யும்

தெள்ளாவரும் பொன்னி - தெள்ளத் தெளிந்து ஓடி வரும் காவிரி.

உள்ளா(து) எனதுள்ளம்
யான்என்செய் வேன்?விண்ணில்
ஓர் உவ ணப்
புள்ஆகி, வேதப்
பொருளாகி, உன்னைத்தன்
பொற்கழுத் தில்

கொள்ளா வருகின்ற
கோலம்உள் ளேகண்டு
கொண்டன ளே!

(85)

21. அணுவுக்குள் அணுவும் இறைவன்தான். அண்டங்கள், பேரண்டங்கள் கோடானகோடியாக மிதக்கும் வான்வெளியும் (பிரபஞ்சமும்) அவன்தான்.

கோயிலுள் சென்று சிலை வடிவில் இருக்கும் மூர்த்தியைத் தான் வழிபடுகிறார்கள் பக்தர்கள். ஆனால் அவர்கள் உள்ளத்துள் உணர்ச்சியுள் இறுதி இல்லாதபடி எங்கும் நிறைந்த கடவுள் தத்துவமே நிறைந்து நிற்கிறது.

அண்டபகிரண்டங்களை எல்லாம் உள்ளடக்கிய விஷ்வப்பெருவெளி எப்படி அமர்ந்தது சிலைக்குள். அங்கிருந்து எப்படிப் பாய்ந்தோடி வந்தது உள்ளத்துள்?

அதுமட்டுமா?

பிரளய வெள்ளத்தில் ஒரு ஆல இலைக்குள் எப்படிப்படுத்து மிதந்தது.

எண்ணி எண்ணி ஆனந்தத்தில் திளைக்கும் கவிஞர். இறைவனிடமே அனுபவத்தை ஆனந்த பரவசத்தோடு எடுத்துச் சொல்கிறார்.

உவணப்புள் - கருடன். கொள்ளா வருகின்ற - ஏற்றிச் சுமந்து கொண்டிருக்கிற. கோலம் - அழகை. உள்ளே கண்டு கொண்டனன் - உணர்ச்சியில் வைத்தே பார்க்கிறேன். பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறேன்.

முன்(பு)ஆ லீலைமக(வு)
ஆகிய போ(து) இந்த
முதண்டங் கள்

உன்பால் ஒடுங்கி
இருந்தது போலும்;
உததி மங் கைக்(கு)

அன்பா! அரங்கத்தென்
ஆர்அமு தே அணு
வாய்இருந் தும்

என்பால் அகண்டமும்
ஆகிய நீ வந்(து)
இருக்கின்ற தே.

(86)

22. உண்மையான பக்தர்களை - அதுவும் கவிஞர்களைக் கண்டால் விடமாட்டார் பெருமாள். சுற்றிச் சுற்றி வருவார். கையைப் பிடிப்பார். கன்னத்தில் கை வைப்பார். முதுகைத் தட்டிக் கொடுத்து உச்சாகப்படுத்துவார். அதுமட்டுமா?

'என்ன வேண்டும், என்ன வேண்டும்' என்று நச்சரிப்பார். 'கேள், உடனே தருகிறேன்' என்பார். 'உனக்கில்லாததா' என்று உணர்ச்சி பொங்கக் குழைவார்.

பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்காரோ பரமபக்தர். திவ்யகவியும் கூட. விடுவாரா பெருமாள்.

இந்தா பிடி இதோ தருகிறேன் என்று தொடர ஆரம்பித்து விட்டார். கவிஞரை.

தொந்தரவு பொறுக்க முடியவில்லை ஐயங்காருக்கு. "எல்லாம் இருக்கிறது. நீர் இருக்கிறீர், தமிழ் இருக்கிறது. வேறு என்ன வேண்டும்? ஆளை விடும்!" என்று சடசட என்று

ஆலிலை மகவு ஆகிய போது - பிரளய வெள்ளத்தில் ஆலிலையில் குழந்தையாக நீ கிடந்து மிதந்தாயே அப்பொழுது. இந்த மூதண்டங்கள் உன்பால் ஒடுங்கி இருந்தது போலும். பிரபஞ்சத்தை சுருட்டி மடக்கி வைத்திருந்தாய் நீ. அவை எப்படி ஒடுங்கி ஒளிந்தன உன்னிடம். உததி மங்கை - திருமகள். அணுவாகவும் இருக்கிறாய். பேரண்டமாகவும் இருக்கிறாய். அப்படியே என்னுள்ளும் இருக்கிறாய்.

பொரிந்து தள்ளி விடுகிறார் கவிஞர் பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார்.

எப்படி என்று பாடலில் பார்க்கலாம்.

நீடும் திகிரிப்

படையால் உலகாளும்

நின்னைஎன்றும்

பாடும் படித்தமிழ்

பாடல்தந் தாய்; பழ

நான்மறை நூல்

தேடும் திருஅரங்

கா! அடி யேன்உயிர்

செல்லும்அந் நான்

வீடும் தர இருந்

தாய். எனக்(கு) என் இனி

வேண்டுவ தே?

(87)

23. தசரதனுக்கு மகனாக கோசலையின் வயிற்றில் வந்து அமர்ந்து பிறந்த ராமன் கடவுள்தான்.

கடவுளைத்தவிர வேறு இல்லை என்று ஆனபின் ராமன் மட்டும் தனியாக முடியுமா?

கடவுள் தத்துவந்தான் - கடவுள் தத்துவத்தின் நேர்சாயல்தான் ராமன்.

திருவரங்கத்தே கோயில் கொண்டு அறிதுயில் அமர்கிறாரே அரங்கர். அவரும் கடவுள்தான். பரம்பொருளேதான்.

நீடும் திகிரிப்படையால் - அளவிட முடியாத பெருமைமிக்க சக்கராயுதத்தால். உயிர் செல்லும் அந்நான் - மறுமைக்கு. வீடு - விடுதலை. ஆனந்தநிலை.

குறிப்பு : தமிழை எப்படி அனுபவிக்கிறார். எப்படி மதிக்கிறார்? அப்படி எல்லாம் மதித்து அனுபவித்தால்தான் பண்பாடு வரும். தமிழ் என்றால் தமிழ்ப்பாடல்களைத்தான்.

பண்பாடு வந்து விட்டால் போதும் பயம் ஓடிவிடும். அடக்கம், பணிவு, பொறுமை, அன்பு எல்லாம் பூத்துக் குலுங்கும் ஒருவளிடம். அவன் தான் சான்றோன். அவன்தான் கலைஞன். அவன் தான் மனிதன். அவனே மனிதன்.

இனி, ராவணனையும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களையும் தொலைத்துக் கட்டுவதுதான் ராமாவதாரத்தின் லட்சியமாக இருந்தது.

இலங்கைக்குள் படை கொண்டு போக வேண்டும். கடலோ குறுக்கே கிடக்கிறது. அணை கட்டி கடலைக் கடக்கலாம் என்றால் அதற்கு இடம் கொடுக்காமல் சண்டித்தனம் செய்கிறது கடல்.

கோபம் வந்து விட்டது ராமனுக்கு. வில்லை எடுத்தான். அம்பைப் பொருத்தினான். வளைத்து வேகம் கொடுத்து கடலைப் பார்த்துப் பிரயோகித்து விட்டான் அம்பை.

வடவாமுகாக்கினி போலப் பொசுக்கியது அம்பு. கொதித்து விட்டது கடல்.

அந்த ஒரு கடல் மட்டுமா கொதித்தது, சமுத்திரங்கள் அத்தனையும் சூடு பொறுக்க முடியாமல் அலறின.

தண்ணீர் என்கிற தத்துவம் முழுவதையும் பற்றி எரித்தது அம்பின்கனல்.

ஆகாயம் முழுவதும் பரவி இருக்கும் நீர்மயமான கங்கையே பதறிப்போய் சிவபெருமானின் சடைக்குள் ஒளிந்து கொண்டதாம். ஆனாலும் எரிச்சல் தாங்க முடியவில்லை கங்கைக்கு.

பாணம் இப்படி என்றால் வில் எப்படி? வில்லைக் கையாளும் நாயகன் எப்படி?

அளந்து சொல்ல முடியுமா அந்த ஆற்றலை.

ஒற்றைச் சரம்சுட்ட

உள்கடல் போல், புறத்து)

ஓலம் இட,

மற்றைக் கடல் வெந்த(து)

எவ்வண்ண மோ?மத

மா அழைக் க

அற்றைக்(கு) உதவும்
 அரங்கர்வெங் கோபத்தை
 அஞ்சி,அ ரன்
 கற்றைச் சடையின்
 இடையே வெதும்பினள்
 கங்கையு மே. (88)

24. உடம்போடு ஒட்டிப் பிறந்தவன் மனிதன். உடம்பு என்றால் பறவை குடி இருக்கும் கூடு போன்றதல்ல. சுடர் விட்டுப் பிரகாசிக்கும் மனம் குடி கொண்டிருக்கும் கோயில். அப்படி ஒரு வீடுதான் மனித உடம்பு.

நுட்பமான காரியங்களைச் செய்வதற்கு ஏற்றபடி உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை உடம்பின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் தயார் செய்து விட்டிருக்கிறது மனம்.

நீட்டவும், மடக்கவும் எவ்வளவு பக்குவமாக விரல்களை உருவாக்கி விட்டது மனம்.

என்ன காரியம் வேண்டுமானாலும், எப்படி வேண்டுமானாலும் செய்ய முடியும் என்கிற நிலை மனிதனுக்கு வந்து விட்டது.

உழவு, வணிகம், கல்வி, மருத்துவம், சிற்பம், ஓவியம், விஞ்ஞானம், மெய்ஞ்ஞானம், கணிதம் என்று படைத்துக் குவித்து விட்டான் மனிதன்.

கடவுளுக்கு நேர்வாரிசாய் ஏன், போட்டி போட்டுக் கொண்டே சிருஷ்டிக்கலானான் மனிதன்.

செயல், விளைவு, பலன் என்று பெருகப் பெருக நான் என்கிற எண்ணம்-ஆணவம்-மாயையே வந்து விட்டது மனிதனிடம்.

ஆணவமானது தடித்துத் தடித்து உடம்போடு உடம்பாய்ச் சேர்ந்து விட்டது. அது காரணமாக உண்மையில் ஆணவத்தோடுதான் ஒட்டிப் பிறக்கிறான் மனிதன்.

தன்னைத் தனிமைப்படுத்தி உயர்த்துவது, மற்றவற்றை இகழ்வதுந்தான் ஆணவத்தின் இயல்பு. வெறுப்பு, அருவருப்பு, பொறாமை, பகை, ஆங்காரம் இவைதான் ஆணவத்தின் ஐம்புலன்கள்.

அற்றைக்கு - முன்னொரு காலத்து ராமன் கடல் மேல் பாணம் ஏவிய பொழுது.

இறையருள் இருந்தால்தான் ஆணவம் கழலும். கல்வி, செல்வம், ஞானம், பக்தி இவை வேண்டுமானாலும் இறையருள் வேண்டும். அந்தக்கல்வி முதலியவற்றாலும் ஆணவம் வரும். இப்படித் தடித்த ஆணவத்தின் கொடுக்கை நறுக்குவதற்கு இந்த அருள் மட்டும் பிரயோசனப்படாது. அதற்கென்று ஒரு தனி அருள் வேண்டும்.

அந்த அருள் வாய்த்தால்தான் ஞானம், பக்தி முதலிய சாதனங்கள் ஆணவத்தை அசைக்க உதவும். அந்தத் தனியருள் வாய்க்கவில்லை என்றால் ஞானமும், பக்தியும் ஆணவத்தை வளர்க்குமே தவிர தேய்க்காது.

பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்காருக்கு வளமான கல்வி வளம் ஓங்கி உயர்ந்திருந்தது. நுட்பமும் ஆழமும் மிக்க புலமையும் அவரிடம் கொஞ்சிக் குலாவியது.

விஞ்ஞான நோக்கோடு பாக்கும் மெய்ஞ்ஞான உணர்வும் இருந்தது. பக்தியைப் பற்றியோ சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஊற்றெடுத்துப் பெருகியது பக்தி அவரிடம்.

இவை எல்லாம் திருமால் அருளிய வரப்பிரசாதங்கள்தான்.

இவ்வளவுக்கு அருள் பாலித்த பெருமாள் ஆணவத்தைத் தொலைத்துக் கட்டுவதற்கு உரிய வரத்தை மட்டும் கொடுக்கவில்லை.

இந்த இப்பிறவிக்கு இவ்வளவு போதும் அப்பா! என்று கையை விரித்து விட்டார் பெருமாள்.

அதனால் பக்தி, ஞானம் எல்லாம் சேர்ந்து கவியாய் விளைந்தது. கவிக்குள் ஆணவமாயையும் சேர்ந்து புகுந்தது.

உள்ளம் உருகி ஆராதிப்பதோடு நிற்கமாட்டார் கவிஞர். பிறர் சமயப் பண்பாட்டையே வாய்க்கு வந்தபடி வைது தீர்ப்பார் பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார்.

எப்படி என்று பார்க்கலாம்.

திருமாலின் வாகனம் கருடன். இது ஊரறிந்த உண்மை. ஆனால் ஐயங்கார் கண்களுக்கு கருடன் எப்படித் தெரிகிறது சிவபெருமானாகவே தெரிகிறது.

ஆதித் திருஎழுத்(து)

ஐந்துடைத் தாயும்,

அராஅணந் தும்,

சோதித் திருக்கண்கள்

மூன்றுடன் தோன்றும்;

சுருதி சொன் ன

நீதிக்கு இசைய

நடவா மனிதரை

நேயிகொண் டு

வாதித்(து) அருளும்

பெருமாள் அரங்கர்தம்

வாகன மே.

(89)

25. ஆனா, ஆவன்னா படிக்கிற பையனிலிருந்து எம்.ஏ., எம்.சி.ஏ, படிக்கிறவர் வரை கேட்டுப் பாருங்கள். 'கடவுள் எங்கே இருக்கிறார்' என்று.

“தூணிலும் இருக்கிறார். துரும்பிலும் இருக்கிறார்” என்று வரும் பதில். மாணவர்கள் இருக்கட்டும் - விபரம் தெரிந்தவர்கள், புத்திசாலிகள் என்று பலரை விசாரிக்கிறோம்.

என்ன! இதுகூடத் தெரியாதா? அண்டத்திலும் அவர்தான், பிண்டத்திலும் அவர்தான்” என்று சுடச்சுட வரும் பதில். ஒரு நக்கல் சிரிப்போடேயே வரும்.

அறிஞர் - அறிஞர் என்று பலர். அவர்களிடமும் கேட்டுப் பார்க்கிறோம். “என்ன தம்பி! கடவுளைத் தவிர வேறு என்ன இருக்கிறது. அணுவுக்குள் அணுவாகவும் இருக்கிறார். அண்டபகிரண்டங்களை எல்லாம் தாண்டி அப்பாலுக்கு அப்பாலும் இருக்கிறார். வேறு ஒன்றும் இல்லை. எல்லாம் அவர்தான்” என்று சொல்கிறார்கள்.

ஐந்தெழுத்து - நாராயணாய. அரா - பாம்பு. முக்கண் - ஞாயிறு. திங்கள், தீ ஆகிய மூன்றும் மூன்று கண்கள். அரங்கர் தம் வாகனமாகிய கருடன் வேறு யாரும் இல்லை. சிவபெருமான் தான். 'சிவாய நம' என்னும் ஐந்தெழுத்தும் பாம்பரணமும் முக்கண்ணும் கொண்ட சிவன் கருடனாகி பெருமானைச் சமக்கிறார்.

குறிப்பு : பார்வையில் இகழ்ச்சி இருக்கிறது. ஏனெனம் இருக்கிறது. ஆனாலும் தமிழோடு சேர்ந்து கரையக் கரைய கற்கண்டாய் விடுகிறது.

இனி முற்றி விளைந்து நன்றாகப் பழுத்துக் கனிந்து ஞானத்தேன் சொட்டும் அருளாளர்களோ “கடவுளா அவர் உனக்கு உள்ளேயே இருக்கிறாரே! நீ என்பது உடம்பல்ல, ஆத்மாதான். அது எங்கும் நிறைந்தது. ஒரு தன்மைத்தாய் நிறைந்தது. அழியாதது. என்றும் நிலைத்து நிற்பது. அந்த ஆத்மாதான் கடவுள். அந்த ஆத்மாவுக்கு ஆத்மா - அந்தராத்மாவே அவர்தான்” என்று வழிகாட்டுகிறார்கள்.

கிட்டத்தட்ட எல்லோருடைய விடையும் ஒரே சாயல்தான். சொல் வேறுவேறாக இருக்கலாம். சொல்லும் முறையும் வேறுவேறாக இருக்கலாம். கருத்து என்னமோ ஒன்றுதான்.

அதனால் கேள்வி கேட்டவர்கள் எல்லோருக்குமே ஒரு திருப்தி. யாருக்கும் குறைபாடில்லை. கடவுளையே கையும் களவுமாய் பிடித்து விட்டது போல ஒரு திருப்தி.

ஆனாலும் நம்முள் ஒரு ஆதங்கம்.

கடவுளை எங்கே என்று கேட்கிறவரிடம்? ஏனப்பா? நீ கடவுள் இல்லையா? நான் கடவுள் இல்லையா? அப்படி இருக்க யார் யாரைத் தேடுவது” என்று சொல்ல மாட்டேன் என்கிறார்களே ஏன்? ஒருவர் கூட அப்படிச் சொல்ல மாட்டேன் என்கிறார்களே ஏன்?

இப்படி ஒரு கேள்வியே பதிலாக உதித்து விட்டால் போதும் குழப்பம் உண்டாகிவிடும். பைத்தியம் பிடித்தது போலத் தடுமாறுவிடும் மனம்.

‘கடவுளை நினைக்கவே கூடாது. மறந்து விட வேண்டியதுதான் அதை’ என்கிற முடிவுக்குக் கூட வந்து விடுவார்கள் மக்கள்.

“கோவில் இருக்கிறது. குளம் இருக்கிறது. தேர் இருக்கிறது. திருவிழா இருக்கிறது. இவ்வளவையும் விட்டுவிட்டு ஆராய்ச்சி என்ன வேண்டிக் கிடக்கிறது” என்றேபடுகிறது மக்களுக்கு. எளிய சாதாரண மக்களுக்கு. அதில் கிடைக்கிற இன்பந்தான் ஆன்மஞானம். கோவிலும் மூர்த்தியுந்தான். ஆன்மஞானத்துக்குச் சுடர்ஒளி.

அது போதாதா இந்த இப்பிறவிக்கு!

இனி, புழுப்பூச்சிலியிருந்து மனிதர் வரை உயிரினம் எத்தனை எத்தனையோ. அத்தனையையும் கணக்கெடுப்பது

சிரமந்தான். இத்தனை உயிரினங்களிலும் மனிதன் ஒருவனுக்குத்தான் கடவுள் பற்றி நினைப்பு. யோசனை, ஆராய்ச்சி எல்லாம். வேறு ஒன்றுக்கும் அந்த நினைப்பே இல்லை.

ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னைப் போலவே கடவுளும் மூக்கோடும், விழியோடும், காலோடும், கையோடும் இருக்கிறதாகவே நினைக்கிறான்.

குழப்பத்துக்குக் காரணமே இந்த நினைப்புத்தான். இனி அழகில் எல்லாம் அழகு மனித உடம்புதான். நிமிர்ந்து நிற்கும் மனித உடம்பையும், திருந்தத் திருந்தத் திருத்தம் பெற்று வருகிற முகத்தையும் பார்க்கப் பார்க்கப் பரவசம் பெருகும்.

கையையும், காலையும் வீசி நடக்கிற மனித உடம்பின் ஒய்யாரந்தான் என்ன, உற்றுநோக்கி ஊடுருவிப் பார்க்கும் பார்வையின் பெருமிதந்தான் என்ன. அடடா! பேரண்டத்தில் மனித உடம்புக்கு நிகராக என்ன இருக்கிறது. ஒன்றுமே இல்லை.

லட்சோப லட்சம் வருடங்களாய் செதுக்கிச் செதுக்கி, தீட்டித் தீட்டி, இழைத்து இழைத்து அழகு பெற்று வந்திருக்கிறது மானுடத்தின் திருமேனி.

திருமேனி போலவே அறிவும் வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. சிந்திக்கிறதிலிருந்து தீர்மானிக்கிறது வரை படிப்படியாய் உயர்ந்தோங்கி நிற்கிறது அறிவு மனிதனிடம்.

ஒய்யார உடம்பும், உல்லாசமான அறிவும் மனிதனுக்கே சொந்தம். வேறு எந்த ஒரு பிராணியும் உரிமை கொண்டாட முடியாது.

அழகும் அறிவும் ஏகபோகமாகக் கூடி விட்டது மனிதனிடம். அதுதான் "தனக்கு நிகர் வேறு எதுவும் இல்லை" என்கிற நிலையை உண்டாக்கியது.

அந்த நிலை காரணமாகத்தான் கடவுள் நம்மைப் போலத்தான் இருப்பார். இருக்கிறார். இருக்க முடியும் என்று நம்ப வைத்தது மனிதனை. ஆணி அடித்துத் தொங்க விட்டது போல உறுதியாக நிற்கிறது அந்த நினைப்பு.

நம்மைப் போலத்தான் இறைவன் இருக்க முடியும்.

வேண்டுமானால் நம்மை விடக் கொஞ்சம் உயரமாக கொஞ்சம் கனமாகக் கூட இருக்கலாம்! இருந்து விட்டுப் போகட்டுமே! வேண்டுமானால் நம்மை விட அதிகமாக இரண்டு கை, இரண்டு தலை, இரண்டு கண் இப்படி வேண்டுமானாலும் இருந்து விட்டுப் போகட்டும்.

எப்படிப் போனாலும் சரி, அடிப்படையில் நம்மைப் போலத்தான் கடவுள். இப்படி ஒரு நினைப்பு. உறுதியான நினைப்பு. குழப்பத்தின் பிறப்பிடமே அந்த நினைப்புத்தான் கடவுள் என்றால் உண்மை, பேருண்மை. அறிவுமயமான உண்மை. அப்படியானால் கடவுள் என்பது ஒரு தத்துவமே. அது மனிதனும் இல்லை. மானும் இல்லை. யானையும் இல்லை. பூனையும் இல்லை. நட்சத்திரமும் இல்லை. கூழாங்கல்லும் இல்லை.

ஆனாலும் அவ்வளவும் கடவுள்தான். அண்டபிண்ட சராசரம் எல்லாமே கடவுள்தான். அதாவது கடவுள்த் தத்துவந்தான்.

இதை எடுத்துச் சொல்வது கடினம். வசனத்தில் சொல்வதே கடினம். அதை விடக் கடினம் மட்டமான செய்யுளில் அதாவது சொல்லடுக்கில் வைத்துக் காட்டுவது. ஆனாலும் உண்மையை அனுபவித்து ஒளி பெற்ற கவிஞர்களோ எளிதாக வைத்துக் காட்டுவார்கள். கவியில். உண்மைக்கவியில்.

“வானின்(று) இழிந்து வரம்பிகந்த
மாபூ தத்தின் வைப்பெங்கும்
ஊனும் உயிரும் உணர்வும் போல்
உள்ளும் புறத்தும் உள்ளே என்ப.”

(கம்பர் தரும் ராமாயணம்)

மலை, கடல், நாடு, சிங்கம், புலி, சூரியன், புதன், மனிதன் என்று வெளிப்படையாக இருப்பதும் கடவுள்தான். அறிவு, உணர்ச்சி, ஆற்றல் என்று உள்ளே உள்ளே கிடக்கிறதும், கண்ணுக்குப் புலப்படாது இருப்பதும் கடவுள்தான்.

கடவுள் என்றால் அப்படித்தான். நியதி என்பதும் அப்படித்தான்.

நியதி தத்துவத்தை உணர்ந்து அனுபவிக்க வேண்டும். அப்படி அனுபவிக்கவே மூர்த்தி, கோவில், விழா எல்லாம்.

பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்காரோ, “திருமாலுக்கே தெரியாது பிரபஞ்ச காரியம். அவர் உந்திக்கமலம் விரிந்தால் பேரண்டம் வாழும். உந்திக்கமலம் சுருங்கினால் பேரண்டம் மறையும்” என்று சொல்கிறார்.

பந்திக் கமலத்

தடம்கூழ் அரங்கர்

படைப்பு) அழிப்பு

சிந்தித் திடுவதும்

இல்லைகண் டர். அத்

திசைமுக னோடு)

உந்திக் கமலம்

விரிந்தால் விரியும் -

உகக்கடை யில்

முந்திக் குவியில்

உடனே குவியும்இம்

முதண்ட மே!

(90)

தெளிவாக ஒன்றும் தெரியவில்லையே என்பதை உணர வேண்டும். உணர உணர அனுபவம் பெருகும். ஆனந்தம் ஊறும். நான் என்கிற ஆணவம் கரைந்து விடும். உடல், பொருள், ஆவி எல்லாம் கரையும். உண்மையோடு (பரம்பொருளோடு) ஒன்றுபடும். அதுதான் பக்தி. அதற்குப் பயன்படாது ஆராய்ச்சி.

பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் (கவிஞர்) சொல்வது இதைத்தானே. “திருமாலுக்கே தெரியாது பிரபஞ்ச காரியம். அவர் உந்திக்கமலம் விரிந்தால் பேரண்டம் விரியும். வாழும். உந்திக்கமலம் குவியக்குவிய பேரண்டமே ஒடுங்கும்” என்று.

பந்திக் கமலம் தடம் கூழ் அரங்கர்-பந்தி பந்தியாய் தாமரை மலர் பூத்த தடாகம்-நீர்வளம் மிக்க அரங்க நகரில் கோயில் கொண்டவர். திசைமுகன்-பிரமன். உந்தி-நாபி கொப்பூழ். பிரமனே அங்குதான் பிறந்தான். அவன் குடி இருப்பதும் அங்குதான்.

படைப்பாற்றல் என்றாலே பிரம்மாதானே.

உந்திக் கமலம்
 விரிந்தால் விரியும்;
 உகக்கடை யில்
 முந்திக் குவியில்
 உடனே குவியும் இம்
 மூ தண்ட மே.

என்று பாடிக்கொண்டே இருக்கலாம். பாடப்பாட நாவுக்கு ருசி.
 மணக்கவும் செய்யும் நா.

குறிப்பு : தோன்றுவதும் அங்கு (உந்திக்கமலத்தில்)தான். இருப்பதும்
 அங்குதான் மறைவதும் அங்குதான்.

எப்படியோ நடக்கிறது காரியம். அது எப்படி என்று தெரியவில்லை.
 அதுதான் கடவுள்.

என்ன அற்புதம்! அட்டா ஒன்றும் தெளிவாகத் தெரியவில்லையே!
 எல்லாம் குழப்பமாக இருக்கிறதே என்கிற உண்மை இருக்கிறதே அது
 உணர்ச்சியோடு சேர்ந்தால் போதும். பக்தி வந்து விடும். மனுசன் ஆகி
 விடுவான் பக்தன்.

கம்பரிடம் பக்தி இருந்தது.

நாராய ணாய
 நம என்று விண்ணோடு
 பாராளும் பாதம்
 பணிந்தேத்தும் ஆறறியேன்;
 காராரும் மேனிக்
 சுருணா கரமுர்த்திக்(கு)
 ஆரா தனைஎன்
 அரியாமை ஒன்றுமே

ஆன்மாவை ஆராய்கிறேன். கடவுளை ஆராய்ந்து பார்க்கிறேன் என்று
 இறங்கினால் வருமா பக்தி. அது வர வேண்டும் என்றால் கம்பரைப் போல்
 உண்மையோடு ஒன்ற வேண்டும். கோவில், மூர்த்தி, வழிபாடு இவைதான்
 அதற்குரிய சாதனம்.

சீரங்கநாயகர் ஊசல்

1. உடம்பைப் போல உயிர் என்பது ஒரு தத்துவம். எளிய புழுபூச்சியிலிருந்து அரிய பெரிய மனிதன் வரை ஆயிரம் ஆயிரம் பிறப்புகளில் ஒளிந்து ஒளிந்து வளர்ந்து வந்திருக்கிறது உயிர்.

பல லட்சம் ஆண்டுகளாக நெளிந்து வளைந்து உயிரானது நடந்து வந்திருக்கிற பயணம் அற்புதந்தான்.

என்ன பொறுமை, என்ன அடக்கம், விடாமுயற்சியும், வேகமும்தான் எத்தனை எத்தனை.

வேதனைகளையும் சோதனைகளையும் தாண்டி தொடர்ந்து முன்னேறி வந்திருக்கிறது உயிரின் பயணம். மனிதப்பிறவி ஒன்றையே லட்சியமாகக் கொண்டு செலவு (பிரயாணம்) செய்து வந்திருக்கிறது உயிர்.

மனிதப்பிறவியைக் குறியாக வைத்து செலவு செய்ய வேண்டிய (யாத்திரையை விடாது தொடர வேண்டிய) அவசியம் என்ன என்கிற கேள்வி எழலாம். அதற்குரிய விடை இதுதான்.

ஆனந்தந்தான் காரணம். மனிதப்பிறவி ஒன்றுதான் ஆனந்தமாக இருக்க முடியும். உற்றார், உறவினர், நண்பர், மனைவி, மக்கள், தாய் தந்தையர், சான்றோர், அறவோர், கலைஞர் என்று வேறு எந்த உயிரினத்திலாவது உண்டா?

நான்கு பேருடன் சேர்ந்து உறவாடுதல். இன்ப நுகர்ச்சி அதாவது அனுபவம், அந்த அனுபவத்தை வெளியிடுதல் என்பன எல்லாம் மனிதப்பிறவிக்குத் தானே சொந்தம்.

குடும்பம், வாழ்க்கை இவை தாம் மனிதப்பிறவியின் லட்சியம்.

உழவு, வணிகம், விழா, கோவில், திருவிழா, வழிபாடு, கலை அவ்வளவும் ஆனந்தத்திலிருந்து உண்டானதுதான். அதை நோக்கியே உண்டானதுதான்.

அன்பு, பொறுமை, கொடை, தியாகம் முதலிய குணங்களுக்கெல்லாம் ஊற்றுக்கண் எது என்றால் அது குடும்பவாழ்க்கை தான்.

குடும்பம், வாழ்க்கை இவற்றுக்காகவே பாடுபட்டுப் பாடுபட்டுத் தேறி வந்திருக்கிறது உயிர்.

குடும்ப நலம், வாழ்க்கை மணம் இரண்டும் பட்டுப்போகாமல் - அதாவது வாடாமல் வதங்காமல் என்றென்றும் குளுமையாக இருக்க வேண்டும்; பசுமையாக இருக்க வேண்டும். இதை உத்தேசித்துத்தான் கோவில், தேர், திருவிழா முதலியன தோன்றினவோ என்று நினைக்க வேண்டி இருக்கிறது.

இல்லை என்றால் அம்மனுக்கும் சாமிக்கும் திருக்கல்யாணம் என்று ஏன் நடத்த வேண்டும்? ஊஞ்சல், நலங்கு, பள்ளியறை, ஊடல், கூடல், பட்டிணப்பிரவேசம், பரதநாட்டியம், சங்கீதம், தூது முதலியன நடந்தவண்ணமாக இருக்கின்றனவே கோயிலில். அது ஏன்?

இனி, எத்தனை உன்னதமான தத்துவமாக இருந்தாலும் காலப்போக்கில் உளுத்துப் போகும். மண்ணோடு மண்ணாய் - காற்றோடு காற்றாய் உதிர்ந்து விடும்.

என்றும் நிலை பெற்று நிற்க வேண்டும். அனுபவ உண்மை என்றால் கோவில் கட்டி, சாமியை வைத்து கோவிலோடும் சாமியோடும் இணைத்து விட வேண்டும் உண்மையை - அனுபவத்தை, அதாவது உண்மை அனுபவத்தை.

கருங்கல்லுக்குள் பொதிந்து வைத்து விட்டால் எத்தனை ஆண்டுகள் ஆனாலும் புளிப்புத் தட்டாது, அழுகாது, வாடாது, வதங்காது, உளுத்து மண் கொட்டாது.

அழியாத்தன்மை பெற்று விடும் அது. வயிரம் போல் என்றென்றும் ஒளி ஊற்றாய் ஜொலிக்கும் அது.

ஊஞ்சலாட்டமும் அப்படித்தான்.

அம்மனையும், சாமியையும் ஊஞ்சலில் ஏற்றி ஆட்டுவதை ஒரு சடங்காகவே இன்றும் கோவிலில் கொண்டாடி வருகிறோம். அதற்கென்று ஒரு மெட்டில் - ஒரு சந்தத்தில் வரும் பாட்டு. அந்தப் பாட்டுக்கு ஊஞ்சல் பாட்டு என்று பெயர்.

திருவரங்கப் பொற்கோயிலில் அரங்கநாதருக்கு ஊஞ்சல் விழா.

நவரத்தின கசிதமான பொன்னூஞ்சலில் 'ஜம்' என்று புது மாப்பிள்ளையாய் ஏறி அமர்ந்திருக்கிறார் அரங்கர். சீதேவி, பூதேவி என்று பக்கத்துக்கு ஒருவராக சேர்ந்து வீற்றிருக்கின்றனர் தேவியர் இருவரும்.

சுற்றி நின்று ஊஞ்சலை ஆட்டுகிறவர்கள் பிரமன், சிவன், இந்திரன் முதலியவர்கள் 'ஆடுக, ஆடுக' என்று வாழ்த்தியபடியே ஆட்டுகிறார்கள் ஊஞ்சலை.

பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் மனக்கண்ணால் பார்த்து அனுபவிக்கிறார் இந்தக் காட்சியை.

அனுபவம் எப்படி தமிழோடு அசைந்து அசைந்து ஆடுகிறது என்று பார்க்கலாம்.

திருவாழ, திரு ஆழி

சங்கம் வாழ,

திரு அனந்தன் சேனையர்கோன்

கருடன் வாழ,

அருள்மாறன் முதலாம் ஆழ்

வார்கள் வாழ,

அளவில் குணத்து) எதிராசன்

அடியார் வாழ,

இருநாலு திருஎழுத்தின்

ஏற்றம் வாழ,

ஏழ் உலகும் நான்மறையும

இனிது வாழ;

பெருவாழ்வு தந்தருளும்

பெருமாள் நங்கள்

பெரிய பெரு மாள் அரங்கர்

ஆடிர் ஊசல்

(91)

2. இடது கையால் ஊஞ்சல் வடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு வலது கையால் ஊஞ்சல் பலகையைத் தள்ளி விட்டப்படியே எங்கெங்கோ போகிறது தமிழ்.

திரு, லட்சுமி, ஆழி - சக்கரம், அனந்தன் - ஆதிசேசன், மாறன் - நம்மாழ்வார். இருநாலு, திருஎழுத்து - 'ஓம் நாராயணா நம' என்னும் மந்திரம்.

அரங்கர் அவருடைய சங்கு சக்கரம் முதலிய படைகள், ஆழ்வார்கள் இவர்களை எல்லாம் பார்த்துப் பார்த்து வாழ்த்துகிறது பாடல். மக்கள் (ஏழ் உலகு) அவர்களுடைய வாழ்க்கை, வாழ்க்கையின் நெளிவு சுழிவுகள் அதாவது ஒழுங்குமுறைகள், மரபுகள் (நான்மறை) ஒவ்வொன்றையும் பார்த்துப் பார்த்து அனுபவிக்கிறது தமிழ்.

தாளம் போட்டுக் கொண்டு இசையும் கூத்துமாய் (ஆட்டபாட்டத்தோடு) ஊஞ்சலை ஆட்டுகிறது தமிழ்.

திருவரங்கப்பெருமாள் - பெரிய பெருமாள் ஊஞ்சலில் அமர்ந்து மெள்ள மெள்ள அசைந்தாடுகிறார். அவருடன் சேர்ந்து திருமகளும் ஆடுகிறாள்.

பெருமானின் நெஞ்சோடு நெஞ்சாகத்தானே நிறைந்திருக்கிறாள் திருமகள்.

கருமுகிலில் மின்னல் பூத்த மாதிரி இருக்கிறது பெருமாள் மாப்பில் திருமகள் தோன்றும் தோற்றம். ஊஞ்சலின் மேல் முகட்டில் நீலப்பட்டு, அதில் முத்துக்களை கோத்து வைத்திருக்கிறது. வெண்கொற்றக்குடை (கவிகை)யும் சேர்ந்திருக்கிறது.

இத்தனை அலங்காரத்தோடு கூடிய ஊஞ்சலில் ஏறி அமர்ந்திருக்கிறார் திருமால். கவரிகள் இருமருங்கும் வீச திருமகளோடு சேர்ந்து ஆடுகிறார் ஊஞ்சல்.

எப்படி இருக்கும் ஆட்டம்? கண்கொள்ளாக் காட்சியாகத்தானே இருக்கும்.

பார்க்கிறவர்களுக்குத் தானாக வந்து விடும் பாட்டும் இசையும். கேட்கவா வேண்டும் தமிழுக்கு?

மீன்பூத்த விசம்பது போல்

தரளம் கோத்து,

விரித்த நீ லப்பட்டு

விதானம் தோன்ற;

மீன்பூத்த விசம்பு - நட்சத்திரங்கள் பூத்து ஒளிரும் நீலவான். தரளம் - முத்து, விதானம் - மேல் முகடு.

வான் பூத்த கலைமதி போல்
 கவிகை ஓங்க,
 மதிக்கதிர் போல் கவரிஇரு
 மருங்கும் வீச;
 கான்பூத்த தனிச்செல்வன்
 சிலையுள் மின்னல்க்
 கருமுகில் போல் கணமணி வா
 சிகையின் நூப்பண்
 தேன் பூத்த தாமரையாள்
 மார்பின் ஆட
 தென்னரங்க மணவாளர்
 ஆடர் ஊசல். (28)

3. ஊஞ்சல் பலகையின் நான்கு பக்கங்களிலும் பக்கத்துக்கு ஒன்றாக நான்கு கொண்டி வளையங்கள். அதேபோல மேல் முகட்டிலும் நான்கு கொண்டி வளையங்கள்.

முகட்டுக் கொண்டிகளுக்குள் கயிறு கொடுத்து பலகைக் கொண்டிகளில் கயிறை இணைத்துத் தொங்கவிட்டிருக்கும்.

அதுதான் ஊஞ்சல்

ஊஞ்சல் கயிறுக்கு வடம் என்று பெயர். நான்கு பக்கத்து வடங்களையும் யார் யார் பிடித்து ஆட்டுகிறார்கள்? பாடலில் பார்க்கலாம்.

மலைமகளும் அரணும் ஒரு
 வடம்தொட் டாட்ட
 வாசவனும் சசியும் ஒரு
 வடம்தொட் டாட்ட

மதி - சந்திரன், கவிகை - குடை, மதிக்கதிர் - சந்திரனின் நிலாக்கற்றை. வாசிகை - மாலை. தாமரையாள் - லட்சுமிதேவி.

மலைமகள் - பார்வதி. இமயமலைதான் உலகில் உள்ள மலைகளுக்கெல்லாம் பேரரசன். பர்வதராஜன். அந்தப் பர்வதராஜனின் புதல்விதான் பார்வதி. அரன் - சிவபெருமான். வாசவன் - இந்திரன், சசி - இந்திரன் மனைவி, இந்திராணி.

கலைமகளும் அயனும் ஒரு
 வடம்தொட் டாட்ட
 கந்தனும்வள் ளீயும் கலந்தோர்
 வடம்தொட் டாட்ட
 அலைமகரப் பாற்கடலுள்
 அவத ரீத்த
 அலர்மகளும், நிலமகளும்,
 ஆயர் காதல்
 தலைமகளும் இருமருங்கில்
 ஆட எங்கள்
 தண்ணரங்கர் மணவாளர்
 ஆடர் ஊசல் (93)

4. இனி, ஊஞ்சலாட்டத்துக்கு உத்வேகம் கொடுக்கிறது பாட்டு. நம்மாழ்வாரின் பாட்டு.

உல்லாசப்பெருக்கில் ஊஞ்சலாடுகிறார் அரங்கர். கஷ்தாரி கமகமக்கும் நெற்றித் திருமண்காப்பில் அவருடைய சுருண்ட கருமுடி விழுந்து குதிக்கிறது. அதைப் பார்த்து தேவிமார்களே புன்முறுவல் பூத்து விடுகிறார்கள்.

இன்றைக்கும் திருவரங்கப்பெருங்கோயிலில் அரையர் (ததியர்) சேவை உண்டு.

கலைமகள் - சரசுவதி, அயன் - பிரம்மா, கந்தன் - முருகன், அலைமகரப் பாற்கடல் - அலைகளும் மகர மீன்களும் கூடிய திருப்பாற்கடல். அலைமகள் - திருமகள். நிலமகள் - பூமாதேவி, ஆயர் காதல் தலை மகள் - நப்பின்னை.

குறிப்பு : மூன்று பெண்களை ஒருசேர வைத்துக் கொண்டு ஊஞ்சலில் அமர்ந்திருக்கிறார் பெருமான். மூன்று பெண்களோடு அரங்கரையும் சேர்த்து சிவன் - பிரமன் முதலிய நால்வர் ஊஞ்சலாட்டுகிறார்கள். அதுவும் குடும்பத்தோடு சேர்ந்து ஆட்டுகிறார்கள்.

பண்பலம், அரசியல் பலம், அதிகாரபலம் இருந்தால் எது வேண்டுமானாலும் நடக்கும். மனிதர் தெய்வம் என்று வேறுபாடில்லை. காலவேறுபாடும் இல்லைதான்.

திருவாய்மொழிப் பாடல்களை அபிநயத்தோடு பாடி அவர்கள் கதாகாலட்சேபமே செய்வார்கள்.

இப்படியாக ததியர்கள் ஆடிப்பாட, நெற்றியில் முடி விழுந்து துள்ள, முத்து முத்தாக வியர்வை அரும்ப ஆடுகிறார் பெருமாள்.

நம்மாழ்வார் பாடல்கள் அப்படித் துள்ளி ஆட வைக்கிறது திருவரங்கப்பெருமானை.

நம்மாழ்வாருக்குத்தான் எத்தனை பெயர்கள்.

திருவழுதி வளநாடன்,
பொருநைச் சேர்ப்பன்,
சீபராங் குசமுனிவன்,
வகுளச் செல்வன்,

தருவளரும் குருகையர்கோன்,
காரி மாறன்,

சடகோபன் தமிழ்வேதம்
ததியர் பாட;

கருணைபொழி முகமதியம்
குறுவேர்(வு) ஆட,
கரிய குழல் கத்தூரி
நாமத் தாட

அருகிருக்கும் தேவியர்கள்

அதுகொண் டாட,

அணிஅரங்கத்(து) எம்பெருமான்

ஆடிர் ஊசல்!

(94)

வழுதி வளநாடன் முதல் சடகோபன் முடிய உள்ள ஏழு பெயர்களும் நம்மாழ்வாரைக் குறிப்பன. வழுதிவள நாடன் - பாண்டிய நாட்டுக்காரர், பொருநைச் சேர்ப்பன் - தாமிரபரணி நதி தீரத்துக்காரர், வகுளச் செல்வன் - வகுளாபரணன், குருகை - ஆழ்வார்திருநகர், தமிழ்வேதம் - திருவாய்மொழி

5. நாதமுனிகள் மரபில் வந்தவர்தான் ராமானுஜர். நாதமுனிகள் மூலமாகத்தான் நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழிப்பாடல்கள் (மறுபடி) கைக்குக் கிடைத்தன.

சாமி கும்பிடக் கோயிலுக்குப் போனார் நாதமுனிகள். மனம் ஒன்றி வழிபட்டுக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது பக்தர் ஒருவர் பாசரம் ஒன்றைப் பாடி விட்டுப் போய்விட்டார். பாசரம் நாதமுனிகளின் உணர்ச்சியைப் பிசைந்தது.

இரவும் பகலும் அந்தப் பாசரத்தைப் பாடிக் கொண்டே இருந்தார். அதுபற்றிய விசாரணையில் 'நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த திருவாய்மொழிப்பாசரம்' அது என்று தெரிந்தது. அப்படி ஆயிரம் பாசரங்கள் கொண்டது திருவாய்மொழி என்றும் தெரிய வந்தது.

திருவாய்மொழிப் பாசரங்களை நாடு முழுவதும் சென்று தேடித்தேடிச் சேகரித்தார் நாதமுனிகள். பாசரங்களுக்கு பண் வகுத்தார். தேவகானமாய்ப் பாடிப் பரவசப்பட்டார்.

நாதமுனிகள் மூலமாகத்தான் திருவாய்மொழிப் பாடல்கள் பக்தகோடிகளுக்கு கிடைத்தன. ராமானுஜரோ வாராது வந்த அந்த மாபெரும் செல்வத்தைக் கோவில் தோறும் பாடும்படி ஏற்பாடு செய்தார்.

திருவாய்மொழிப் பாசரங்களைப் பாடுவதுதான் பெருமாளுக்கு முதல் தாம்பூலம் என்று ஏற்படுத்தி விட்டார் ராமானுஜர்.

திருவாய்மொழி பாடாமல் வழிபடுவது வழிபாடாகாது என்றே ஏற்பாடாகி விட்டது.

திருவரங்கத்திலோ திருவாய்மொழிப் பாடல்களை ஆட்டபாட்டத்தோடு பாடுவதையே பெருமாள் சேவை என்று ஏற்படுத்தி விட்டார் ராமானுஜர்.

திருவாய்மொழிப் பாசரங்கள் பல நூற்றாண்டுகளாய் லட்சோபலட்சம் பக்தர்களைப் பரவசப்படுத்துகின்றன என்றால் அதற்கு நாதமுனிகளின் சேவைதான் காரணம்.

சீரங்கநாதருக்கு எல்லை இல்லாத ஆனந்தம். அமிழ்தினும் இனிய தமிழ்ப்பாசரங்கள் ஒன்றா இரண்டா? ஆயிரம்

பாசுரங்கள். அவ்வளவும் தேனூறும் மணமாலைகளாய்த் தினந்தோறும் தனக்குச் சூட்டப்படுகின்றனவே என்று. அதற்கு உதவிய நாதமுனிகளை நினைந்து நினைந்து பெருமானுக்கு ஒரே எக்களிப்பு.

இனிப்பாடல்,

ஆர் அமுதின் இன்பம்மிகு

சடகோ பன்சொல்

ஆயிரமும் தேர்ந்தெடுத்தே

அடியார்க்கு(கு) ஓதி,

நாரதனும் மனம் உருக

இசைகள் பாடும்

நாதமுனி திருநாம

நலங்கள் பாட;

(பாரதினில் பாரதப்போர்

முடிய மூட்டி,

பகைவேந்தர் குலம் தொலையப்

பார்த்தன் தெய்வத்

தேரதனில் வரும் அரங்கர்

ஆடிர் ஊசல்

சீரங்க நாயகியோ(டு)

ஆடிர் ஊசல்!

(95)

ஆர் அமுதின் இன்பம் மிகும் - அமிர்தம் போலத் திகட்டாது தித்திக்கும் - ஆனந்தப் பெருக்கெடுக்கும். சடகோபன் சொல் - நம்மாழ்வாரின் வாக்கு - அருள் வாக்கு. ஆயிரம் பாசுரங்கள் கொண்ட திருவாய்மொழி. இசையோடு பாடி பக்தர்களைப் பரவசப் படுத்தினார் நாதமுனிகள். திருநாம நலங்கள் பாடி - நாதமுனிகள் என்ற பெயரை நினைத்தாலே அவருடைய அருள் கொடை, திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களை தேடி எடுத்து வழங்கிய தியாகம் ஞாபகத்துக்கு வரும். அதை வாழ்த்திப் பாட வேண்டியதுதானே. பார்த்தன் - அருச்சுனன்; தேர் மேல் வரும் அரங்கர் - அருச்சுனனுக்கு தேரோட்டிய சாரதியாய் இருந்தார் அரங்கர்.

6. உண்மையான கவி ஒன்று கிடைத்தால் போதும். ஆண், பெண் இளைஞர், முதியோர் எல்லோருமே பாடலை அனுபவிப்பார்கள். போட்டி போட்டுக் கொண்டு அனுபவிப்பார்கள். ஜாதி, மதம் என்கிற எதுவும் தடுத்து நிறுத்தாது. ஏழை, பணக்காரன், நிபுணன், சாதரண மனிதன் எல்லோருக்கும் பொதுவாகி விடுகிறது கவி.

பிறந்த ஊருடனேயா நிற்கிறது கவி. வட்டம், மாவட்டம், எல்லாவற்றையும் தாண்டி, நாடு முழுவதும் மூலை முடுக்கெல்லாம் ஒலிக்கும் உண்மைக்கவி. பிறந்த நாட்டைத் தாண்டி வேறு நாடுகளுக்கும் புருந்து உறவாடும் கவி.

கவியை அது உண்டான காலத்தார் மட்டுமா அனுபவிக்கிறார்கள். நூறு வருடம், இருநூறு வருடம், ஆயிரம் வருடம் அதற்கு மேலேயும் கூட பரம்பரை பரம்பரையாய் மக்கள் அனுபவித்து ஆனந்தத்தில் திளைக்கிறார்கள் ஒரு கவியை வைத்துக்கொண்டு.

கம்பருடைய பாடல்கள் சோழநாட்டில் உண்டானதுதான். திருவெண்ணையநல்லூர், தேரமுந்தூர் என்றுதான் விளைந்தன கம்பர் பாடல். ஆனால் சோழநாட்டோடு மட்டும் நின்றதா? பாண்டி நாடு, சேர நாடு, தொண்டை நாடு என்று பட்டி தொட்டி எல்லாம் பரிமளிக்கத்தானே செய்தன கம்பர் பாடல். சேரநாட்டில் மலையாள மொழி வந்தபிறகும் கம்பர் பாடல்களை அங்குள்ளவர்கள் படித்தார்கள். அதுமட்டுமா ஆந்திர நாட்டிலும், கன்னடதேசத்திலும் உள்ளவர்கள் கூட கம்பர் கவியை அனுபவித்து மகிழ்ந்தார்கள்.

போக்குவரத்து வசதி அறவே இல்லாத அந்தக் காலத்திலேயே அப்படித் திக் விஜயம் செய்திருக்கிறது கவி.

பலபல காலமாக பல்லாயிரம் பல்லாயிரம் மனிதர்களையும் ஒத்த உணர்வில் அனுபவிக்கச் செய்கிறது கவி. ஆனந்தத்தில் திளைக்க வைக்கிறது கவி. அனுபவத்தில் ஒன்றுபடுகிறவர்கள் எல்லோரும் ஓரினத்தார் என்று சொல்லும்படி அவர்களை ஒரு குழாமாக உருவாக்கி விடுகிறது கவி.

இப்படி ஒரு தெய்வசக்தி கவிக்கு இருக்கிறது. காலத்தையும், இடத்தையும் வென்ற சக்தி அது. அன்று முதல் இன்று வரையில் அப்படி ஒரு சக்திமயமாய் இருக்கிறது கவி.

கவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் பாடல் மூலமாகவும் இந்த உண்மை வெளிப்படத்தானே செய்கிறது.

தேவாரம், திருவாசகம், பிரபந்தம், முத்தொள்ளாயிரம், நந்திக்கலம்பகம், கலிங்கத்துப் பரணி, குற்றாலக் குறவஞ்சி என்று சொல்லிக் கொண்டே போகலாம். அவ்வளவிலும் இதே அற்புதந்தான்.

பொய்கை ஆழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார் என மூவர். இவர்கள் மூவருக்கும் முதலாழ்வார்கள் என்று பெயர்.

பொய்கை ஆழ்வார் பக்தி பரவசத்தோடு எத்தனையோ பாடல்கள் பாடி இருக்கிறார். அவர் பாடல்களில் நூறு பாடல்கள் அந்தாதித் தொடையில் வெண்பாக்களாய் இருந்தன. அவற்றை கட்டமைத்து இயற்பா முதல் திருவந்தாதி என்று அனுபவித்து வந்தார்கள்.

இயற்பா முதல் திருவந்தாதியின் முதல் பாடலே பார்ப்பவர்களை வசம் இழக்க வைத்து விடும்.

“திருமாலின் சக்கரம் பிரபஞ்சத்தையே ஜொலிக்க வைக்கிறது. ஒளி விளக்காக ஜொலிக்க வைக்கிறது. அப்படிக்கோடி சூரியப்பிரகாசமாக இருக்கிறது சக்கரம்”.

இப்படிச் சொல்கிறது முதல் பாடல்

“வையம் தகளியா, வர்கட லேநெய்யா,
வெய்ய கதிரோன் விளக்காகச் - செய்யும்
சுடராழி யானுக்கே சூட்டினன்சொல் மாலை
இடராழி நீங்கிடுமே என்று”.

லட்சோப லட்சம் மக்களை உருகிக் கரைய வைத்திருக்கிறது ஆழ்வார் பாடல். தொடர்ந்து உருகி வருகிறார்கள் பாடலில். பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்காரும் உருகிக் கரைகிறவர்களில் ஒருவர்தான்.

திருமாலை ஊஞ்சலில் வைத்து ஆட்டுகிற ஐயங்கார் மனதில் உள்ளதை அப்படியே சொல்கிறார்.

வையம் - உலகம் தகளி - அகல். வெய்ய கதிரோன் விளக்காக - சூரியனையே சுடராக ஒளிர வைக்கிறது சக்கரம்.

வையம் ஒரு பொன் தகட்டுத்
 தகளியாக
 வான்கடலே நெய்யாக
 அதனுள் தேக்கி,
 வெய்யகதிர் வீளக்காகச்
 செஞ்சொல் மாலை
 மெல்லடிக்கே சூட்டினான்
 மேன்மை பாட;
 துய்யமதி மண்டலத்தின
 மறுவே ஒப்பச்
 சோதிலிடு கஷ்தூர்
 துலங்கு நாமச்
 செய்யதிரு முகத்தரங்கர்
 ஆடர் ஊசல்
 சீரங்க நாயகியோ(டு)
 ஆடர் ஊசல். (96)

பாடலைப் பாடப் பாட நம் உள்ளத்திலேயும் ஊஞ்சல் ஆடும்.
 திருவரங்கப் பெருமான் அமர்ந்திருந்து ஆடுவார் ஊஞ்சல்.
 தேவிமாராடு சேர்ந்து பாடலும் ஆடலுமாய் ஆடுவார் ஊஞ்சல்.

ஊஞ்சலாட்டம் நடந்து கொண்டே இருக்கும். கோவிலில்
 மட்டுமா பாட்டிலும் ஊஞ்சலாட்டந்தான். நம் உணர்ச்சியிலும்
 அதே ஊஞ்சலாட்டந்தான்.

வெய்யகதிர் - சூரியன். செஞ்சொல் மாலை - பாடல், துய்யமதி -
 பளபளக்கும் நிலா.

நூற்றெட்டுத் திருப்பதி அந்தாதி

காப்புச் செய்யுள்

1. இறைவனுக்கு ஏற்ற படையல் (நைவேத்யம்) கவிதான். வயிரமுடி, தங்கப்பூணூல், பீதாம்பரம், பொற்கலசம் முதலிய காணிக்கைகள் சாதாரணம். கவிதான் கடவுளுக்கு உகந்தபொருள்.

கடலில் முத்து விளைவது போன்றதுதான் கவியின் காரியம். ஒரு உண்மையான கவி பிறந்து விட்டது என்றால் அது அந்த மொழிக்குரிய இனத்தார் செய்த புண்ணியந்தான்.

நம்மாழ்வாரோ ஆயிரம் கவிகளைப் பாடினார். அவற்றில் ஒரு பாடல் போதும். பிறவிப்பிணியை ஆற்றி விடும்.

பிறவாத பேறு

பெறுதற்(கு)எஞ் ஞான்றும்

மறவா(து) இறைஞ்(சு) என்

மனனே! - துறவாளன்

அன்புருவாய்ப் பாசுரங்கள்

ஆயிரமும் பாடிய

தண்குருகூர் நம்பி திருத்

தாள்.

(97)

2. அம்மா என்பது அம்பா என்று வேஷம் போடும், மலை, மலா என்றும், மாலை, மாலா என்னும் வேஷம் போடுவது மாதிரித் தான். அதுபோலவே திரு(ப்)பெரும்புதூர் என்பது ஸ்ரீ பெரும்புதூர் என்று நழுவுகிறது.

எஞ்ஞான்றும் - எப்பொழுதும், தினந்தோறும், துறவாளன் நம்பி - ஞானத்துறவியாய் வீற்றிருந்த நம்மாழ்வார். தாள் - திருவடி, திருவருள். குருகூர் - ஆழ்வார் திருநகரி.

குறிப்பு : தமிழானது கவியாய் எழுந்து வருகிறதென்றால் இசையானது அதை நாடி ஓடி வரும். அப்படியே நாடக இயலும் தேடி வரும். அதனால் கவியில் ஒன்றுவது இயல்புதான். அப்படியே தன்னை மறப்பது எளிதாகிறது. கடவுளோடு கடவுளாய் ஒன்றித் திளைக்க வேறு என்ன இருக்கிறது வழி.

இனி, வைணவ சமயத்துக்கும், பக்தி வழிபாட்டுக்கும் என்றே அவதரித்தவர் ராமானுஜர் (எதிராஜர்). அவருடைய சீலத்தையும் தியாகத்தையும் நினைத்தால் போதும். பிறவிப்பிணியானது கழன்று ஓடிவிடும்.

‘மனமே! மறந்து விடாதே இதை’

முன்னே சிறந்திரந்து

முதுலகில் பட்ட எல்லாம்

என்னோ மறந்தனையே

நெஞ்சமே! - சொன்னேன்

இனிவருகா சென்மங்கள்;

இன்று முதல் பூதூர்

முனிஎதிரா சன்பேர்

மொழி.

(98)

3. ராமானுஜ மாமுனிக்கு உற்ற துணையாக இருந்தவர் கூரத்தாழ்வான். அவருடைய மகன் தான் பட்டர். பட்டரே ஆசிரியராக இருந்து உபதேசிக்கும் பாக்கியம் கிடைத்தது பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்காருக்கு.

“பட்டருக்குத் தொண்டு செய்யும் பாக்கியம் அல்லவா எனக்குக் கிடைத்தது. யாருக்குக் கிடைக்கும் இந்தப் புண்ணியம். இறையருள் என்றால் இதுதான் இறையருள்” என்று அடித்துச் சொல்கிறார். பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார்.

நான்கூட்டில் வந்த அன்றே

நானாயிர நன்மை எலாம்

இனி வருகா - இனிமேல் நம்மைத் தேடிவா. எதிராசன் - இராமானுஜர். நான் கூட்டில் வந்த அன்றே - உடம்போடு ஓட்டி மனிதப்பிறவிக்கு அடி எடுத்து வைத்த அப்பொழுதே: அதாவது மனித வடிவில் என்னை உருவாக்குகிற பொழுதே. நான் அறியாவண்ணம் - எனக்கே தெரியாதபடி. எனக்கு தந்தது அன்றோ - எனக்கு அரங்கர் வழங்கிய திருவருள் அல்லவா. பட்டருக்கு ஆள்பட்ட பலன் - பராசரபட்டரே எனக்குக் குருவாக எழுந்தருளி வந்து என் கண்ணைத் திறந்து விட்டது. ஆம் கூட்டம் சிட்டருக்கு வாய்த்த திருவரங்கன் இன் அருளால் பக்தர் குழாத்தைப் பரவசப்படுத்துவதற்கென்றே அவதாரம் எடுக்கின்ற அரங்கநாதன் கருணையால் நான் பட்டருக்கு மாணவனாகும் பாக்கியம் பெற்றேன்.

தான் கூட்டி வந்தெனக்கு
 தந்ததன்றோ (ஆம் கூட்டம்
 கிட்டருக்கு வாய்த்த
 திருவரங்கன் இன்னருளால்)
 பட்டருக்கு) ஆள் பட்ட
 பயன். (99)

4. கண்ணால் பார்க்கிற பார்வையோடு மனதால் யோசித்துப் பார்க்கிற பார்வையும் மனிதனுக்குத்தான்.

மனிதன் நீங்கலாக ஏனைய பிராணிகளுக்கு கண்பார்வையோடு சரி, இனி, யோசித்துப் பார்ப்பதால் நீளம், அகலம், கனம் மட்டுமல்லாது பொருளின் நீர்மை - அதாவது பொருளின் குணம், இயக்கம், உணர்ச்சி முதலியனவும் புலனாகின்றன.

அனுபவம் உண்டாகிறது. அதை ஒட்டி அனுபவத்தை வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்கிற ஆசை வருகிறது. அதை ஒட்டியே மொழி பிறக்கிறது.

உலகில் உள்ள அத்தனை இனத்தார்களும் பேசித்தான் ஆக வேண்டி இருக்கிறது. அதனால் எல்லா இனத்தாரிடமும் மொழி உண்டு. இசையும் உண்டு. பாடலும் உண்டு, ஆடலும் உண்டு.

ஆனால் அத்தனை மொழிகளிலும் தமிழ் தனிதான். ஆடல், பாடல், கவி, இசை எல்லாவற்றிலும் தமிழ் தனிதான்.

காரணம் தமிழர்களின் வாழ்க்கை. பண்பட்ட நயமான வாழ்க்கை.

தமிழகம் முழுவதும் வானளாவிய கோவில்கள், திருவிழாக்கள், தேர், தெப்பம் இவைகளோடு கூடிய வழிபாடு. தேவாரம், திருவாசகம், பிரபந்தம் என்று பாடல்களும், இசையும், நடனமும், நாடகமும், மேளதாள முழக்கமும் சேர்ந்த பூசனைகள், இவற்றுக்காகவே கோவில்கள்.

தீ வேள்வி - தீயை மூட்டிப் பண்ணுகிற யாகம். வேட்டும் - விரும்பிச் செய்தும். படிந்தும் - முங்கி முழுகி நீராடியும். பரம்ப நூல்களிலும் - விஷ்தாரமாக ஏடுகளை வாசித்தும். பயன் ஏதும் இல்லை. உத்தமன் பேர் ஒன்று போதும். கல் - அதை ஒது.

இப்படி ஒரு பண்பாட்டு வளம் உலகில் வேறு எங்கும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

இவ்வளவும் உரமாக இருந்து மொழியை ஊக்கப்படுத்துகிறது. வாழ்க்கையை ஆனந்தம் ஆக்குகிறது. கலைக்கும், பண்பாட்டுக்கும் அமுதூட்டி வளர்க்கிறது.

தலயாத்திரை, தீர்த்த யாத்திரை, மூர்த்தி வழிபாடு ஆகியவை எல்லாம் கோயிலை வைத்துத்தான்.

தமிழ்நாட்டைப் பார்த்து பாரததேசம் முழுவதிலும் ஆங்காங்கே கோவில்கள் எழுந்தன. தீர்த்தக் கட்டடங்களும் உண்டாயின. வழிபாட்டு முறைகள், இசை, நடனம், நாடகம், ஓவியம், சிற்பம், திருவிழா முதலியனவும் அங்கங்கே தோன்றின.

கோயில், திருவிழா இவற்றைக் குறியாக வைத்து ஆயிரக்கணக்கானோர், லட்சக்கணக்கானோர், பாரததேசம் முழுவதும் போய்க் கொண்டும், வந்து கொண்டுமாய் இருந்தனர்.

பயணம் முழுவதும் கால்நடைதான். தலயாத்திரை, தீர்த்த யாத்திரை ஆகியவையே சமுதாயத்துக்குக் கல்வியாக இருந்தது. அனுபவபூர்வமான உண்மைக்கல்வி இந்த யாத்திரை மூலமே மக்களுக்குக் கிடைத்தது.

மலை, கடல், நாடு, நகரம், காடு, பறவைகள், விலங்குகள், பயிர் பச்சைகள், மாடமாளிகை, அரண்மனை, மலர் வகைகள், அருவி முதலிய விபரங்கள் நேருக்கு நேராகத் தெரிந்தன பல்வேறு வகைப்பட்ட பழக்கவழக்கங்கள், கலை உணர்வுகள், அரசியல் நெறிமுறைகள், குடும்பம், வாழ்க்கை, கோட்பாடுகள் பற்றிய நுட்பங்கள் எல்லாம் பிரத்யட்சமாக விளங்கின யாத்திரை மூலம்.

பலதிறப்பட்ட பிரிவினரும் ஒரு தாய் வயிற்றுப் பிள்ளைகளாய் 'பாரதத்தாயின் புதல்வர்களே நாம் எல்லோரும்' என்கிற ஒருமை உணர்ச்சியே யாத்திரை மூலம் கிடைக்கிறது.

உணர்ந்து பார்க்கிறவர்களுக்கு இது வெறும் ஊர் சுற்றிப் பயணமாகத் தோன்றாது. புனித யாத்திரையாகவே தெரியும்.

யாத்திரை மூலம் மக்கள் பெறுகிற பலன்களை ஆர அமர எண்ணிப் பார்த்தால் வருடத்தில் பாதி நாட்களாவது பள்ளிக்கூடங்களை மூட வேண்டும். மாணவ மாணவியர்களை அழைத்துக் கொண்டு ஊர் ஊராய்ச் சுற்றி அவர்களுக்குக் காட்ட வேண்டும். அதுதான் கல்வி என்பது தெரியும்.

இனி தமிழகம் முழுவதும் கோவில் மயம். சிவாலயங்கள், விஷ்ணு ஆலயங்கள், முருகன் திருக்கோவில்கள் என்று எண்ணற்றன.

விநாயகர் எழுந்தருளி வீற்றிருக்கும் இடங்கள் எண்ணில் அடங்காதவை.

காளிகோவில்கள், தூர்க்கை ஆலயங்கள், நவக்கிரகக் கோவில்கள் இப்படி கோவில் மயந்தான் தமிழ்நாடு.

சிவாலயங்களில் சிலவற்றுக்கு தேவாரப் பாடல்கள் உண்டு. அவற்றுக்குப் பாடல் பெற்ற கோவில் என்று பெயர். அதே போல் ஆழ்வார்கள் பாடல் பெற்ற திருமால் கோவில்கள் சில. இவற்றை நூற்று எட்டு என்று கணக்கிட்டு வைத்திருக்கிறார்கள்.

ஆழ்வார்களால் மங்களாசாசனம் செய்யப்பட்ட கோவில்களுக்கு திவ்யதேசங்கள் என்று பெயர். திருப்பதிகள் - நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகள் என்று அழகொழுகச் சொல்வார்கள் அவற்றை.

நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகள் பற்றி நூற்றெட்டு வெண்பாக்கள் பாடி மகிழ்ந்திருக்கிறார் பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார்.

நூற்றெட்டுத் திருப்பதி அந்தாதி என்று நூலுக்குப் பெயர்.

இருபத்து ஐந்து வெண்பாக்களை அதிலிருந்து எடுத்து சிறு விளக்கம் கொடுத்து வெளியிடுகிறோம். இங்கு,

அந்தாதித் தொடையால் தொடுக்கப்பட்டுள்ள வெண்பாக்கள் நூற்றெட்டும். ஆனால் பாடல்களை அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக உருவி எடுத்துத்தான் தர வேண்டி இருக்கிறது. அதனால் அந்தாதித் தொடை பாடல்களில் வெளிப்பட்டுத் தோன்ற வாய்ப்பில்லை.

நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுக்கும் திருவரங்கப் பெருங்கோயில் தான் நாயகம். திருவரங்கப்பெருங்கோயிலுக்கு பூலோக வைகுந்தம் என்று பெயர். அதன் பெருமையை எடுத்துச் சொல்ல பிரம்மதேவனே திணறுவான்.

சீர்வந்த உந்தித்

திசைமுகனால் அல்லா(து)என்

சோர்வந்த சொல்லில்

தொடங்குமோ? - ஆர்வம்

பெருகி உருகும் அன்பர்

நெஞ்சம் பெயரா

திரு அரங்கக் கோயில்

சிறப்பு

(100)

5. இறைவனும் இறைவன் எழுந்தருளி இருக்கிற கோயிலும் ஒன்றுதான். இறைவன்தான் கோயில்.

திரிச்சிராப்பள்ளியை ஒட்டிக் காவிரி ஓடுகிறது. காவிரிக்கு வடபால் கொள்ளிடம் ஓடுகிறது. காவிரிக்கும் கொள்ளிடத்துக்கும் இடையில் சோலைகளும், பூங்காவனங்களும் புடை சூழ வீற்றிருக்கிறது. திரு அரங்கம், சீரங்கம்.

சீரங்கத்துக்கு வடமேற்கே ஒரு கல் (மைல்) தொலைவில் இருக்கிறது கரம்பனூர்.

கரம்பனூரில் கோயில் கொண்டிருக்கும் பெருமானுக்கு உத்தமர் என்று பெயர். பெருமாளை வைத்து ஊருக்கும் உத்தமர் கோயில் என்று பெயர்.

கரம்பனூர் போக வேண்டும். உத்தமரை வழிபட வேண்டும். தொல்லை தீர வழி அதுதான். வேறு எதுவும் பிரயோசனப்படாது.

சீர்வந்த உந்தித் திசைமுகன் - சிறப்புமிக்க திருமாலின் கொப்பூழில் உதித்த பிரமன். உந்தி - கொப்பூழ். திசைமுகன் - திசைக்கு ஒன்று என்று நான்கு முகங்கள் கொண்டவள் பிரமன்.

சிலமா தவம் செய்தும்,
 தீவேள்வி வேட்டும்,
 பலமா நதியில்
 படிந்தும், - உலகில்
 பரம்பநூல் கற்றும்
 பயனில்லை நெஞ்சே!
 கரம்பனூர் உத்தமண்பேர்
 கல்

(101)

6. தஞ்சை மாவட்டத்தில் கும்பகோணம் - குடவாசல் வழியாக திருவாரூர் செல்லும் நெடுஞ்சாலையில் பதினைந்து கல் (மைல்) தொலைவில் உள்ளது. திருச்சேறை என்னும் திவ்ய ஷ்தலம்.

திருச்சேறையில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானுக்கு சாரநாதர் என்று பெயர். நாச்சியார் பெயர் சாரநாயகி.

விமானத்தின் பெயரும் சார விமானந்தான். தீர்த்தம் (புஷ்கர்ணி) சாரபுஷ்கர்ணியே

“தண்ணேறை எம்பெருமான்
 தாள்தொழு வார்என்
 தலைமேலா ரே”

என்று திருமங்கையாழ்வார் மங்களாசனம் செய்திருக்கிறார் திருச்சேறையை.

மனதில் உதிக்கும் உணர்ச்சி கலை உருவம் பெற்றுக் கவியாக வருகிறது என்றால் அது தெய்வகடாட்சம்தான். மொழியின் அருள்நோக்கு என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

ஆனால் இந்த நினைப்பு கவிஞர் எல்லோரிடமும் உண்டா என்றால் பலரிடம் இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டி இருக்கிறது.

மனிதப்பிறவியின் அருமை எப்படிப் பலருக்கு ஞாபகத்தில் இல்லையோ அப்படித்தான் கவிச்செல்வத்தின் அருமை தெரியாமலே போய்விடுகிறது கவிஞர்கள் பலருக்கு.

ஆடம்பரத்துக்கும் உல்லாசத்துக்கும் விலை பேசி விற்று விடுகிறார்கள் கவிச்செல்வத்தை.

கவியின் தெய்வாம்சத்தை அனுபவிக்கிறவர்களுக்கு மிக்க வேதனையைக் கொடுக்கிறது இது.

பிள்ளைப்பெருமான் ஐயங்கார் உண்மையான கவிஞர். அதனால் கண்ணை விற்றுச் சித்திரம் வாங்குபவர்களுக்காக வருந்துகிறார்.

எப்படி

சென்று சென்று செல்வம்

செருக்குவார் வாயில் தொறும்

நின்று நின்று ஏங்கும்மட

நெஞ்சமே! இன்தமிழைக்

கூறாக்கும் சோற்றுக்கும்

கூறாதே, பேறாகச்

சேறாக்கு நாயகன்பேர்

செப்பு.

(102)

7. மாவலி மன்னனிடம் சென்றான் பெருமான். 'கருவாய்க் கட்டையாய் வந்து தொலைந்திருக்கிறதே நம்மிடம்; என்ன பாவம் செய்தோமே'' என்று பெற்றவர்களே. பழிக்கும்படியான வாமனன். குள்ளனாய் - குறளனாய் போய் சேர்ந்தான்.

முழங்கால் அளவு உயரம் கூட இருக்க மாட்டான் அப்படி ஒரு குட்டையனாய்ப் போனான் பெருமான்.

செல்வம் செருக்குவார் - 'நமக்கு மேல் யார்' என்று பணத்தின் மூலம் கொழுத்தவர்கள். வாயில் தொறும் சென்று சென்று நின்று நின்று ஏங்கும் மடநெஞ்சமே - வீடு தேடிப்போய் அவர்கள் தயவுக்காகக் காத்திருக்கும் பைத்தியமே!. கூறை - ஆடை, பொன்னாடை, சோறு - ருசிமிக்க சாப்பாடு. இவைகளுக்காகவா வாழ்த்துப்பாடி தமிழைக் கேவலப்படுத்துவது. திருச்சேறையில் எழுந்தருளி இருக்கும் நாயகனை வாழ்த்தினால் எல்லாப்பேறும் தேடி வரும். செப்பு - சொல்.

குறிப்பு : ஆன்றோர், சான்றோர், கலையை மதித்து உபசரிக்கும் வள்ளல்கள். இவர்களை நினைத்தாலே போதும் பாட்டு வந்து விடும். அவர்கள் பெருமாள் போன்றவர்கள். இனி, என் உதவி வேண்டும் என்றால் என்னைப் புகழ்ந்து பாட வேண்டும் என்கிற நினைப்புடையவர்கள். இரண்யன் போன்றவர்கள்; அவர்களைப் பாடுவது பாவம்.

அப்படிப் போன குட்டையன் என்ன செய்தான். அண்டபிண்ட சராசரம் அவ்வளவும் திகைத்து மருளும்படி ஓங்கி உயர்ந்து விட்டான். பாதலம் கடந்த பாதம், மூதண்டம் தாண்டிய முடி என்றே ஓங்கி உயர்ந்து விட்டான்.

சர்வ வியாபகமாய் நிறைந்த பெருமாள் கும்பகோணம் கோயிலுள் பத்தடி நீளம் பத்தடி அகலம் கொண்ட கருவறைக்குள்ளும் காலை நீட்டிச் சுகமாய்ப் படுத்துக்கொள்கிறான்.

என்ன அதிசயம் இது!

தானே படைத்துலகைத்,

தானே அளித்து, நீ

தானே துடைக்கும்

தளர்ச்சியோ? - வானில்

திருமகுடம் தைக்கச்

சிறு குறளாய் நீண்ட

பெருமை கிடந்(து) உற்றதுதான்

பேசு!

(103)

8. திருவாரூருக்குப் பூங்கோயில் என்று பெயர். திருவாரூரைச் சுற்றி நாலாபுறமும் (மருத) நிலவளமும் (வற்றாத) நீர்வளமும் நிறைந்து குளுகுளு என்றிருக்கும்.

ஊர்தோறும் கோவில். பெரிய பெரிய சந்நிதானங்கள். மூர்த்தி, அலங்காரம், அபிஷேகம், ஆராதனை, பாடல், ஆடல், மேளதாள முழக்கம், தேர், திருவிழா என்று ஒரே கோலாகலந்தான்.

பக்தியும் கலையும் பெருக்கெடுத்தோடும் புண்ணிய பூமி திருவாரூர் வட்டாரம்.

அளித்து - பாதுகாத்து, துடைத்து - மறைத்து, அப்புறப்படுத்தி. கோடான கோடி அண்டபிண்டசராசரங்களையும் தனியாக நின்று படைத்து காத்து, அழிக்கிறதென்றால் இறுக்கம் கொஞ்சம் ஏற்படத்தானே செய்யும். அதனால் வருவதுண்டு தளர்ச்சி. ஆனாலும் குறள் வடிவமாய் நின்றபடியே வான்முகட்டில் மணிமகுடம் ஓங்கி வளர்ந்தாய் நீ!

குறிப்பு : 'தளர்ச்சியிலா இப்படி ஒரு எக்களிப்பு' என்கிற ஹாஸ்யபாலம்.

திருவாரூரை ஒட்டி திருக்கண்ணபுரம் என்று ஒரு திவ்யதேசம். பெரிய கோயில். அதில் மூர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானின் அழகே அழகு. பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம். வேறு ஒன்றையும் பார்க்கத் தோன்றாது.

பெருமானே! உன்னை விட்டு அக்கம் பக்கம் விலகமாட்டேன் என்கிறார் கவிஞர்.

பேறு தரினும்,

பிறப்பிற்றப்பு, நோய், மூப்பு,

வேறு தரினும்

விடேன் கண்டாய்; - ஏறுநீர்

வண்ணனே! கண்ணபுர

மாலே! எமைப்புரக்கும்

கண்ணனே உன்தன்

கழல்

(104)

9. இனி, சீர்காழிக்குத் தென்கிழக்கே ஐந்து கல் (மைல்) தொலைவில் இருக்கிறது திருவாலி என்னும் திவ்யதேசம். திருநகரி என்றும் பெயர்.

திருமங்கை ஆழ்வாருக்கு இந்த திவ்யதேசத்தின் மேல் அளவற்றகாதல்.

“வந்தாய் என் மனம் புகுந்தாய்

வந்ததற்பின் வணங்கும் என்

சிந்தை தனக்கினியாய்” என்பது

திருமங்கை ஆழ்வாரின் பாசுரப்பகுதி.

திருமங்கை ஆழ்வார் பிறந்தது குறையலூர். ஆனால் அவரோடு நீங்காத உறவு கொண்டது திருநகரி என்னும் இத்திருவாலிதான்.

ஆழ்வாருக்கே இங்கு உற்சவங்கள் பல நடக்கும். அழகே வடிவாய் இங்கு அமர்ந்திருக்கிறார் ஆழ்வார். திருமங்கை ஆழ்வார்.

பேறு தரினும் - சகல பாக்கியங்களையும் சன்மானமாகக் கொடுத்தாலும் சரி, பிறவாப்பேறு என்கிற மோட்சத்தையே அருளினாலும் சரி. பிறப்பு வேறு தரினும் - இல்லை. தொல்லைக்கு மேல் தொல்லை கொடுத்தாலும் சரி. கழல் - உன் திருவடியே தஞ்சம். விடேன் - மறக்க மாட்டேன் அதை.

அவர் ஒருவராலே பாடப்பெற்றது இத்திவ்யதேசம்.

இறைவனின் திருநாமம் - வயலாலி மணவாளன். நாச்சியார் பெயர் - அமிர்தகடவல்லி.

விமானம் - அஷ்டாட்சரம்.

பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்கார் 'திருவாலி' க்கு அடிக்கடி வருவார். பெருமாளை வழிபடுவார். அப்படியே திருமங்கை ஆழ்வாரையும் உள்ளம் கசிந்து உருகிப்பருகி வழிபடுவார்.

தமிழ்ப் பாசுரங்களைப் பாடி மனம் கசிவதுதான் உண்மையான வழிபாடு என்று புலப்பட்டது ஐயங்காருக்கு.

உடல் உபாதைகள் ஒவ்வொன்றாய்க் கழன்று ஓடிவிட்டன, மனத்தில் இருந்த முண்டுகளும் முடிச்சுகளும் அப்படியே ஒவ்வொன்றாய் அவிழ்ந்துவிட்டன..

விடுதலை கிடைத்துவிட்டது ஐயங்காருக்கு வீடுபேறே கிடைத்துவிட்டது ஜீவன்முக்தராகவே வாழ்ந்தார் பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்கார்

அடடா, கோவிலுக்கும் பாசுரங்களுக்கும் எவ்வளவு சக்தி இருக்கின்றன என்று அதிசயிக்கிறார் ஐயங்கார்.

அதிசயம் பாட்டாய் எழுந்து வருகிறது

சுழன்றுபோம் வாயுலினைக்

கட்டாமல், தீர்த்தம்

உழன்றுபோய் ஆடாமல்

உய்ந்தேன் ; - அழன்று

பொருவாலி காலன்,

பரகாலன் போற்றும்

திருவாலி மாயனையே

சேர்ந்து.

(105)

அழன்று பொருவாலி காலன். சினந்து போராடியவாலிக்கு எமனாக இருந்தவன் ராமன். பரகாலன் - திருமங்கை ஆழ்வார். போற்றும் - வழிபட மூர்த்தியாய் இருப்பவனும்.

10. மயிலாடுதுறை என்பதுதான் மாயவரம் என்று உருமாறி இருக்கிறது. மாயவரம் பேருந்து நிலையத்திலிருந்து ஒருமைல் தொலைவில் இருக்கிறது இந்தனூர். திருவழுந்தூர் என்கிற பெயரும் இந்த ஊருக்கு உண்டு.

இந்தனூரில் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளி இருக்கும் பெருமாளுக்கு 'பரிமளரங்கள்' என்று பெயர். தாயார் திருநாமம் புண்டரீகவல்லி.

திருமங்கை ஆழ்வார் பெருமானைக் சேவிக்க இந்தனூர் வருகிறார். கோவில் கதவு சார்த்தி இருக்கிறது, உடனே கோபம் வந்துவிட்டது ஆழ்வாருக்கு, என்னைப் பார்க்க உமக்கு ஏன் இவ்வளவு பயம், கதவை மூடி உள்ளே ஒளிகிற அளவுக்கு என்ன பயம்.

'வாசி வல்லீர்! இந்தனூரீர்!
வாழ்ந்தே போம்நீரே'

என்று ஒருவிரட்டு விரட்ட ஆரம்பித்து விட்டார்.

இனி பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்கார் எப்படிப் பக்தியின் உச்சத்தில் நின்று இந்தனூரை அனுபவிக்கிறார் என்று பார்க்கலாம்.

எங்கெங்கோ சுற்றி அலையும் பேதை மட நெஞ்சமே! திருமால் கொலுவீற்றிருக்கும் திவ்யதேசங்கள் உன்புத்திக்கு ஏன் படவில்லை?

இந்தனூர் இதோ பக்கத்தில் தானே இருக்கிறது.

சுழன்றுபோம் வாயு - உள்ளே புகுவதும், வெளியேபோவதுமாகச் சுற்றிவட்டமடிக்கும் காற்று. அதாவது மூச்சுக்காற்று, கட்டாமல் - பிடித்து நிறுத்தாமல் : இயல்பாக வெளியேறும் மூச்சை 'தம்' பிடித்து, சில வினாடிகள் உள்ளுக்குள்ளேயே நிற்கவைப்பார்கள். அப்படி நிற்கும் மூச்சை உடம்பின் மூலைமுடுக்கெல்லாம் போய்வரவிடுவார்கள். அதனால் உடலின் உள்புறம் சுத்தப்படும். புடம் போட்டதங்கம் போல் வெளியில் மினுமினுப்புக் கொடுக்கும். யோகவழியில் இது ஒன்று. இதனால் உடம்பு வலுப்படும். அதுபோலவே, தீர்த்தம் - காசி, ராமேஸ்வரம் என்று மாறி மாறி நீராடுவார்கள். இதுவும் உடம்பைப் பள பளப்பாக்குவதோடு சரி. கட்டாமல் ஆடாமல் உய்ந்தேன் - நானோ ஹடயோகமும் பண்ணவில்லை, நதிதோறும் நிராடவும் இல்லை, ஆனாலும் , விடுதலை பெற்றுவிட்டேன். திருவாலி மாயனை வழிபட்டேன். உய்ந்தேன்.

பெருமானும் நமக்காகத்தானே காத்திருக்கிறார். எத்தனை இடங்களிலிருந்து எத்தனை அடியார்கள் அங்கு வந்து கூடி இருக்கிறார்கள்.

நாடுதும்வா நெஞ்சமே!

நாரா யணன்பதிகள்:

கூடுதும்வா, மெய்யடியார்

கூட்டங்கள்:- சூடுதும்வா,

வீதிஎங்கும் காரகிலின்

வீசுபுகை வாசம்எழு

ஆதிஇந்த ன்றான்

அடி

(106)

11. இனி சோழவளநாட்டில் நாங்கூர் என்னும் திருநாங்கூர் திவ்யதேசத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமான் மேல் காதல் துறையில் ஒரு பாடல்.

“ஆசைகாட்டி மோசம் பண்ணிவிட்டார் நாங்கூர்ப் பெருமான் என்னை. சரி, சரி போகட்டும் என்று விட்டுவிட மாட்டேன் நான்,

“ஊர் அறிய உலகறிய அவர் யோக்யதையை அம்பலப் படுத்திவிடுவேன்”

“ஒரு தேர்செய்து, அதில் ஏறி, உடம்பெல்லாம் முள்தைக்க, ரத்தம் பீறிட சன்னிதானத்துக்கே வந்துவிடுவேன்.”

“இப்படிப் புளுகிக்கொண்டு ஒளிகிறீரே, வெட்கமாக இல்லை உமக்கு” என்று நேருக்குநேராகவே கேட்பேன். பயப்படமாட்டேன்.”

இப்படி ஒரு பெண் சொல்வதாக காதல் துறையில் வருகிறது கவி.

நாடுதும்வா - ஒவ்வொரு பதியாகப்போய் வருவோம். புறப்படு உடனே புறப்படு. கூடுதும் - கூடிக்குலாவித் திளைப்போம். சூடுதும் - தலைமேல் சூட்டிவிடுதலை பெறுவோம். கார்அகில் - கருநிறம் கொண்ட அகில் சாம்பிராணி போன்ற நறுமணப்பொருள்.

ஊர்வேன் மடலை;

ஒழிவேன் மடம்நாணம்;

சேர்வேன் கரிய

திருமாலை;- பார்அறிய

பம்பு சுடர்அரவீன்

பாயல்அணி நாங்கூர்

செம்பொன்செய் கோயிலினில்ச்

சென்று.

(107)

12. சோழவளநாட்டின் திவ்யதேசங்கள் - திருமால் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோவில் பற்றி பார்த்தோம். இனி பாண்டிய நாட்டில் திருப்பதிகள் பல, அவற்றில் இரண்டே பதிகளை மட்டும் பாடல்களின் மூலம் பார்க்கலாம். முதலில் சீவர மங்கை. அதாவது நான்குநேரி, இது திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் இருக்கிறது.

திருநெல்வேலி. நாகர்கோவில் நெடுஞ்சாலை வழியில் கிட்டதிட்ட முப்பது கிலோ மீட்டர் (பத்தொன்பது மைல்) தூரத்தில் (திருநெல்வேலியிலிருந்து) இருக்கிறது.

நான்குநேரிக்கு வானமாமலை என்றும் ஒரு பெயர், தென்கலை வைணவசம் பிரதாயத்துக்கு கேந்திரமான மடம் - வானமாமலைமடம். அது இங்கு இருக்கிறது.. மடத்துக்கு அதிபதிஜீயர். ஜீயருக்கு கோவிலில் உரிமை அதிகம்.

கோவில் பெரியகோவில், பெருமாளின் திருநாமம் தோத்தாத்திரி (தானே தோன்றியவர்) தாயார் - ஸ்ரீவரமங்கை.

கோவிலில் உள்ள எண்ணெய்க் கிணறு பிரசித்திபெற்றது. பல்வகைப்பட்ட நோய்களையும் குணப்படுத்தும் மருத்துவநலம் கொண்டது. கிணற்றிலிருந்து எடுக்கும் எண்ணெய்.

பிரசாதமாக அதை வாங்கிப் போவார்கள் பக்தர்கள். நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் மங்களாசாசனம் செய்திருக்கிறார் நான்குநேரிக் கோயிலை.

மடலை - பனையின்கருக்கு மட்டை கொண்டு செய்த சிறுதேர். பார் அறிய - ஒளிவு மறைவு இல்லை, ஊர் அறிய, உலகறிய, பம்புசுடர் - கற்றையாய் திரண்டு செறிந்து பாவுகிற ஒளி, அரவு - பாம்பு, ஆதிசேசன். பாயல் - படுக்கை. செம்பொன் செய்கோயில் - தங்கத்தைத் தகடாக்கி வேய்ந்த, கோபுரம், கொடிமரம் என்று ஒளி வீசும் கோயில்.

பிள்ளைப் பெருமான் ஐயங்கார் நான்குநேரி வந்தார். தோத்தாத்திரி நாதனை வணங்கிவழிபட்டார் பலகாலமாக உள்ளுக்குள்ளே கிடந்து முட்டிமோதும் ஆதங்கத்தைப் பெருமாளிடம் கொட்டுகிறார். எப்படி ?

“எத்தனை எத்தனை பிறவியுள் புகுந்து புகுந்து ஒளிந்து ஒளிந்து வந்திருக்கிறேன். பெருமானே! ஏன் என் மேல் இரக்கம் வர மாட்டேன் என்கிறது உனக்கு ?

வானோர் முதலா

மரம் அளவா எப்பிறப்பும்

ஆனோர் (கு) அவதியிடல்

ஆகாதோ? - தேன்ஏயும்

பூவர மங்கை,

புலிமங்கை, நாயகனே!

சீவர மங்கைஅனா

சே!

(108)

13. திருநெல்வேலியிலிருந்து நாகர்கோவில் போகிற வழியில் முப்பதாவது கிலோ மீட்டரில் நான்குநேரி, இனி திருநெல்வேலியிலிருந்து திருச்செந்தூர் போகிற வழியில் முப்பதாவது கிலோ மீட்டரில் இருக்கிறது சீவைகுண்டம்.

தாமிரபர்ணி ஆற்றின் வடகரையில் இருக்கிறது சீவைகுண்டம், பிரமாண்டமான கோவில் திருமாலுக்கு. கோவிலுக்குள் போனால் ஒரே பொன்மயம். கொடி மரத்திலிருந்து ஆடை, அணி, முடி, தட்டுமுட்டுச்சாமான் எல்லாமே பொன்தான், வைர வைரூரியம் பதித்த தங்கக்களஞ்சியம் தான் கோவில்.

நம்மாழ்வார் அவதரித்த திருக்குருகூர் (ஆழ்வார் திருநகர்) சீவைகுண்டத்தின் பக்கந்தான், அதேபோல பெருங்குளம்,

வானோர் முதலா - உணர்வுமயமான மெய்யறிவுபெற்ற மனிதர் களுக்கும் - மரம் அளவு ஆ(கு) - சாதாரணப் புல்பூண்டுகளுக்கும் இடையில் எத்தனை பிறவிகள்? எப்பிறப்பும் ஆனோற்கு - அத்தனை பிறப்புகளும் எடுத்துவந்த எனக்கு அவதி இடல் ஆகாதோ பிறவாமை என்கிற அமைதி கொடுக்க வேண்டாமா? தேன்ஏயும் - தேன்கசியும். பூவர மங்கை - திருமகள். சீவரமங்கை - நான்குநேரி.

திருக்கோளூர், தென்திருப்பேரை முதலிய எட்டு திவ்யதேசங்கள் சீவைகுண்டத்தோடு சுற்றி உள்ளன.

சீவைகுண்டத்தைச் சேர்த்து ஒன்பது திவ்ய தேசங்களையும் நவதிருப்பதிகள் என்று வைணவர்கள் மதித்து வழிபடுவார்கள்.

இனி சுமார் இரண்டாயிரம் மூவாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்பே, கலை, பண்பாடு, சமயம், வழிபாடு, தமிழ் முதலிய எல்லாத் துறைகளிலும் சிறந்தோங்கி இருந்தது சீவைகுண்டமும் அதன் சுற்று வட்டாரமும்.

உழவு, வணிகம், தொழில் எல்லாவற்றிலும் சிறந்ததால் சீவைகுண்ட வட்டாரம் செல்வம் மிக்க வளநாடாகத் திகழ்ந்த.

செல்வம் பெருகக் பெருக நாகரீகம் வளர்ந்தோங்கியது அங்கு.

முத்துவிளையும் கொற்கையும் துறைமுகமும் சீவைகுண்ட வட்டாரத்தில்தான். பல தேசத்துக் கப்பல்கள் முத்துக்காக காத்துக் கிடக்கும் கொற்கையில். சோழர்கள் கல்லணை கட்டுவதற்கு முன்பே சீவைகுண்டத்தில் தாமிரபரணி ஆற்றில் அணைகட்டினார்கள். அணையிலிருந்து பொங்கிவரும் நீரை வாய்க்கால் வழி கொண்டு போனார்கள். கடல் போன்ற பெரிய பெரிய குளங்களை வெட்டி நிரப்பினார்கள்.

பாண்டி நாடென்றாலே வைகை வளம் கொழிக்கும் மதுரையும் அதன் சுற்றுப்புறப் பிரதேசமும் ஒன்று, மற்றொன்று தாமிரபரணி சுரந்து அமுதாட்டும் சீவைகுண்டமும் அதன் சுற்றுவட்டாரமும் ஒன்று ஆக இரண்டு பகுதிகள் தாம் பாண்டிநாட்டுக்கு உயிர்.

முதல் பகுதி பெரியகுளம் தேனி முதல் மதுரை முடிய உள்ள வைகை நதிக்கரைப்பகுதி இரண்டாம் பகுதி பொதியமலை அடிவாரம் முதல் துறைமுகப்பட்டினம் கொற்கைவரை உள்ள தாமிரபரணிக்கரைப் பகுதி.

தமிழகத்தின் மாபெரும் வரலாறு புதைந்து கிடக்கும் இடங்கள் ஆதிச்சநல்லூரும், கொற்கையும் என்கிற இரண்டுதான்.

இந்த இரண்டும் ஸ்ரீ வைகுண்டத்தைச் சேர்ந்த பகுதிகளே.

மதுரகவி ஆழ்வார் அவதரித்த திருத்தலம் திருக்கோவிலூர்.

சைவம், வைணவம் இரண்டுக்கும் ராஜதானி என்றுதான் சீவைகுண்ட வட்டாரத்தைச் சொல்ல வேண்டும்.

நம்மாழ்வார், மதுரகவி ஆழ்வார் இருவரையும் பெற்றெடுத்த பெருமை ஒன்று போதாதா சீவைகுண்ட வட்டத்துக்கு.

இனி, சீவைகுண்டத்தில் எழுந்தருளி கொலு வீற்றிருக்கும் பெருமாள் மேல் ஒரு பாடல். காதல் சம்பந்தமான பாடல், அதுவும் அறியாப்பருவத்து பச்சை மதலையின் அன்புக்காதலை வைத்து வருகிறது பாடல்.

பெண் குழந்தையின் வளர்ப்புத் தாய்க்கு செவிலித்தாய் என்று பெயர்.

செவிலித்தாய் சொல்வதாகப் பாடல். “இடையில் கட்ட வேண்டிய பாவாடை போன்றவற்றை தலைப்பாகையாகத் தலையில் சுற்றிக் கட்டிக் கொள்வாள். பூமாலையைப் பாவாடை புனைவது போல் இடுப்பில் சுற்றுவாள்.

“விபரம் தெரியாத சிறுமதலை என் பெண் அவள் இப்பொழுது அழகாகச் சேலையைக் கட்டிக் கொள்கிறாள். பெருமானின் பெருமையை எடுத்துச் சொல்லிப் பாடுகிறாள். துளபமாலையைப் பற்றியும் பாடுகின்றாள்.

அதிசயமாக இருக்கிறது எல்லாம்!

எதை மனசில் வைத்து இப்படி மாறுகிறாள். சின்னது சிறு பெண்?

இப்படிச் சொல்கிறாள் செவிலி

தார் உடுத்துச், சீரை

தலைக்கணியும் பேதை இவள்

நேர்உடுத்த சிந்தை

நிலை அறியேன்;- சீர் உடுத்த

பாவைதங்கும் மார்பன்தன்
 பச்சைத் துழாய்நாடும்;
 சீவைகுந்தம் பாடும்
 தெளிந்து.

(109)

இனி அப்படியே சேரநாடு போகலாம்.

14. கேரள மாநிலம் என்று இன்று சொல்லப்படுகிற மலை நாடு. தமிழகத்தின் ஒரு பகுதியாக தமிழ்நாடாகவே இருந்தது. தமிழ்மொழிதான் அங்கு இருந்தது.

அறுநூறு, எழுநூறு ஆண்டுக் காலத்தில் தமிழ்நாட்டுக்கும் தனக்கும் சம்பந்தம் இல்லை. நான் வேறு, அது வேறு என்கிற நிலையில் மலையாள மொழி பேசும் கேரளமாகவே மாறி விட்டது சேரநாடு.

சோழநாடு, பாண்டியநாடு போல சேரலர் நாடு என்று ஒரு பாகமாக இருந்தது. இன்றைய கேரளம்.

சேரலர் நாடு என்பதுதான் கேரளநாடு என மாறியது.

தமிழ்நாடாக இருந்த இன்றைய கேரளத்தில் பல திருக்கோயில்கள், வைஷ்ணவ கோவில்களும், சிவ ஆலயங்களும் பலபல இருந்தன. இன்றும் இருக்கின்றன. திருச்சூர் ஆதிநாதர் கோயிலும், திருவிதாங்கூர் பத்மநாபசுவாமி கோவிலுமே போதும் அத்தாட்சிக்கு.

பழைய சேரல நாட்டின் பெரும்பகுதி (கேரளம்) மலையாழம். ஆனாலும் தென்கோடியிலுள்ள கன்னியாகுமரி மாவட்டம் (நாஞ்சில்) இன்னமும் தமிழ்நாடுதான். தமிழ்மொழி பேசும் தமிழ்நாடுதான்.

இனி வைணவர்கள் போற்றிப் பரவும் நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளில் பதின்மூன்று பதிகள் மலை (கேரள) நாட்டைச் சேர்ந்தவை.

பதின்மூன்று மலை நாட்டுத் திருப்பதிகளிலிருந்து திருப்பதிசாரம், மூழிக்களம், திருச்செங்குன்றூர், திருவல்லா,

பாவாடை போன்றவை. சீர் உடுத்த பாவை - திருமகள்; சிறப்புமிக்க திருமகள்.

திருவட்டாறு, திருவிற்றுவக்கோடு, திருக்கடித்தானம், திரு ஆறன்விளை என்னும் எட்டுத் திருப்பதிகளைப் பார்க்கப் போகிறோம்.

திவ்யகவி அழகிய மணவாளதாசர் என்னும் பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்காரின் நூற்றெட்டுத் திருப்பதித் திருவந்தாதி என்னும் நூலைச் சேர்ந்த எட்டு வெண்பாக்கள் மூலமாகவே பார்க்கப் போகிறோம்.

கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தலைநகர் நாகர் கோவில். நாகர் கோவில் பக்கத்தில் இருக்கிறது திருப்பதிசாரம்.

திருப்பதிசாரத்தில் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளி இருக்கிறார் பெருமாள். அவர் மேல் ஒரு பெண்ணுக்கு காதல்.

அப்படி ஒன்றும் பருவத்துக்கு வந்த நங்கையல்ல பெண். குழந்தை என்றும் சொல்ல முடியாது, மங்கை என்றும் சொல்ல முடியாது. அப்படி ஒரு பேதைப் பருவத்துப் பெதும்பை.

ஆனாலும் காதலானது வெறி கொண்டு உச்சிக்கே ஏறி விட்டது அந்தச் சிறுபெண்ணிடம்.

உடம்பு அனலாய்க் கொதித்தது. சூடு ஏற ஏற ஜன்னிக் கோளாறே வந்து விட்டது. புத்தி தடுமாறிப் பேதலிக்கிறாள் பெண். காய்ச்சல் முற்றிக் குளிர் காய்ச்சல் ஆனதால் உடம்பெல்லாம் குளிர்ந்து விட்டது பெண்ணுக்கு. 'ஜில்' என்று குளிர்ந்து விட்டது உடம்பு.

பாதத்தில் கை வைத்துப் பார்த்தால் 'ஜில்' என்று குளிர்ந்திருக்கிறது. மூச்சோட்டமும் ஒரு சீராக இல்லை. மேலும் கீழும் துள்ளிக் குதிக்கிறது மூச்சு.

ஊரே திரண்டு கூடி விட்டது பெண்ணின் நிலை கண்டு.

“வேடிக்கை பார்க்கத்தான் தெரிகிறதே தவிர பெண்ணின் பரிதாபம் ஒருவர் கண்ணிலும் விழுந்ததாகத் தெரியவில்லை சிறிது நேரத்தில் கோவிலுக்குப் போய் பெருமானிடம் சொல்லி ஒரு வழி பண்ண வேண்டும். இல்லை என்றால் பெண்பாவம் விடாது”

இப்படிப் பேச ஆரம்பித்து விட்டார்கள் வயதான சிலர்.

அடியும் குளிர்ந்தாள்,
 அறிவும் குலைந்தாள்,
 முடிகின்றாள்; மூச்சடங்கும்
 முன்னே - கடி(து) ஓடி,
 பெண்பரி(சு)ஆர் அங்குப்
 பிறப்பித்து மீளுவார் -?!

வண்பதிசா ரம் சிறந்த
 மாற்கு. (110)

15. திருப்பதிசாரம் போல்தான் திருவட்டாறும் நாகர்கோவில் பக்கம் இருக்கிறது. அங்கு ஆதிசேசன் மேல் கால் நீட்டிப் படுத்துறங்கும் பாவனையில் காட்சி தருகிறார் பெருமாள்.

“மெத்தையை விரித்துப் போட்டு யாதொரு கவலையும் இல்லாமல் சுகமாய்த் தான் படுத்துத் தூங்குகிறார். ஆனால் அவரை நினைத்தால் ராமாவதாரம் எடுத்து அவர் பட்டபாடு நினைவுக்கு வருகிறது எனக்கு. அது வந்துவிட்டால் தூங்க முடிகிறதா எனக்கு?

ஒருநாளா இரண்டு நாளா? வாரக்கணக்கில் மாதக்கணக்கில் தூங்கவே முடியவில்லை என்னால்.

அடி - பாதம், முடிகின்றாள் - உயிரைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள். மூச்சு அடங்கும் முன் - அதற்கு முன், கடிது - வேகமாக. பெண் பரிசு - இந்தப்பெண் படுகிற பாட்டை, அங்கு - பெருமானிடம், பிறப்பித்து மீள்வார் ஆர் - தெரியப்படுத்த உதவ ஒருவரும் இல்லையே?

இப்படி மறுகுகிறார் பக்தர்

மாலை முடி நீத்து,

மலர்ப்பெண் அடிநோவப்

பாலை வணம்புகுந்தாய்

பண்டென்று - சாலவும்நான்

கேட்டால் துயிலேன்காண்;

கேசவனே! பாம்பணமேல்

வாட்டாற்று வண்துயில்கொள்

வாய்.

(111)

16. முன்பு மலை நாட்டுப் பகுதியாக இருந்த நாஞ்சில் நாடு இன்றைய கேரளத்தை விட்டு விலகி தமிழ்நாட்டுடன் சேர்ந்திருக்கிறது.

திருப்பதி சாரம், திருவாட்டாறு எனும் இரண்டு திவ்யதேசங்களும் நாஞ்சில் நாட்டில் உள்ளன. கன்யாகுமரி வட்டத்தில் நாகர்கோவிலை ஒட்டியே உள்ளன.

இனி மலைநாட்டு (சேரலர் நாட்டு) திருப்பதிகளில் திருவல்லா முதலிய ஆறும் இன்றைய கேரளத்தில் இருக்கின்றன. ஆறில் திருவல்லா, திருஆறன் விளை எனும் இரண்டு திவ்யதேசங்களும் கேரளத்தில் பத்தனம் திட்டா மாவட்டத்தில் உள்ளன. திருவல்லாவுக்கும் திருஆறன்விளைக்கும் இடைப்பட்ட தூரம் இருபது கிலோ மீட்டர்.

நாகர்கோவிலிலிருந்து திரு ஆறன்விளையோ, திருவல்லாவோ எதானாலும் இருநூறு கிலோ மீட்டர் தூரந்தான்.

ஆறன்விளையில் அமர்ந்திருக்கிற பெருமான் எங்கும் நிறைந்திருக்கிற கடவுள் தத்துவந்தான். கடவுள் ஒருவர். அவர் ஒருவரேதான். அவரைத் தவிர ஒன்றும் இல்லை.

மாலை முடிநீத்து - மலர் மாலை சுற்றி அலங்கரித்த பொன்முடி (கிரீடத்தை)யை எடுத்துக் கீழே வைத்து விட்டு. பொன் அடி - அழகிய பாதம். பாலைவனம் - காடு. (வனவாசம்)

குறிப்பு : ராமாவதாரத்தில் கைகேகியின் செயலால் அரசபதவியை இழந்து வனவாசம் போன வரலாறு என்றோ நடந்தது அது. இன்று கேட்டாலும் உணர்ச்சியைக் கசக்கிப் பிழிகிறது அது.

பண்பட்ட மனம் என்றால் அப்படித்தான்.

அப்படியானால் கடவுளுக்கு உள்ளே என்றோ, வெளியே என்றோ எப்படி இருக்க முடியும்.

ஆனாலும் ஒன்று இருக்கிறது. கவி என்று ஒன்றிருக்கிறது. உண்மையான கவி ஒன்று போதும். அதை உணர்ச்சியோடு பாடினால் போதும். அதனுள் இருந்து கடவுள் எழுந்தருளி வருவார். தூணிலிருந்து நரசிம்மம் வந்தது போல் வந்து விடுவார் பாட்டுக்குள் இருந்து.

கவியை விட்டுவிட்டு தவம், யோகம், பூசை, விரதம் என்று எது செய்தாலும் பிரயோசனப்படாது.

நம்மாழ்வாரோ ஆயிரம் பாடல்கள் (பாசுரங்கள்) பாடி இருக்கிறார். ஒவ்வொரு பாடலும் ஞானச்சுடர்தான். கடவுள் தத்துவத்தை விஞ்ஞானபூர்வமாக விளக்கும் மெய்ஞ்ஞானச் சுடர்தான்.

நம்மாழ்வார் பாசுரங்களில் ஒன்றைக்கூட வாய்விட்டுப் பாட முடியவில்லை. மனம் ஒன்றி அனுபவிக்க முடியவில்லை என்றால் கதி அதோகதிதான்.

இது சம்பந்தமாக அடித்துச் சொல்கிறார் கவிஞர்.

சென்று புனல்முழுகிச்
செய்தவங்கள் செய்தாலும்,
வென்று புலன் அடக்கி
வீட்டாலும் - இன்தமிழால்
மாறன் இசைத்த
மறை ஒதார்க்கு(கு) இல்லை; திரு
ஆறன் வீளை அமர்வான்
அன்பு.

(112)

17. சென்னையிலிருந்து டெல்லி போகிற ரயில். அதில் ஏறி உட்கார்ந்திருக்கிறோம். ரயில் வேகமாக ஓடுகிறது. டெல்லியை நோக்கியே ஓடுகிறது.

சென்று - நடந்து சென்று, புனல் - நதி, கடல், அருவி முதலிய தீர்த்த கட்டங்கள். செய்தவம் - விதிமுறைப்படி செய்யும் வேள்வி. புலன் - ஐம்புலன்கள், மாறன் - நம்மாழ்வார். மறை - திருவாய்மொழிப் பாசுரங்கள். அன்பு - திருவருள், உறவு.

“நாம் இருந்த இடத்தில்தான் ரயிலில் இருக்கிறோம். ஓடுவது ரயில்தான். நாம் அல்ல என்று நினைத்தால் ரயில் நம்முடன் இருக்கும். அப்படி இல்லாமல் நாம்தான் டெல்லியை நோக்கி ஓடுகிறோம். வேகமாக ஓடுகிறோம் என்று நினைத்தால் நம்மை விட்டுவிட்டுக் கழன்றோடி விடும் ரயில்.

மிச்சம் நாம் மட்டுமே.

கடவுளின் காரியமும் ரயில் மாதிரிதான்.

குறிப்பிட்ட ஒரு உருவந்தான் என்று சொல்ல முடியாது இறைவனை. உருவமே இல்லாத சூனியம் என்றும் சொல்ல முடியாது அவனை.

இனி, திருவல்லாவில் நின்று தரிசனம் கொடுத்து பக்தர்களைப் பரவசப்படுத்தும் பெருமான் சரியான மாயாவதிதான்.

எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறாள். ஆனாலும் பலபேர் பார்வையில் படாமல் ஒளிந்து கொள்கிறாள்.

எப்படி

உகந்தார்க்கு(கு) எஞ்ஞான்றும்

உளனாய், உகவா(து)

இகந்தார்க்கு(கு), எஞ்ஞான்றும்

இலனாய், - திகழ்ந்திட்டு

அருவல்ல வா, உருவும்

அல்ல என நின்றாள்;

திருவல்ல வாழ்வரையும்

தே

(113)

உகந்தார்க்கு - நம்பி உறவாடுகிறவர்களுக்கு. உளனாய் - கண்ணுக்குத் தெரியும்படியும், கருத்துக்கு விருந்தளித்தபடியும் கூடவே இருக்கிறாள் இறைவன். அதுகாரணமாக, அரு அல்ல - உருவம் இல்லாதவன் இறைவன் என்று சொல்வது சரி இல்லை. தொட்டுப் பார்க்கும் அளவுக்கு மூக்கும் முழியுமாய் உருவங்கொண்டே உறவாடுகிறான். இனி இகந்தார்க்கு - கடவுளாவது ஒன்றாவது என்று நாலு ஏடு தள்ளிப் படித்தவர்களுக்கோ. இலன் ஆய் - கண்ணுக்குப் புலனாகவண்ணம் ஒளிந்து கொள்கிறான். அப்படியானால் உருவம் இல்லாத அருவப்பொருள்தானே பெருமான்.

குறிப்பு : சரியான ஆசாமிதான் கடவுள். உருவமும் இல்லை, அருவமும் இல்லை அவனுக்கு. அப்படியானால் என்ன என்றுதான் சொல்ல அவனை. கடவுள் என்று சொல்வதைத்தவிர!

18. மலைநாட்டில் திருவல்லாவிலிருந்து பத்து கிலோ மீட்டர் தொலைவில் இருக்கிறது செங்குன்றூர் அல்லது திருச்செங்குன்றூர் என்னும் திவ்யதேசம்.

திருச்செங்குன்றூர் என்றும் ஒரு பெயருண்டு. திருச்சிற்றாறு என்றும் சொல்வார்கள் அதை.

இறைவன் திருநாமம் - இமயவரப்பன். தாயார் பெயர் செங்கமலவல்லி.

நம்மாழ்வார் மங்களாசாசனம் செய்த திருப்பதி திருச்செங்குன்றூர்.

இனி திருச்செங்குன்றூர்ப் பெருமானிடம் பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்கார் வேண்டுவது என்ன?

“பெருமானே! யாதொரு குறையும் இல்லை எனக்கு. ஆனாலும் ஒரே ஒரு ஆசை. நான் இந்த உடலை விட்டுப் பிரிந்து செல்லும் போது நிலை குலைந்து தடுமாறுவேன். அப்பொழுது என்முன் தோன்றி காட்சி தர வேண்டும் நீர். எப்படி? கருடவாகனத்தில் ஏறி அமர்ந்து என்முன் வட்டமிட வேண்டும் நீர்.

தகதக என்று ஜொலிக்கும் பொன்மலையில் குளிர் மேகம் ஊர்ந்து தவழ்வது போல கருடன் மேல் நீர் அமர்ந்து வரும் காட்சிதான் எனக்குப் பெரும்பேறு”.

இப்படி வேண்டுகிறார் கவிஞர்.

வர வேண்டும் கண்டாய்;

மதிகலங்கி, வீக்குள்

பொரவே உயிர்மாயும்

போழ்து - பரமேட்டி!

செங்குன்றூர் மாலே!

சிறைப்பறவை மேல், கனகப்

பைங்குன்றூர் கார்போல்

பறந்து.

(114)

வரவேண்டும் கண்டாய் - கட்டாயம் என்கண்முன் வந்து நிற்க வேண்டும். மறந்து விடக்கூடாது. மதிகலங்கி - உணர்வு அற்று. வீக்குள் பொர - மூச்சு முட்டலால் திக்குமுக்காட, பரமேட்டி - பரம்பொருளாகிய அருளாளனே. சிறைப்பறவை - கருடன், சிறை - சிறகு, கனகம் - தங்கம், பைங்குன்று - கண்ணுக்கு விருந்தளிக்கும் அழகிய மலை, கார் - மேகம்.

19. இனி திருக்கடித்தானம் என்று மலைநாட்டில் ஒரு திவ்யதேசம். இது திருவல்லாவிலிருந்து செங்கணாச்சேரிக்குப் போகிற வழியில் மூன்று கிலோ மீட்டர் தொலைவில் இருக்கிறது.

சுவாமியின் பெயர் : அற்புத நாராயணன்

அம்மனின் பெயர் : கற்பகவல்லி

இதுவும் நம்மாழ்வாரால் மங்களாசாசனம் செய்யப்பெற்ற திவ்யதேசந்தான்.

திருக்கடித்தானத்துக்கு வந்தார் பக்தர். மூர்த்தியை அற்புத நாராயணனை வழிபட்டார். உடல் முழுவதும், உணர்ச்சி முழுவதும் பரவசம் ஊறிப் பெருகியது.

கண்களை மூடியபடியே தான் வணங்கி வழிபட்டார் மூர்த்தியை பக்தர். ஆனாலும் மூடிய கண்களுக்கு உள்ளேயே கோடி சூரியப்பிரகாசத்தோடு காட்சி கொடுத்தது கடவுள் தத்துவம்.

“அடடா! வாணாகரனுடைய தோள்களையும், சிரங்களையும் (ஆணவம் முழுவதையுமே) சீவிச்சீவி எறிந்த பரம்பொருளல்லவா என் எதிரில் மூர்த்தியாக வந்து நிற்கிறது”.

இப்படி அனுபவித்து ஆனந்தம் பெற்றார் பக்தர். பிறகு மறக்க முடியுமா வழிபாட்டை. பொழுது விடிந்தாலும் சரி, அடைந்தாலும் சரி தேடத்தானே செய்யும் மனம் திருக்கடித்தானத்தை.

குறிப்பு : பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் மணவறையில் அழகாய் அலங்காரமாய்தான் இருப்பார்கள். ஆனாலும் பல்லக்கில் ஏறி பட்டிணப்பிரவேசமாக அவர்கள் வருகிற பொழுது வெளிப்படும் அழகு, ஒரு தனி அழகுதான்.

கருவறையில் அபிஷேக அலங்காரத்தோடு இறைவன் அழகுமயமாய்தான் இருக்கிறான். ஆனாலும் தேரேறி வீதிஉலா என்று வருகிறபொழுது அவனுக்கு மிடுக்கும் கம்பீரமும் தனிதான். பார்க்கப் பார்க்கப் பரவசப்படுத்தும் அந்த மிடுக்கும் கம்பீரமும். அப்படி இருக்க அவனே கருடவாகனத்தில் ஏறி வரும் பொழுது சொல்லவா வேண்டும் அப்பேரழகை.

காண விரும்பும்கண்,
 கையும் தொழ விரும்பும்,
 பூண விரும்பும் என்
 புன்தலையும்; - வாணன்
 செருக்கொழித் தான், வெற்றித்
 திகிரியான், தண்டான்
 திருக்கடித்தா னத்தான் தன்
 தாள்

(115)

20. இனி மூழிக்களம் என்று ஒரு திவ்யதேசம் பெருமாளுக்கு மலைநாட்டில்.

கேரளத்தில் கரிக்குட்டி என்கிற இடத்திலிருந்து ஐந்து கிலோ மீட்டர் தொலைவில் இருக்கிறது மூழிக்களம் என்னும் தலம்.

நம்மாழ்வார், திருமங்கை ஆழ்வார் இருவரும் வந்து சேவித்திருக்கிறார்கள். பாசுரங்கள் அருளி பெருமாளைப் பரவசப்படுத்தி இருக்கிறார்கள்.

பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்காரும் மூழிக்களம் வந்திருக்கிறார். பக்தி பரவசத்தோடு பெருமாளைத் தரிசித்திருக்கிறார். அப்பொழுது மின்வெட்டுப் போலப் பளிச்சிட்டுத் தோன்றியது.

வானம், பூமி, சூரியன், சந்திரன், பிரம்மா, சிவன் என்று வேறுபாடுகள் எத்தனை இருந்தாலும் அத்தனையும் ஒன்றுதான். எல்லாம் எம்பெருமான் - மூழிக்களத்தான் மயம்தான் என்று.

அனுபவம் பாடலாய் எழுந்து வருகிற தோரணையைப் பாருங்கள்.

திகிரி - சக்கரம், தண்டு - பூண் கட்டிய வலுவான உருட்டுத்தடி. தாள் - திருவடி, திருவருள்.

காண்கின்ற ஐம்பூதம்
 கட்டும், இருசுடர்க்கும்
 சேண் கலந்த இந்திரற்கும்,
 தேவர்க்கும், - மாண்கரிய
 பாழிக் களத்தாற்கும்,
 பங்கயத்து நான்முகற்கும்
 முழிக் களத்தான்
 முதல். (116)

21. ஆழ்வார்கள் பன்னிரண்டு பேர். அவர்களில் ஒருவர் குலசேகர ஆழ்வார். இவர் மலைநாட்டின் ஒரு பகுதிக்கு அரசராக இருந்தார்.

திருமாலின் மேல் பரமபக்தி இவருக்கு. பரமபக்தி மட்டுமல்ல, தீவிர பக்தியும் கூட இவருக்கு. ராமாயணக்கதையை நாடகமாக நடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கதையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆழ்வாருக்கு அடிக்கடி ஆவேசம் உண்டாகியது.

“எம்பெருமானுக்கா இப்படி எல்லாம் இடையூறுகள்” என்று பெருஞ்சினம் கொண்டு எழுந்து விட்டார்.

ஒரு கட்டத்தில் வில்லில் அம்பு சொருகி போருக்கே புறப்பட்டு விட்டார். எம்பெருமானுக்குத் தீங்கு செய்யும் கொடியவர்களை வேரறக் களையாமல் விடமாட்டேன் என்றே புறப்பட்டார் போருக்கு.

குலசேகர ஆழ்வார் உள்ளம் உருகிப் பாடிய திவ்யசேத்திரம் திருவித்துவக்கோடு.

கேரள நாட்டில் ஷோரனூர் - பட்டாம்பி மார்க்கத்தில் மூன்று கிலோ மீட்டர் தொலைவில் இருக்கிறது திருவித்துவக்கோடு.

சேண் கலந்த இந்திரற்கும் - தேவலோகம் என்கிற பெயரில் எட்டாத தூரத்தில் ஒதுங்கி இருக்கிற தேவேந்திரன். சேண் - தூரம், தேவர் - தத்துவங்கள். தத்துவங்களைத் தேவர்கள் என்று சொல்வது ஒரு உபசாரமுறை. மாண்கரிய - சிறப்புமிக்க கருமை நிறத்தை கழுத்தின் கண்டத்தில் கொண்ட. பாழிக்களத்தான் - நீலகண்டனாகிய சிவபெருமான். பங்கயம் - தாமரை மலர். நான்முகன் - பிரீமா.

திருவித்துவக்கோட்டுக்கு திருவிச்சிக்கோடு என்று ஒரு பெயர் உண்டு.

இறைவன் - உய்ய வந்த பெருமாள்

தாயார் - வித்துவக்கோட்டுவல்லி

பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்காருக்கு திருவித்துவக்கோட்டுப் பெருமான் மேல் ஒரே ஈடுபாடு.

பெருமானை நினைத்தாலே உள்ளம் உருகி விடுகிறது. ஆனந்தம் ஊறுகிறது. ஆணவமே கரைந்து விடுகிறது.

“வேறு என்ன வேண்டும் மனமே! வித்துவக்கோடு இருக்கத்தானே செய்கிறது? பிறகு ஏன் பயம்”

இப்படிக்கேட்கிறார் கவிஞர்.

வாய்த்த சுருமம் இனி
மற்றில்லை; நெஞ்சமே!
தோய்த்த தயிர், வெண்ணெய்
தொட்டுண்ட - கூத்தன்
திருவிற்பு வக்கோடு
சேர்ந்தால், பிறவிக்
சுருவின் துவக்கோடும்
காண்.

(117)

இனி, தமிழகத்தின் தலைமைப்பதியான சென்னை பட்டினத் துக்கே வருவோம்.

22. இன்றைய சென்னை, செங்கல்பட்டு, தென்னாற்காடு, வட ஆற்காடு ஆகிய மாவட்டங்களை உள்ளடக்கிய பகுதிக்கு முன்காலத்தில் தொண்டை நாடு என்று பெயர்.

இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன் சோழர் காலத்திலேயே தொண்டைநாடு என்று உருவாகி விட்டது. அது சோழநாட்டின் ஒரு பகுதியாகவே இருந்தது ஆதியில்.

தோய்த்த - உறைமோர்விட்டுத் தோய வைத்த, தயிர் வெண்ணெய் தொட்டுண்ட கூத்தன் - தயிரையும் வெண்ணெயையும் தோண்டி எடுப்பது போல் எடுத்துச் சாப்பிட்ட கண்ணபிரான். சுருவின் துவக்கு - பிறவிக்ஈறு.

சோழர்களில் ஒரு பிரிவினர் தொண்டை நாட்டை ஆண்டு வந்தனர். அவர்களுக்கு திரையர் என்று பெயர்.

வனவனாந்திரங்களாய் - செறிந்த காடுகளாய் மண்டிக் கிடந்தது சோழநாட்டின் வடபகுதி. காடுகளை அழித்தும், பெரிய பெரிய ஏரிகளை வெட்டியும், பாலாற்று நீரை மடக்கி நிரப்பியும் வளப்படுத்தி விட்டார்கள். தொண்டை மண்டலத்தை சோழர்கள்.

எங்கு பார்த்தாலும் வயலும் தோப்புமாய் விளைந்து விட்டது தொண்டைநாடு.

உழவு, வாணிகம், கல்வி, பண்பாடு, கோவில், தேர், திருவிழா என்று தொண்டை மண்டலம் பூத்துச் சொரிந்தது.

நகரங்களும் நாகரீகங்களும் போட்டி போட்டு வளர்ந்தன.

அதை ஒட்டி சமயப்பண்பாடு, வழிபாட்டு நெறிமுறைகளும் செழித்தன.

சைவமும் வைணவமும் கொடி வீசிப் படர்ந்தன. சமணம், பௌத்தம் முதலிய சமயநெறிகளும் ஊடுருவி ஜொலித்தன.

சமணம், பௌத்தம் இவற்றின் வேகத்தைத் தடுத்து நிறுத்தவே, மண், பொன், பெண் ஆகியவற்றின் மேல் ஆசை வைக்கக்கூடாது. அந்த ஆசையை வேறாகக் களைந்தால் தான் விடுதலை கிடைக்கும் என்கிற கொள்கை சைவம் வைணவத்துள் தலை தூக்கின.

மொத்தத்தில் தொண்டை மண்டலம் சமய வழிபாட்டு விளைநிலமாகத் திகழ்ந்தது. தொண்டை நாட்டின் தலைநகர் காஞ்சிபுரம்.

காஞ்சிபுரம் என்கிற கச்சியம்பதியோ கோயில் மயமாக - கோயில் நகரமாகவே காட்சி கொடுத்தது.

காஞ்சிபுரம் பெரிய நகரம். பெரிய மாநகரம் என்றே சொல்லலாம்.

அத்தியூர், திருவெஃகா, பாடகம், ஊரகம், அட்டபுயங்கம் என்றெல்லாம் பகுதிகள் பல. ஒவ்வொரு பகுதியிலும் பிரமாண்டமான கோவில்கள், கோபுரங்கள், தேர்த்திரு விழாக்கள். மேளதாள முழக்கங்கள்.

காஞ்சியம்பதியில் அத்தியூர் என்னும் திவ்யதேசத்தில் கொலுவீற்றிருக்கிறார். ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தி.

ராமன், கண்ணன் எல்லாம் அவர் நாமங்கள்தானே.

“அத்தியூர் கண்ணனை - அவன் திருவருளை நினைத்தால் போதும். வேண்டாத ஆசைகள் கழன்று ஓடிவிடும். ஆனால் இறைவனைப் பற்றி யோசிக்கிற புத்தி என்று வருமோ நமக்கு” என்று மனதோடு சேர்ந்து மறுகுகிறார் கவிஞர்.

பொருளாசை, மண்ணாசை,

பூங்குழலார் போகத்து)

இருளாசை சிந்தித்து)

இராதே - அருளாளன்

கச்சிப் பதியாளும்

அத்தியூர்க் கண்ணன்தான்

இச்சித்து) இருப்பதுயாம்

என்று.

(118)

23. கடவுளைப் பற்றி யோசிக்கிறதென்றால் அவருடைய திருவருளை - திருவிளையாடலைப் பார்த்து அதிசயப்படுவது தான்.

சின்னஞ்சிறிய புல் முதல் பெரிய பெரிய நட்சத்திரம் வரை எல்லாவற்றிலும் இறைவனுடைய அருள் ஒன்றுதான்.

நம்முடைய உடம்பைப் பற்றி யோசித்துப் பார்த்தால் போதாதா? கண், செவி, நாக்கு, தோல், நகம், ரோமம் என்று ஒவ்வொன்றும் எப்படி அற்புதமாய் செயல்படுகின்றன என்று யோசித்துப் பார்த்தால் போதாதா?

பொருள் ஆசை - பணம் இருந்தால் போதும். எல்லாம் பணத்தைத் தேடி வரும். வேறு எது பற்றியும் யோசிக்கத் தேவை இல்லை என்கிற திமிர், பணவெறி. பூங்குழார் போகத்து இருள் ஆசை - போகப்பொருளாகவே பெண்ணைத் தீர்மானித்து அது ஒன்றுக்காகவே பயன்படுத்தும். பேதைமை இருள் - அறியாமை. சிந்தித்து இராதே, இப்படிப்பட்ட மடப்புத்தியை விட்டுவிட்டு இறைவன் திருவருளை யோசித்துப் பார்க்கிற பேறு என்று கிடைக்கும்?

யோசித்தால் அதிசயம் வரும். அட்டா என்று வியக்க வியக்க ஆணவம் கரையும்.

பிறகு என்ன வேண்டும். சகல தொல்லை (பிணி)களிலிருந்தும் விடுபட்டு விடுவோம். உடல், மனம் எல்லாம் ஆரோக்கியம் பெற்று விடும். கலகல என்றிருக்கும். கமகம என்று மணக்கும்.

ருசியைப் பற்றிச் சொல்லவே வேண்டாம். தேனாய் தித்திக்கும் வாழ்க்கை.

காஞ்சியம்பதியில் அட்டபுயங்கம் என்னும் திவ்யதேசத்தில் அவர்மேல்மங்கைத் தாயாரோடு எழுந்தருளிக் கொலுவிருக்கும் ஆதிசேசவர் எப்பேர்ப்பட்டவர்! யோசிக்க யோசிக்க விரிந்து பரந்து கொண்டே போகிறது அவர் காரியம். அவருடைய திருவருள் பிரசாதம்.

என்றும் துயர் உழக்கும்

ஏழைகள்! நீங்கள்இளம்

கன்றுபோல்த் துள்ளிக்

களித்திரீர்; - அன்றரவில்

நட்டம் பயின்ற

நளினசர ணேசரண் என்(று)

அட்டபுயங் கற்கே ஆ

ளாய்

(119)

24. இனி சென்னையை ஒட்டி - ஏன், சென்னையைச் சேர்ந்தது என்று கூடச் சொல்லலாம் - "திருநின்ற ஊர்" என்பதாக இருக்கிறது திவ்யதேசம் ஒன்று.

அங்கு கோவில் கொண்ட பெருமாள் மேல் ஒரு வெண்பா. காதல் துறையில் வைத்துப் பேசுகிறது வெண்பா.

துயர் உழக்கும் ஏழைகள் - கவலைப்பட்டுக் கொண்டே திரிகிற பைத்தியங்களே! கன்று - காளைக்கன்று. களித்திரீர் - உத்சாகமாக இருங்கள். அதற்குரிய வழி இதோ. அரவில் - காளிங்கன் என்னும் மூர்க்கமான பாம்பின் படத்தையே ஒரு மிதிமிதித்து. நட்டம் பயின்ற - நடனம் ஆடிய. நளின சரண் - தாமரை மலர் போன்ற மெத்தென்ற திருவடி. சரண் என்று - பாதுகாப்பாகும் என்று. அட்டபுயங்கனுக்கு ஆட்பட்டு விடுங்கள். பக்தராகி விடுங்கள். அதுவே வழி.

விரகதாபத்தில் தவிக்கிறாள் பெண். இப்பொழுதே நாயகனை (உலகளந்த பெருமாள்தான் நாயகன்) பார்க்க வேண்டும். ஊட வேண்டும். கூட வேண்டும். சல்லாபம் பண்ணி விளையாட வேண்டும் என்று துடிக்கிறாள் பெண்.

காதல் வெறியில் அதெல்லாம் சகஜந்தான். ஆத்திரத்தைத் தோழியரிடமே சொல்கிறாள் பெண்.

எப்படி,

சீறிந்த தோழியீர்!

சென்று கொணர்ந்தெனக்குப்

போர முலைமுகட்டில்

பூட்டுமினோ; - பாருளோர்

நன்று தொழுதேத்தப்

பாற்கடலே நல்குதிரு

நின்ற ஊர் நித்திலத்தை

நீர்.

(120)

25. இனி, எட்டாத பொருளாக இறைவனைத் தூரத்தில் வைத்துப் பார்க்கிறவரை அவனுக்கும் நமக்கும் நெருக்கம் ஏற்படாது. உறவு இல்லாமலே போய்விடும் அவனுடன்.

உறவு இல்லை என்றால் பக்தி ஏது? பக்தி என்கிற பெயரில் மதம் (ஆணவம்) தான் வீங்கித் தடிக்கும் இறைவனுடன் உருண்டு புரண்டு விளையாடுகிற பொழுதுதான் உறவு வரும்.

இதோ, பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் கேட்கிறார் இறைவனிடம். பெருமானே! மலை, கடல், நாடு, நகரம் எல்லாம் வாயில் போட்டு வயிற்றுள் தள்ளினீரே.

அத்தனை அளவு பசி உள்ள உமக்கு யசோதை கொடுத்த அமிர்தப்பால் எம்மாத்திரம்?

சீர் அறிந்த தோழியீர் - என் எண்ணம், செயல்பாடு ஒவ்வொன்றையும் தெளிவாய் அறிந்த தோழிப்பெண்ணே! சென்று கொணர்ந்து. போய் அழைத்து வந்து - முலை முகட்டில் பூட்டுமின். நித்திலம் - முத்து. பெருமாள்.

'தாலேலோ' என்றாய்ச்சி

தாலாட்டித் தந்தமுலைப்

பாலாலே எங்ஙன்

பசி தீர்ந்தாய்? - மாலே/பூங்

கார்வானைத்(து) உள்ளாய்!

கடலோடும் வெற்போடும்

பார், வானம், உண்டாய் நீ

பண்டு.

(121)

26. திருமலை - திருப்பதி என்று சொல்லப்படுகின்ற திருவேங்கடம் (மலை) தமிழகத்தின் வட எல்லையாக தமிழகமாகவே இருந்தது ஒரு காலத்தில்.

ஐம்பது வருடங்களுக்குள் அது ஆந்திர மாநிலத்துக்குச் சொந்தமாகி விட்டது.

பணக்காரச்சாமி என்றால் திருப்பதி வெங்கடாசலபதி (வேங்கடம் உடையார்) தான். பணக்காரக் கோயில் என்றால் திருப்பதிப்பெருமாள் கோவில்தான்.

வேறு எந்தக் கோவிலுக்கும் திருப்பதிக்கோவில் போல் வருமானம் இல்லை. பாரததேசம் முழுவதிலுமே.

வருஷம் முழுவதும் முந்நூற்று அறுபத்து ஐந்து நாளும் மக்கள் கூட்டந்தான். வருமான வெள்ளந்தான்.

மலைமேல் மக்கள் கடல். மக்கள் கடலோ பணத்தை அலை அலையாகக் கொட்டிக் கொண்டே இருக்கிறது காணிக்கையாக. இதுதான் திருப்பதி திருவேங்கடம்.

சங்ககாலம் முதல் போற்றிப் புகழப்படுகிறது திருவேங்கடம். சங்கப்புலவர்கள் மட்டுமல்ல, ஆழ்வார்களும் வேறு கவிஞர் பெருமக்களும் திருவேங்கடம் உடையான் புகழைப் பாடிப்பாடிப் பரவசப்பட்டுள்ளார்கள்.

இனி பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் என்ன சொல்கிறார் என்று பார்க்கலாம்.

வைவர வைநீரியங்கள் மட்டுமா திருமலையில்? சரள்க் கல்லும் உண்டுதானே அங்கு.

ஆழ்வார்கள் செந்தயிறை
ஆதரித்த வேங்கடம் என்
தாழ்வான புன்சொல்லைத்
தாங்குமோ? - ஏழ்பாரும்
வெல்லும் கதிர்மணியும்,
வெம்பரலும், செஞ்சாந்தும்,
புல்லும் பொறுத்தமையே
போல்.

(122)

27. திருமால் படுத்து உறங்குவது திருப்பாற்கடலில் அவருடைய பள்ளியறை பாற்கடல். மெத்தை தலையணையோ கோடி சூரியப்பிரகாசமான ஆதிசேசன் என்னும் சர்ப்பம்

கணக்கற்ற நட்சத்திரங்கள் சேர்ந்து செறிந்து கிடக்கும் பால்வெளி (ஆகாய கங்கை) யைத்தான் பாற்கடல் என்றும் ஆதிசேச வட்டம் என்றும் சொல்லி இருக்கிறது.

திருப்பாற்கடலில் யோகநித்திரை புரிகிறார் பரந்தாமன். நம் போலியர்கள் அவரை எளிதில் அணுக முடியாது.

அதுபற்றிய கவலையே வேண்டாம். பரந்தாமனின் அடியார்கள் போதும். அவர்கள் வாடை நம்மீது பட்டாலே போதும். தீயில் பஞ்செரிவது போல் தீவினைகள் எரிந்து சாம்பலாகி விடும்.

ஏழ்பாரும் வெல்லும் கதிர்மணி - சுவர்க்கம், மத்திமம், பாதலம் என்று பல்வேறு உலகில் உள்ளவர்கள் யாராலும் விலைமதிக்க முடியாத ஒளிமிக்க மாணிக்கம் முதலிய ரத்தினங்களும் உண்டு. வெம்பரல் - கரடுமுரடான கற்களும் - முரட்டுக்கற்களும் உண்டு. சாந்து - சந்தனமரம்.

குறிப்பு : காய்ந்த கல், புல் இவற்றை ஏற்றுக் கொண்ட வேங்கடம் என்கவியையும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

பிறகு தொல்லைக்கு ஏது இடம்?

தொழும்பாய நான் நல்ல
சூதறிந்து கொண்டேன்
செழும்பாய் அலை முத்தம்
சிர்தி முழங்கும்
திருப்பால்க் கடலான்தாள்
சேர்ந்தார்தாள் சேர்ந்து
இருப்பாற்கு இடறொன்றும்
இல்.

(123)

28. பாற்கடலில் ஞானத்துயில் புரியும் பரந்தாமன் ஆனந்தக்கடல் பொங்கப்பொங்க உல்லாசமாய் கொலு வீற்றிருப்பதோ வைகுந்தத்தில்.

வைணவ சம்பிரதாயத்தில் திருநாடு என்றால் வைகுந்தந்தான். திருப்பதிகளுக்கெல்லாம் திருப்பதி வைகுந்தம் என்னும் திருநாடு.

அதன் பெருமையை யார் எடுத்துரைக்க பிரம்மாவே திணறுவார். சிவபெருமானுக்கும் கஷ்டந்தான்.

“இடர் உடையேன் சொல்ல
எளிதோ? அயற்கும்,
அடரும் விடையோற்கும்
அரிதால் - தொடரும்
கருவைகும் இப்பிறவிக்
கட்டறுத்து, யீளாத்
திருவைகுந் தம்பெறுவார்
சீர்.

(124)

தொழும்பு ஆய நான் - தொண்டு வேலை செய்யும் தொண்டனாகிய நான். சூது அறிந்து கொண்டேன் - ரகஷ்யம் பிடிபட்டது எனக்கு. செழும்பாய் - செழிப்பாக. நானறிந்து கொண்டேன் அடியவர்களுக்குப் பணிவிடை புரிந்தாலே போதும் என்பதை.

இடர் உடையேன் - மாட்டிக்கொண்டு திணறுகிற நான். அயன் - பிரம்மன். அடரும் விடையோன் - சிவன். விடை - காளைவா கனம். வைகுந்தம் பெறுவார் - ஞானஒளி பெற்ற பக்தர்கள்.

29. சோழநாடு, பாண்டியநாடு, மலைநாடு, தொண்டை மண்டலம் என்று பல திவ்யதேசங்கள் (திருப்பதிகள்)

இவை தவிர திருவேங்கடம் என்றும் ஒரு திருப்பதி. திருமால் எழுந்தருளிக் காட்சி கொடுக்கும் திருப்பதிகளில் திருவேங்கடத்துக்கென்று தனிச்சிறப்பு உண்டு.

இவை எல்லாம் அப்படி இருக்கட்டும். திருப்பாற்கடல், திருவைகுந்தம் என்று கண்ணுக்குத் தெரியாத திருப்பதிகள் இரண்டு.

காலால் நடந்து போய் கண்ணால் பார்க்க முடிகிற திருப்பதிகள் ஒருவகை. அதற்கெல்லாம் தோதுப்படாத திருப்பதிகள் என்று மற்றொரு வகை.

அவைகளை இனம் காட்டிப் பாடல்களில் எழுந்தருள வைத்து விட்டார் பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார்.

ஐயங்கார் குறிப்பிடுகிற திருப்பதிகள் போய் சாமி தரிசனம் செய்ய வேண்டும். அதுதான் மனிதப் பிறவிக்கு லட்சணம்.

செலவு செய்து (யாத்திரை சென்று) சாமி கும்பிட வசதி இல்லை என்றால் ஒன்றும் குடி முழுகிப் போய் விடாது.

திருப்பதிகள் பற்றிப் பாடிய பாடல்கள் இருக்கத்தானே செய்கின்றன.

மண்ணில் அரங்க(ம்) முதல்
வைகுந்த நாடளவும்
எண்ணு திருப்பதி நூற்(று)
எட்டினையும் - பண்ணுறவே
கற்பார், துதிப்பார்
கருதுவார், கேட்டிருப்பார்
பொற்பாதம் எந்தலைமேல்ப்

பூ

(125)

மண்ணில் அரங்கம் முதல் - பூ உலகைச் சேர்ந்த திருவரங்கம் முதல் திருவேங்கடம் வரையுள்ள பதிகளையும். வைகுந்தம், திருப்பாற்கடல் முதலிய வானுலகப்பதிகளையும். எண்ணு திருப்பதி - பக்தியோடு நினைந்து வழிபடத் தக்கபதிகள். பண் உற - பண்ணோடு அதாவது சதி பிறழாமல் ஏதாவது ஒரு ராகத்தில். கற்பார் - பாடிப் படிக்கிறவர்கள். அவர்கள் திருவடி இரண்டுமே நான் தலையில் குடும் ஞானமலர்கள்.

இனி, மதுரைக்கு வடகிழக்கே பன்னிரண்டு மைல் தொலைவில் இருக்கிறது அழகர்மலை. அழகர் கோயில். அப்படி ஒன்றும் பிரமாண்டமானது இல்லை மலை. ஆனாலும் அழகான மலை அழகர் மலை. கோவிலும் வளமான கோவில்தான். வனப்பான கோவில்தான்.

வானளாவிய மரங்கள் செறிந்து இருண்ட காடுகள் பார்ப்பவர் கண்ணுக்கு குளுமை. மனசுக்கும் குளுமைதான். பசுமையும் நீலமும் பின்னிப் பிணைந்து தனித்த அழகைக் கொடுக்கும் காடுகள். அப்படியானால் அது அழகுமலைதானே - அழகர் மலையும் கூடத்தானே.

சோலைமலை என்றுதான் ஆதியில் அதற்குப் பெயர். திருமுருகாற்றுப்படையில் பழமுதிர்சோலை என்று சொல்லி இருக்கிறது இம்மலையை. முருகப்பெருமாள் எழுந்தருளி அருள்பாலிக்கும் மலை என்றும் அப்பெருமானின் படைவீடுகள் ஆறனுள் இது ஒன்று, என்றும் சொல்லி இருக்கிறது.

பழமுதிர்சோலையில் இருக்கிற குறவர் குறத்தியர் பக்தி நிறைந்தவர்கள் என்றும் சொல்லி இருக்கிறது. பக்தி பரவசத்தோடு முருகப்பெருமானை அவர்கள் வழிபட்ட சிறப்பையும் அருமையாக எடுத்துச் சொல்கிறது முருகாற்றுப் படை.

முருகப்பெருமானுடைய ராஜாதானி எப்படியோ கைமாறி விட்டது திருமாலிடம். இப்படி எத்தனையோ இடங்கள் சிவராஜாதானிகள் உட்பட கை மாறி இருக்கின்றன.

ராமாவதாரம், கிருஷ்ணாவதாரம் இந்த இரண்டு அவதாரங்களிலும் வருகிற கதைகள் - திருமால் நடத்துகிற விளையாட்டுகள், ஜனங்களை அப்படி அப்படியே வசப்படுத்தி விட்டன. தீமையை எதிர்த்துப் போரிடுவது, அதற்காக இன்னல் பல ஏற்பது, நன்மையைப் பாதுகாப்பது, எளிமை கண்டு இரங்குவது, திமிரையும், கொழுப்பையும் தேய்த்துத் தேய்த்து அழிப்பது, ஜாதிமத பேதம் இல்லாமல் நட்பாடுவது; ஒன்றுபடுவது, உதவுவது இப்படி வந்து கொண்டே இருக்கும் கதைகள். ராமாவதாரத்திலும் கிருஷ்ணாவதாரத்திலும்.

இப்படி எல்லாம் நடக்க வேண்டுமே, நடக்குமா என்று கனவு கண்டு கொண்டிருந்த மக்களுக்கு ஏன் நடக்காது? நடக்கும்

என்று காட்டியது. இதோ நடத்திக் காட்டுகிறேன் நான்' என்று நடத்தியும் காட்டியது. எல்லாம் கதையின் மூலமாகத்தான்

கதையைப்படித்தவர்கள், படிக்கக் கேட்டவர்கள், நாடகத்தில் பார்த்தவர்கள் எல்லோருக்கும் அப்படியே கதையோடு கதையாய் உறவு ஏற்பட்டுவிட்டது.

கதைகளுக்குப் பின்னாலிருக்கிற சமயப்பண்பாடு — வைணவ சமயப்பண்பாடு தன்வயப்படுத்தி விட்டது பெருவாரியான மக்களை.

அதனால் தென்னாடு முழுதும் ஆண்ட சைவம் அங்கங்கே ஒதுங்கி இடம் கொடுக்க நேர்ந்தது.

இனி, திருமால் எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பதிகள் (திவ்யதேசங்கள்) பல. நூற்றுக்கணக்கில் ஆயிரம் இரண்டாயிரம் என்று உண்டு.

ஆனாலும் வைணவர்களுக்கு திருவரங்கம், திருவேங்கடம், அழகர்மலை மூன்றும் முக்கியம். ஒன்று உணர்ச்சி, இன்னொன்று உயிர், மற்றொன்று அவர் தம் உடம்பு.

அப்படி இருக்க அழகர்மலையை - திருமாலிருஞ்சோலை மலையை எப்படிக் கும்மாளி போட்டுப் பாடி இருப்பார். பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார்.

நூற்றெட்டுத் திருப்பதி அந்தாதியில் இருக்கிற பாடல் அப்படி எடுப்பாக இல்லை. ஐயங்கார் பாடலாகவே தெரியவில்லை. கீறல் விழுந்த கடத்தில் (குடத்தில்) தட்டினால் நாதம் எப்படி வரும். 'பொத்' பொத்' என்று சுதி போன சத்தந்தானே வரும்.

அப்படிச் சுதி போன சத்தத்தில் தாளமோ, இசையோ, உருவமோ, சிருஷ்டியோ இல்லாமல் இருக்கிறது புத்தகத்தில் உள்ள பாடல். நூற்றெட்டுத் திருப்பதி அந்தாதி அப்படி இருக்கட்டும்.

அழகர் அந்தாதி என்று ஐயங்கார் பாடி இருக்கிற நூல் ஒன்று இருக்கிறது அதில் ஒரு பாடல். எப்படிக் குதித்தோடி வருகிறது தமிழ். சிருஷ்டி தத்துவம் என்று பாருங்கள்.

அழகர்மலையைப் போற்றி வணங்கினால் போதும்.
திருமால் தேடி வருவார் நம்மை. சிவபெருமானால் கூட அவரை
நெருங்க முடியாது. ஆனாலும் அவர் நம்மை நாடி ஓடி வருவார்.

சிந்திக்கல் ஆரம்

கொழிக்கும் திருச்சிலம்(பு)

ஆற்றரு கும்,

பந்திக் கலாப

மயிலாடும் சாரலும்

பங்கய னோ(டு)

அந்திக் கலாமதி

யாற்கரி யார்உறை

ஆன்பொருப் பும்

வந்திக்க லாம் எனில்

சந்திக்க லாம் உயர்

வைகுந்த மே.

(126)

அழகர்மலைமேல் இப்படி ஒரு பாடல் இருக்கத்தானே
செய்கிறது. அதை விட்டு விட்டு எதை எதையோ தேடி
அலைவது, அதைக்கட்டிப் பிடிப்பது தேவையில்லைதானே.
கனி இருப்ப ஏன் காயைக் கவர வேண்டும்.

கல் ஆரம் - ரத்தினங்களையும், மாலைகளையும், சிலம்பாறு என்று பெயர்.
அருவிக்கும் ஆற்றுக்கும்; பந்திக்கலாபமயில் - தோகைமயில், பங்கயன் -
தாமரை மலரில் அமர்ந்திருக்கும் பிரம்மன். திருமாலின் திருவுந்தித்
தாமரையில் இருக்கிற சிருஷ்டி தத்துவம் பிரம்மா. அந்திக் கலாமதியான் -
அந்திநேரத்தில் (மாலை வேளையில்) உதிக்கும் நிலா - பிறைமதி சூடிய
சிவபெருமான். அரியார் - பிரம்மா, சிவன் ஆகிய இவர்களுக்கே எட்டாத
வஷ்து திருமால். வந்திக்கலாம் எனில் - போற்றி போற்றி என்று வந்தனை
செய்து வழிபட்டால். சந்திக்கலாம் - சேர்ந்து திளைக்கலாம். வைகுந்தம் -
பேரானந்தம். பரம்பொருளோடு கலந்து விட வழி அதுதான்.

குறிப்பு : கடவுள் தத்துவம் ஒன்றுதான் உண்மை. நாமும் கடவுள்
தத்துவந்தான் என்கிற பொழுது தெளிவு பிறக்கிறது உண்மைக்கு.

தெளிவுக்கு உருவம் கிடைக்க வேண்டுமானால் - உறுதி ஏற்பட
வேண்டுமானால் நம்மை ஒப்படைத்து விட வேண்டும். அதற்கு உரிய
வழியும் வாய்க்காலுந்தான். மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம், வழிபாடு.
வழிபாட்டில் ருசி தெரிந்தால் போதும் இறைவனுக்கும் நமக்கும் நிச்சயம்
ஆகி விடும். உறவு அப்படியானால் தேடித்தானே வருவான் இறைவன்
கூடிக்குலாவ.

முடிப்புரை

தமிழை நினைத்தால் போதும். தமிழ்ப் பண்பாட்டை சமயநெறியை, கவியை நினைத்துப் பார்க்க ரசிகமணி, டி.கே.சிதம்பர முதலியார் நம் எதிரில் நின்று காட்சி கொடுப்பார். தமிழிசை, நாடகம், நடனம், ஓவியம், கோயில், பக்தி இப்படி எதை நினைத்தாலும் அங்கே வந்து எதிரில் அமர்வார், ரசிகமணி, டி.கே.சி.

தமிழ் உரைநடை, அதன் வேகம், நயம், தமிழர்களின் வீரம், கொடை, பண்பட்ட உழைப்பு, பதம் பட்ட வாழ்க்கை என்று நினைக்க நினைக்க அவர் நம்முன் வருவார். மீசையை வருடியபடியே புன்முறுவல் பூப்பார்.

முறுக்குச் சுற்றுவதிலிருந்து வானளாவிய கோபுரத்தோடு கூடிய கோயில் கட்டு வரை - பிர்மாண்டமான அணைகள் கட்டுவது வரை தமிழர் கண்ட செயல் திறனை நினைத்தாலும், இட்டிலியை அவித்துப் பரிமாறுவதிலிருந்து பசு வரை - பசு கொடுக்கும் பால், சாணம், கோமயம், எருதுவரை மக்களுக்குத் தாய்ப்பாசத்தை ஊட்டி, அவர்களை வளர்த்தெடுக்கும் கருணையிலும் சரி எதானாலும் அதுபற்றி யோசிக்க யோசிக்க ரசிகமணியின் தரிசனம் கிடைக்கும்.

அறுகம்புல்லிலிருந்து பிர்மாண்டமான அண்டங்கள் - பேரண்டங்கள் என்று கொலு வீற்றிருக்கும் கடவுள் தத்துவத்தையோ - ஆன்ம தத்துவத்தையோ நினைக்க நினைக்க ரசிகமணியின் காட்சி கிடைக்கும்.

ஆன்மீகம், விஞ்ஞானம், மருத்துவம், பொறிஇயல் எதுவானாலும் அதைத் தெளிவாக எடுத்து விளக்க - தமிழ் உரைநடையில் எடுத்துக்காட்ட முடியும் என்கிற உண்மையை அறிய அறிய டி.கே.சி தோன்றுவார். தமிழ்க் கவிதான் கவி, அதற்கு இணையான கவி வேறு எந்த மொழியிலும் இல்லை, இருக்கவும் முடியாது என்பதை உணர்ந்து பார்க்கிறவர் யாராக இருந்தாலும் அவர்களின் தோளைத் தட்டிக் கொடுப்பார்.

உத்தரவு போட்டு வருவதில்லை தமிழ்க்கவி, தானாக வருவது - திரு அருளில் விளையும் சிருஷ்டி கவி என்பதை

தூண்டாமணி விளக்காய் நம்முன் நின்று சுடரொளி வீசுவார்
ரசிகமணி டி.கே.சி.

பெண்மையின் இயல்பையும், அதனிடம் நிறைந்து நிற்கும்
தாய்மைத் தத்துவத்தின் அற்புதத்தையும் உணர்ந்து பார்த்தால்,
அட்டா, தமிழ் போலல்லவா இருக்கிறது பெண்மையும்,
தாய்மையும் என்பது விளங்கும்.

“ஒள்ளிய

தீந்தமிழின் தெய்வ வடிவாள்”

என்பது சேரமான் பெருமாள் நாயனாரின் அருள்வாக்கு.

இதை உணர்கிறவர்கள், உணர்ந்து அனுபவிக்கிறவர்கள்
யாராக இருந்தாலும் அவர்களே ரசிகமணியின் நண்பர்கள்.
அவர்களே அவருக்கு அன்பர்கள்.

நட்புரிமை கொண்ட அன்பர்களோடு கூடிக் குலாவிக்
கொண்டே இருப்பார். அவர்களாகவே ஒன்றி விடுவார்.
அப்படியானால் அவர்களின் பார்வையிலிருந்து ஒதுங்க
முடியுமா ரசிகமணி, டி.கே.சியால்.

இது சம்பந்தமாக ஒரு பாடல். நக்கீர தேவநாயனார்
என்னும் பரமபக்தரின் வெண்பாப்பாட்டு.

சார்ந்தாரை எவ்விடத்தும்

சார்வனவும், சார்ந்தன்பு

கூர்ந்தார்க்கு முத்தி

கொடுப்பனவும், - கூர்ந்துள்ளே

மூளத் தியானிப்பார்

முன்வந்து நிற்பனவும்

காளத்தி யார்தம்

கழல்

தமிழை நினைத்தால் (சார்ந்தால்) போதும்! இதோ வந்து
விட்டேன்' என்று சொல்லியபடியே கண்முன் வந்து நிற்பார்
ரசிகமணி.

தமிழ்தான் ரசிகமணி. ரசிகமணிதான் தமிழ். தமிழாக - தமிழ்க் கவியாக, தமிழ்ப் பண்பாகவே இருந்தார் ரசிகமணி.

இன்றைய புதுக்கவியிலிருந்து பல ஆயிரம் ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து வருகிற பழம்பெரும் கவிகள் வரை ஒவ்வொன்றும் ரசிகமணியிடமிருந்து எழுந்து வரும். நடனம் ஆடும். பாடும், நாடகமாய் நடித்துக்காட்டும். அதுமட்டுமா ஒவ்வொரு பாடலும் நம்மைக் கட்டிப் பிடிக்கும், தொட்டு உறவாடும், முத்தம் கொடுக்கும், நம் உணர்ச்சியைக் குழைத்துக் குழைத்துப் பிசையும். அப்படியே தன்வயமாக்கி விடும் நம்மை.

உண்மையான கவிதான் டி.கே.சியிடமிருந்து வரும். சிருஷ்டி தத்துவத்தோடு கூடிய தெய்வ அருளாகவே இருக்கும் ஒவ்வொரு கவியும். போலிப்பாடல்கள், கள்ள முழி முழிக்கும் திருட்டுப்பாடல்கள், உண்மை உணர்ச்சியோ, கலைப்பண்போ இல்லாத பாடல்கள் டி.கே.சி இருக்கும் பக்கம் எட்டிக்கூட நடமாட மாட்டா.

உண்மையான கவிகளை அனுபவித்தவர் டி.கே.சி. மேலும் மேலும் அனுபவித்தவர் அவர். கவி அனுபவத்தைச் சொல்லிச் சொல்லி இன்புறுவார் டி.கே.சி. தியான நிலை, ஆழ்ந்த தியான நிலை என்று சொல்கிறோமே அந்த நிலையோடு அனுபவிப்பார்.

டி.கே.சியின் அனுபவத்தாலும் அனுபவத்தைக் கையில் எடுத்துக் காட்டுவது போல் காட்டும் ஒருமை உணர்ச்சியாலும் கவிக்கு மெருகு ஏறியது. பளபள என்று ஒளி வீசியது. கவிஉருவம் இன்னது, கவியில் விளைந்த சிருஷ்டி தத்துவம் இன்னது என்று கேட்பவர்கள் புரிந்து கொண்டார்கள்.

அதனால் கவியில் கடுகளவு பிழை இருந்தாலும், அணுவளவு இயல்பு பிறழ்ந்தாலும் டி.கே.சிக்குத் தெரிந்து விடும். உண்ணும் உணவில் கல் விழுந்து கிடந்தால் எப்படி உறுத்துமோ அப்படி உறுத்தும் பிழை - கவியில் விழுந்த பிழை. யாப்பியல் இருக்கிறது. அலங்காரம் இருக்கிறது. விஷயமோ பெரிய விஷயமாகவேதான் இருக்கிறது. உணர்ச்சியும் இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஆனாலும் கவியில் உணர்ச்சியின் முற்றி விளைந்த பழுப்பு இல்லை. அதனால் கவி உருவம் அப்படியும் இப்படியுமாய் தடுமாறுகிறது என்றால் அதுவும் பளிச்சென்று தெரியும் டி.கே.சிக்கு.

உண்ணும் உணவில் பக்குவம் இருக்கிறது. மணம் இருக்கிறது. அவியல், பொரியல், கூட்டு, பச்சடி, அப்பளம், வடை, சாம்பார், ரசம், தயிர் எல்லாம் இருக்கிறது. ஆனால் உப்பு மட்டும் இல்லை. அது எப்படி நமக்கு உடனே தெரியுமோ, சட்டென்று உறுத்துமோ அப்படி உறுத்தும் டி.கே.சிக்கு முழுமையான உருவம் பெறாத கவி.

அளவுக்கு மீறி செங்கல் அடுக்குவது போல் வரன்முறை இல்லாமல் உணர்ச்சியையோ, விஷயத்தையோ மேலே மேலே திணித்து கவி உருவத்தை சிதைப்பதும் தெரிந்து விடும் டி.கே.சி.க்கு

பாயசத்தில் உப்பைப் போட்டது மாதிரி அது. அதுவும் கருவாட்டு உப்பைப் போட்டது போலத்தான். வெறுக்க வைத்து விடும். அப்படிப்பட்ட பாடல். டி.கே.சியை புண்படுத்தியே விடும் அந்தச் செய்யுள்.

இது சம்பந்தமாக ஒரு எடுத்துக்காட்டு. சோழ மன்னனுடைய அரசவைக் கவிஞர்கள் இருவர். ஒருவர் புலவர் ஒட்டக்கூத்தர். இன்னொருவர் புகழேந்திப் புலவர்.

ஒட்டக்கூத்தர் பரம்பரை அரசவைக் கவிஞர். புகழேந்திப் புலவர் பாண்டிய மன்னனின் அவைப்புலவர்.

பாண்டிய மன்னன் தன் மகளைச் சோழவேந்தனுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தான். தங்க நகைகள், வெள்ளிப் பாத்திரங்கள், வைர வைரீரிய மாலைகளைச் சீதனமாக வண்டி வண்டியாய் அருமைமகளோடு சோழநாட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தான்.

அரசவைக்கவிஞர் புகழேந்திப் புலவரையும் சீதனப்பொருளோடு சேர்த்து அனுப்பி வைத்தான்.

ஒட்டக்கூத்தருக்குப் புகழேந்தியின் மீது பொறாமை. அதனால் கோபம் அடிக்கடி வரும் அவருக்கு. கடுங்கோபமே வந்து விடும். கடுகடு என்றிருப்பார் ஒட்டக்கூத்தர். புகழேந்திப்புலவரோ ஒட்டக்கூத்தரின் செயலைக் கண்டு கொள்ளாதவராய் பொறுமையோடு சகித்துக் கொண்டிருந்தார். அதனால் தோல்வி ஒட்டக்கூத்தருக்குத்தான். அவமானமாய் போய்விட்டது அவருடைய ஆங்காரம். ஆனாலும் ஆங்காரம் பகைமையாய் உருவெடுத்தது. புகழேந்தியைப் பற்றி

இல்லாததையும் பொல்லாததையும் இட்டுக்கட்டி கோள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார் ஒட்டக்கூத்தர்.

சோழ மன்னனும் செவி சாய்த்தான் புலவர் சொல்லுக்கு. புகழேந்திப் புலவரை மதிக்கவில்லை மன்னன். பாராமுகத்தோடு - அலட்சியமாக நடந்து கொண்டான் அரசன்.

புகழேந்திப் புலவர் அதுபற்றியும் கவலைப்படவில்லை. எப்படியோ மகாராணிக்கு இது தெரிந்தது. “ஒட்டக்கூத்தரின் சொல்லைக்கேட்டு மன்னர் எவ்வளவு பெரிய தவறு செய்கிறார் புலவருக்கு” என்று வேதனைப்பட்டார் ராணி.

மன்னன் மேல் ராணிக்கு அடிக்கடி ஊடல் வரும். வேதனையை வெளிப்படுத்தத்தான் ஊடல். ஆனால் மன்னர் மன்னனுடைய புத்திக்கு அது எட்டவில்லை.

ஏதோ பெண்களுக்கு இயல்பாய் வருகிற ஊடல்தான் என்று நினைத்தான். அலங்காரச் சொற்களில் தாஜாப் பண்ணி ஊடலைத் தணிக்க முயன்றான் மன்னன். அது ஒன்றும் பலிக்கவில்லை ராணியிடம்.

ஒருநாள் ஆவலோடு ராணியின் கையைப் பிடித்தான் மன்னன். ஒரு உதறி உதறி வெடுக்கென்று கையை இழுத்துக் கொண்டான். கோபாக்கினி கொழுந்து விட்டெரிந்தது மகாராணியின் கண்களின்.

உண்மையிலேயே பதறி விட்டான் மன்னன். வருத்தத் தோடு அந்தப்புரத்தை விட்டு வெளியே வந்தான். கதவைத் தடார் என்று சாத்தி தாழ்ப்பாள் போட்டு விட்டாள் ராணி.

ராஜசபைக்கு வந்தான். வருத்தமாக வந்தது. ஒட்டக்கூத்தரை அழைத்து மகாராணியார் கோபத்தில் இருக்கிறார். சமாதானப்படுத்தி வர வேண்டும் என்று அனுப்பினான் வேந்தர் வேந்தன்.

அதுக்கென்ன நான் போய்ச் சொல்கிறேன். “வருக வருக என்று மகாராணியார் வரவேற்று உபசரிப்பார் உங்களை” என்று ஜம்பம் பண்ணியபடியே அந்தப்புரம் நோக்கி நடந்தார் ஒட்டக்கூத்தர்.

கூத்தர் வந்திருக்கிறார் என்று தெரிந்ததும் அறைக்கதவைத் திறக்கவில்லை ராணி. நின்று பார்த்தார். செருமிப் பார்த்தார். கணைத்தும் பார்த்தார். ஒட்டக்கூத்தர். ஒன்றுக்கும் மசியவில்லை கதவு.

வெளியில் நின்றபடியே சமாதானத் தூதாகப் பாடல் ஒன்றைப் பாடிச் காட்டினார்.

வானில் ஏறி சூரியன் வருகிறான் என்றால் தாமரை அகம் குழைந்து பரவசப்படும். அதன் மொட்டுகள் அவிழும். பூவாய் மலரும் தாமரை.

“நம் மன்னர் மன்னன் சூரிய குலந்தானே. அவன் வருகிறான் என்று தெரிந்த உடனேயே மகாராணியாரின் கைத் தாமரையும் விரிந்து மலரும். தானாகத் திறக்கும் கதவை தாமரைக் கை”.

இப்படிப் பொருளமைத்துப் பாடிச் சமாதானத் தூது விட்டார் ஒட்டக்கூத்தர்.

நானே இனி உனை
 வேண்டுவ தில்லை;
 நளின மலர்த்
 தேனே! சுபாடம்
 திறந்திடு வாய் திற
 வாலீடி லோ?
 வானே(று) அனைய
 இரவீ குலாதிபன்
 வாயில்வந் தால்
 தானே திறக்கும் நின்
 கைத்தல மாகிய
 தாமரை யே!

பாட்டு ராணியின் காதில் விழுந்ததோ இல்லையோ கோபம் படு பயங்கரமாய் வந்து விட்டது ராணிக்கு. “நீராச்சு, உம்ம பாட்டாச்சு என்று மேலும் ஒரு தாழ்ப்பாளைப் போட்டு விட்டார் மகாராணியார்.

ஒட்டக்கூத்தன் பாட்டுக்கு ரெட்டைத் தாழ்ப்பாள் என்கிற பழமொழியே பிறந்து விட்டது. ஒட்டக்கூத்தரின் பாட்டில் யாப்பமைதி இருக்கிறது. சந்தம் இருக்கிறது. கற்பனை கொடி கட்டிப் பறக்கிறது. வருணனை துள்ளி விழுகிறது. சொல் நயம், பொருள் நயம் போட்டி போட்டு வந்து விழுகின்றன பாட்டில்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக 'நான் யார் தெரியுமா, எப்பேர்ப்பட்ட கவிஞன் தெரியுமா என்கிற கெட்டிக்காரத் தனத்தையே ஒட்டக்கூத்தரின் கெட்டிக்காரத்தனத்தைத்தான் எடுத்துக்காட்டுகிறது பாடல்.

பெண்ணிதயமோ, அதில் விழுந்த புண்ணை ஆற்றி பரிவு காட்டும் பண்போ துளிக்கூட இல்லை பாட்டில்.

இனி, புகழேந்திப் புலவர் பாடலில் பரிவும் வேண்டுகோளும் உண்மை உணர்ச்சியோடு பொங்கப்பொங்க உருவெடுத்து வருகிறதைப் பார்க்கலாம்.

ஒட்டக்கூத்தர் பாட்டு போய் விட்டது காற்றோடு காற்றாய். இது தெரிந்தவுடன் புகழேந்திப் புலவரையே தூதாக அனுப்பினான் விக்கரம சோழ மன்னன்.

புகழேந்திப் புலவரும் புறப்பட்டு வந்தார். அரசனும் தொடர்ந்து வந்தான். புலவர் வந்து நிற்பது தெரிந்தது மகாராணிக்கு.

சட்டென்று கதவைத் திறந்து வருக வருக என்று வரவேற்று எதிராசனத்தில் அமரும்படி வேண்டினார் புலவரை. வாசல் நடையில் ஒதுங்கி நின்றான் மன்னர் மன்னன்.

ராணியம்மாவின் முகத்தில் கோபமும் வருத்தமும் கொழுந்து விட்டெரிவதைப் பார்த்தார் புகழேந்தியார். நாணேற்றிய வில் போல் நிமிர்ந்து வளைந்து நிற்கிறது புருவம். கண்கள் ஜிவு ஜிவு என்று கனல்கினறன. இரத்தம் தோய்ந்த அம்பாய் இருக்கின்றன கண்கள். தலையோ வில் வளைவது போல பின்சாய்ந்து நிமிர்ந்து நிற்கிறது. பொருத்திய கணையை எய்யும் பொழுது எப்படி சாய்ந்து நிமிரும் வில் அப்படிச் சாய்ந்து நிமிர்ந்து நிற்கிறது தலை.

இவ்வளவையும் பார்த்து புகழேந்தி சொல்கிறார்.

“தவறு நடந்தால் கோபம் வரத்தான் செய்யும். வந்தது போலப் போய் விட வேண்டும். கோபம் அப்படிப் போகாமல் ஏனம்மா நிலைத்து நிற்கிறது கோபம்” என்று கேட்டார். மேலும் சொன்னார்.

“நம்முடைய குடிப்பிறப்பென்ன, பண்பாடென்ன, சீலம் என்ன? நம்மிடமா இப்படிக் காலூன்றி நிற்பது எரிச்சல். மறந்து மன்னிப்பதல்லவா? நம் பண்பாடு.

நம் குடிப்பிறப்புத்தான் நமக்கு உயிர். அரசர் பெருமான் இதோ வாயிலில் வந்து நிற்கிறார். அவரை வரவேற்று உபசரிக்க வேண்டும். குடிப்பிறப்பு ஒளி வீச வேண்டும்.”

இப்படி வேண்டினார் புகழேந்திப் புலவர்

தூபம் கமழும் பைங்
கோதாய்! நம் விக்ரம
சோழமன் னர்
தீபம் புறங்கடை
வந்துநின் றான்;நின்
திருப்புரு வச்
சூபம் குனிய,
வீழ்சிவப் பத்தலை
சாய்த்துநின் ற
கோபம் தணிஅன்ன
மேஎளி தோநம்
குடிப்பிறப் பே!

அவ்வளவுதான் ராணியின் மனம் இளகி விட்டது. மன்னனை எதிர் சென்று வரவேற்றாள் ராணி.

எதுகை மோனை கொண்டு கட்டுகிற யாப்பு மட்டுமல்ல கவி, உண்மை, உணர்ச்சி, உருவம் இரண்டும் ஒன்று சேர்ந்து ஒளிவிட வேண்டும். உயிர் இருக்க வேண்டும். அதில். அப்படி விளைந்து வந்தால்தான் கவி.

புகழேந்திப் புலவர் பாடல் உண்மையான கவி. ஒட்டக்கூத்தர் பாடலோ யாப்பியல் பிசகாத செய்யுள்.

இந்த நுண்ணிய வேறுபாட்டைக் கண்டு அதைக் கையில் எடுத்து நமக்குக் கொடுத்தவர் ரசிகமணி, டி.கே.சி தான். இனி, யாப்பியல் வழுவாமல் இருந்தால் போதும். அதைக் கவி என்று வைத்துக் கொள்கிறோம். பொருள் இருக்கிறதா? உணர்ச்சி இருக்கிறதா, கவிப்பண்பு இருக்கிறதா, உருவமும் சிருஷ்டியும் கவியில் இருக்கிறதா என்று யாரும் பார்ப்பதில்லை.

வசனத்தையே திருக்கி மடக்கி ஒரு சந்தத்தில் போட்டு விட்டால் அதுவும் கவியாகி விடுகிறது பலருக்கு.

இந்த நிலையில் கவியில் விழுந்த எழுத்துப்பிழை, சொற்பிழை முதலியன எங்கே தெரியும்.

பொருளுணர்ந்து படிக்கிறவர் ரசிகமணி. மாணிக்கவாசகப் பெருமான் சொல்கிறாரே

“சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார் செல்வர்!!” என்று. அப்பேர்ப்பட்ட அருட்செல்வர் டி.கே.சி. உதாரணத்துக்கு ஒன்று.

நாயகன் பிரிவை ஆற்றாமல் துடிக்கிறான் ஒரு பெண். கரும்பு வில்லை வளைத்து புஷ்பமாரியைப் பொழிந்து மன்மதனே தன்னைத் துன்புறுத்துவதாக ஒரு தோற்றம். உருவெளித்தோற்றம் என்று பெயர் அதற்கு.

இப்படி எல்லாம் அவஸ்தைப்பட்ட பெண்ணிடம் வந்து சேர்ந்து விட்டான் நாயகன். எவ்வளவு சந்தோசமாக இருக்கும் பெண்ணுக்கு.

அப்பொழுதும் மன்மதன் தோன்றுகிறான். நாணிக்கூசிப் பின் வாங்குகிற கோலத்தில் தான் தோன்றுகிறான் மன்மதன்.

அவனை நோக்கி எக்காளத்தோடு பெண் சொல்வதாகப் பாட்டு.

“எய்ய வந்த காமா!

இனி உனக்கு வேலை இங்கென்?

உய்ய வந்தான் தன்னோடு)

உறவானேன் - பையவே

தேரை வீட்டு, மென்கரும்பைத்

தீன்று வீட்டுச் செய்ய வந்த

போரை வீட்டுப் பூ முடித்துப்

போ”

எப்படிக் கணகண என்று ஒலிக்கிறது பாட்டு. பாடப்பாட அதன் நாதம் தெரியும். உணர்ச்சியின் வேகம் தெரியும். கவி உருவமே கண்முன் வந்து நிற்கும்.

ஆனால் இதே பாட்டு பிழை விழுந்து தத்தக்கா தத்தக்கா என்று நொண்டி அடிக்கிறது. எப்படி?

எய்யவந்த காமாநீ

இங்கு வர வேண்டாம் காண்

உய்ய வந்தா னோடு

உறவானேன் - பையவே

தேரை வீடு, பூவை முடி,

தீன்று வீடு மென்கரும்பை

மீனை ஒரு காசாக

வீல்

இரண்டையும் மாறி மாறிப்பார்த்தால், அதுவும் பாடிப்பார்த்தால் அனுபவித்துப் பாடிப் பார்த்தால் வித்தியாசம் தெரியும். பிழைப்பட்டது தெரியும்.

அவ்வளவுக்குப் பொறுமை இருக்கவா செய்கிறது நம்மிடம். கடவுளை மதிக்கிற மாதிரி கவியை மதிக்கிறவர்களுக்கல்லவா அந்தப்பொறுமை.

ரசிகமணி, டி.கே.சி கவியை மதித்தார். அதனால் அவரிடம் பொறுமை இருந்தது. பாடிப்பாடி அனுபவித்தார் கவியை. அதனால் 'இங்கு வர வேண்டாம் காண்' என்பது சொத்தை என்று தெரிந்து விட்டது. "இனி உனக்கு வேலை இங்கென்" என்று உணர்ச்சியோடு விழுந்தது சொல் "உய்ய வந்தானோடு" என்பதில் நாதம் இல்லை. லயம் இல்லை. அதையே 'உய்ய வந்தான் தன்னோடு' என்று 'தன்' என்பதை 'ஓடு' என்பதோடு முடிச்சுப் போட்டு விட்டால் தாளமும் தாளத்தோடு கூடிய இசையும் வந்து பேசுகிறது. 'தேரை விடு பூவை முடி' இதில் ஏதாவது அதிகாரம் இருக்கிறதா? எக்களிப்பு இருக்கிறதா? பாஷையின் தோரணை இருக்கிறதா?

தேரை வீட்டு, மென்கரும்பைத்

தீன்றுவீட்டுச், செய்யுமிந்தப்

போரை வீட்டுப் பூ முடித்துப்

போ.

என்றல்லவா அவை வர வேண்டும். வந்து ஆர்ப்பரிக்க வேண்டும்.

‘மீனை ஒரு காசாக வில்’ பாட்டா இது? கருவாட்டு வியாபாரம் பண்ணுவதுதான் கவியின் காரியமா?

கவியை உணர்ந்தவர்கள். கடவுளை உணர்ந்தவர்கள். அவர்கள் வாய்மொழிதான் உண்மை. டி.கே.சி. கவியை உணர்ந்தவர். அவர் வாக்கு அருள் வாக்கேதான்.

பாடலோடு எப்படி உறவாட வேண்டும் என்பது எளிதில் பிடிபடாது. ஆனால் டி.கே.சி. அதை லகுவாகக் காட்டி விடுவார்.

பாடலை எப்படி எடுக்க வேண்டும், எங்கெங்கு பாடலில் நிற்க வேண்டும். அழுத்தம் கொடுப்பது எங்கெங்கே, இளக்கிக் காட்டுவது எங்கெங்கே, எந்தச் சொல்லோடு எந்தச் சொல்லை இணைத்துப் பாட வேண்டும், எந்த ஒரு தொடரை வளைத்து வளைத்துப் பாட வேண்டும் என்பவற்றை இலக்கணப்பாடம் நடத்திக் காட்டவா முடியும்?

டி.கே.சி. பாடலைப் பாடப்பாட, நாம் அதைக் கேட்க நம்மிடம் தானாகவே வந்து விடும் அந்தமுறை.

பாட்டை அவர் பாடும் போது அடுத்து வரும் சொல் இப்படித்தான் இருக்கும் என்று நம் மனம் கண்டுகளிக்கும். பாடலை எடுத்து அதை அவர் முடிப்பதற்குள்ளேயே, அரைவாசியில், முக்கால்வாசியிலேயே பின்னால் வருகிற பாட்டின் பகுதி இன்னதென்று தெரிந்து விடும்.

ஆனால் ஒன்று. அலை பாய்ந்து அங்கே இங்கே என்று தவிக்கும் மனத்தை அடக்கி, கட்டுப்படுத்தி வைக்க வேண்டும். அப்படி ஒருங்கிய உள்ளத்தை டி.கே.சி. பாடும் பாட்டோடு ஒன்றித்திளைக்க விட வேண்டும்.

அப்படியானால் சிறு பையன் கூட கவியோடு கவியாய் ஒன்றி விடுவான்.

இது சம்பந்தமாக ஒரு குறிப்பு.

சுமார் அறுபது வருடங்களுக்கு முன் செட்டிநாட்டில் அமராவதிப் புதூரில் ஒரு இலக்கிய விழா. ரசிகமணி, டி.கே.சி. தலைமை தாங்கி கவிக்கு விளக்கம் கொடுத்தார்கள்.

விளக்கம் கொடுத்த பாடல்களில் ஒரு பாடல் காதல் துறை சம்பந்தப்பட்டது. நாயகனைப் பிரிந்து ஆற்றாமைப்படும் நாயகிக்குத் தூக்கம் வருவதே இல்லை. அதனால் இரவானது முடிவே இல்லாமல் மேலே மேலே நீண்டு போவதாகவே தெரிகிறது.

“சூரியன் எங்கே போனான். அவன் தேர் உடைந்து விட்டதா, குதிரைகள் ஓடி விட்டனவா, இல்லை கிரகணம் என்கிற பாம்புதான் பிடித்து விழுங்கி விட்டதா சூரியனை என்றெல்லாம் தவிக்கிறாள் பெண்.

இது ஒரு வெண்பாவாய் எழுந்து வருகிறது.

அரவம் கரந்ததோ,

அச்சுமரம் இற்று

புரலி கயிறுருவிப்

போச்சோ - இரவிதான்

பாடலின் பாதிப்பாகம் இது. இந்தப் பாதிப்பாகத்தை வளைத்து வளைத்துப் பாடிக் கொண்டிருந்தார்கள் டி.கே.சி. சபையில் ஒரு எட்டு வயதுப் பையன் தந்தையோடு சேர்ந்திருந்தான். டி.கே.சி. பாடப்பாட பாடலோடு பாடலாய் ஒன்றி விட்டான் பையன்.

இரவிதான் என்கிற தனிச்சீரை டி.கே.சி. அழுத்தி அழுத்திப் பாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பையனோ தன்னை அறியாமலே “செத்தானோ” என்று உரக்கச் சொல்லி விட்டான்.

பாடலின் தொடர்ச்சி அவன் சொன்னது போலத்தான்.

அரவம் கரந்ததோ,

அச்சுமரம் இற்றுப்

புரலி கயிறுருவிப்

போச்சோ, - இரவிதான்

செத்தானோ, வேறுவழிச்

சென்றானோ தோழி எனக்(கு)

எத்தால் வீடியும்

இரா?

அரவம் - பாம்பு. புரலி - குதிரை. கயிறு - கடிவாளம். இரவி - சூரியன். எதால் - எப்படி. எதால் என்பது எத்தால் என்று எவ்வி நிமிர்கிறது. இரா-இரவு, ஒலி உருவம் என்று ஒன்று அதற்காக அப்படி எல்லாம் வசதி பண்ணிக் கொடுக்கிறது தமிழ்.

இனி, ஒரு பாட்டின் துண்டு பட்ட பகுதி. அதாவது நான்கு வரி கொண்டது ஒரு பாட்டு. அதில் இரண்டு வரிதான் கிடைத்தது. மிச்சம் உள்ள இரண்டடிகளும் எப்படியோ காணாமல்ப் போய்விட்டன. அப்படி விடுபட்டு, புகலிடம் இல்லாமல் தவிக்கும் அடிகள், டி.கே.சி எங்கிருக்கிறார் என்று தேடி வருகின்றன. டி.கே.சியைக் கண்டு தன்னை வெளிப்படுத்துகின்றன. அரைகுறையாகப் பாதி உருவத்தில் (முண்டமாகக்) கிடந்த பாடல் இப்பொழுது முழு உருவம் பெற்று விடுகிறது. பெற்று ஜகஜோதியாய்ப் பிரகாசிக்கிறது பாடல்.

இதற்கொரு எடுத்துக்காட்டு. கிட்டத்தட்ட நூறு வருடங்களுக்கு முன் தட்சணாத்ய கலாநிதி, டாக்டர், உ.வே.சாமிநாத ஐயரவர்கள் கும்பகோணம் கல்லூரியில் தமிழாசிரியராகப் பணியாற்றினார்கள். ஒருநாள் விடியற்காலை நேரம் வீட்டின் உட்கட்டில் அமர்ந்து காலை உணவு சாப்பிடுகிறார்கள். அப்பொழுது ஒரு பரதேசி வீட்டின் முற்றத்தில் நின்று கொட்டாங்கச்சி வீணையோடு சேர்ந்து

ஊரைச் சுடுமோ,

உலகம் தனைச் சுடுமோ,

யாரைச் சுடுமோ

அறியேன் நான்

என்று பாடிப் பிச்சை கேட்கிறான். வீட்டம்மாள் ஏதோ பிச்சைப் போட்டாள். பெற்றுக்கொண்டு வீணையும் பாட்டுமாய் போய் விட்டான் பரதேசி.

மேலே காட்டிய இரண்டு வரியும் ஐயரின் உள்ளத்தைப் பிசைந்து விட்டன. பாட்டோடு பாட்டாய் உருகிக் கரைந்து விட்டார் சாமிநாதய்யர்.

ஆனாலும் என்ன பரிதாபம். மீதம் உள்ள இரண்டு வரியும் கிடைக்கவில்லை. பரதேசியையே தேடிப்பிடித்து விசாரித்தும் கிடைக்கவில்லை. விடுபட்ட இரண்டடி.

அதன்பிறகு முப்பது நாற்பது வருடங்கள் கழித்து சென்னையில் வந்து தங்கி இருந்தார் சாமிநாதய்யர். ஒருநாள் ரசிகமணி, டி.கே.சி ஐயரவர்களைச் சந்தித்தார்கள். தமிழ்

பற்றியும் கவி பற்றியும் இருவரும் உரையாடி மகிழ்ந்தார்கள். பேச்சோடு பேச்சாக 'தாம் பரதேசி மூலம் கேட்ட பாடலின் பகுதியை' சொன்னார்கள் ஐயரவர்கள்.

டி.கே.சியையும் விட்டு வைக்கவில்லை. அந்தப்பாடலின் பகுதி. பாடிப்பாடி கிறக்கத்துக்கே ஆளாகி விடுகிறார் டி.கே.சி. "ஊரைச் சுடுமோ உலகம் தனைச் சுடுமோ - யாரைச் சுடுமோ" என்று பாடப்பாட நாவில் தேனூறுகிறது. கல்கண்டாய் கரைகிறது. உள்ளத்தையும் அப்படியே கரைத்து விடுகிறது. எல்லாம் டி.கே.சிக்குத்தான்.

பலநாட்கள் டி.கே.சியின் நாவோடு நாவாய், இதயத்தோடு இதயமாய் - இதய ஒலியாகவே ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது பாடல்.

உண்மையான உழைப்புக்கு, தேட்டத்துக்கு பலன் உண்டுதானே. எதிர்பாராத விதமாக திடுதிப்பென்று மின்வெட்டுப் போல வந்து விழுந்தன தொலைந்து போன இரண்டு வரிகளும், எப்படி அவை பளிச்சிட்டு இணைந்தன.

நேரே

பொருப்பு வட்ட மானமுலைப்

பூவையரே! இந்த

நெருப்பு வட்ட மான நிலா!

உருண்டு திரண்ட மார்போடு கூடிய பருவமங்கையே! தோழிப்பெண்ணே! தீப்பந்தமாய் வருகிறதே நிலா; யாரைப் பொசுக்க? நம் காதலரோ பிரிந்து போனார். போன காரியம் முடிந்தவுடன் வந்து விட்டார். சேர்ந்து மகிழும் தம்பதிகளிடம் வாலாட்ட முடியுமா இந்த நிலா?

வேறு யார் இருக்கிறார்கள் கணவனைப் பிரிந்து தவிப்போடு. இந்த ஊரில் இல்லை அப்படி. ஊரையே உலகத்தையே கொளுத்துவது போல வருகிறதே? செந்தழலாய் எழுந்து வருகிறதே நிலா? ஏன் இவ்வளவு ஆவேசம் அதற்கு" என்று உல்லாசமும் எக்களிப்புமாய் வருகிறது நாயகியின் கிண்டல்.

ஊரைச் சுடுமோ,

உலகம் தனைச் சுடுமோ,

யாரைச் சுடுமோ

அறியேன் நான்; - நேரே

பொருப்பு வட்ட மான முலைப்

பூவையரே! இந்த

நெருப்பு வட்ட மான

நிலா.

(ஊரைச்சுடுமோ)

கவி வேறு நாம் வேறு என்று ஒதுங்கி நிற்கக் கூடாது. உருண்டு புரண்டு விளையாட வேண்டும் கவியோடு. அப்படிக்க கவியோடு கவியாய் விளையாண்டவர் - கொஞ்சிக் குலாவி விளையாண்டவர் ரசிகமணி ஒருவர்தான்.

ஒரு நாள் இருநாள் அல்ல. சில மாதங்கள் அல்ல. வருடங்கள் பல அல்ல. ஆயுள் நாள் பூராவும் கவியும் தானும் ஒன்றி நிற்குமாறு தவம் பண்ணினார். அதை ஒரு வேள்வியாகவே வைத்து வாழ்ந்தார். கவியாகவே திகழ்ந்தார்.

அதனால்தான் கவியைத் தெய்வமாக மதித்தார். கவியல்லாத வெறும் செய்யுளை குப்பையை ஒதுக்கித் தள்ளுவது போல் ஒதுக்கித் தள்ளினார்.

ரசிகமணி, டி.கே.சியிடம் ஒரு பாடல் கேட்டால் போதும். நம்முடைய ஜம்பம், படாடோபம், டாம்பீகம் எல்லாம் நம்மை விட்டு ஓடி விடும். விடுதலை பெற்ற ஆன்ம வீரனாக ஆவோம் நாம்.

யாரைச் சுடுமோ - யாரைச் சுட்டுப் பொசுக்க இந்த வேகம். நேரே பொருப்பு வட்டமான முலைப்பூவையரே - கருங்கல் வட்டுப்போல திரண்ட மார்போடு கூடிய பெண்ணே - தோழியே.

(பெண்ணை அவர் இவர் என்று மரியாதை கொடுத்துப் பேசும் தமிழ்) இந்த நெருப்பு வட்டமான நிலா - அடிவானத்தையே செந்தழல்மயமாக்கி எழுந்து வருகிறதே முழுநிலா.

எந்த ஊரை, பிரிந்து வாடும் எந்தக் காதலரைச் சுட்டு பொசுக்கவோ இந்த வேகம். நாம் தப்பித்தோம். நம்மிடம் அதன் ஜம்பம் எடுபடாது என்பது குறிப்பு.

கவிதா சந்நதிக்கே நம்மை அழைத்துக் கொண்டு போகும் அவர் சொல்கிற பாட்டு. நம் கையைப் பிடித்தபடியே ஆலயத்துள் அழைத்துப் போய் தெய்வச்சுடர் வீசும் ஞானப்பொலிவை - உண்மையின் ஒளியை, உணர்ச்சியின் அரிய ஒளி ஊற்றையே தரிசிக்க வைத்து விடும். அவர் வழங்கும் பாடல்.

பிறகு அதே பாதையில் போய்க் கொண்டே இருப்போம் நாம். பொய் விலகும். மெய் பூத்துக் கமழும். கண்கொள்ளாக் காட்சியாக ஜொலிக்கும் வாழ்க்கை.

அறியாமை நம்மை விட்டு நழுவி ஓட வேண்டும். அது ஒன்று போதும். ஞானம் நம்மைத் தேடி வரும். அறியாமை உள்ளே ஓட்டிக் கொண்டிருக்கும் வரை ஞானம் வராது ஞானம் வந்ததுபோல வந்து ஒரு மினுக்கு மினுக்கி விட்டு போய் விடும். சப்பணம் போட்டு உட்காராது ஞானம்.

இது சம்பந்தமாக ஒரு குறிப்பு

1942-43-ம் ஆண்டு மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் பண்டிதர் வகுப்புக்குப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். பாடம் நடத்தியவர் திருநாராயண ஐயங்கார் என்னும் மேதை. தமிழ்க் கடலை ஒரு கலக்குக் கலக்கி நீந்திக் கரை ஏறியவர் திருநாராயண ஐயங்கார்.

திரு. மு. ராகவ ஐயங்கார், ரா. ராகவஐயங்கார் என்னும் பெரும்புலவர்களின் நெருங்கிய உறவினர் திருநாராயண ஐயங்கார். ஒரே ஒரு பாட்டை வைத்துக்கொண்டு ஏழு நாட்களுக்குப் பொருள் கூறுவார் ஐயங்கார். பதஉரை, குறிப்புரை, விரிவுரை, இலக்கண நயம் எல்லாம் போட்டி போட்டுக் கொண்டு வரும் ஐயங்கார் விளக்கத்தில். ஆனால் கவி என்கிற தெய்வ ஒளி மட்டும் கண்ணில் விழவே விழாது.

பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்காரின் அஷ்டப்பிரபந்தம் என்னும் நூல் பாடமாக இருந்தது. ஐயங்கார் அதை பாடமாக நடத்த நடத்த ஏதோ காணாததைக் கண்டது போல இருந்தது. சொல் நயம் தெரிந்து விட்டோம் என்று ஒரு திமிர். பொருள் நயத்தைப் பார்த்து விட்டோம் என்று ஒரு செருக்கு. தொடை நயம், நடை நயம் எல்லாம் அத்துபடியானதாக ஒரு அகம்பாவம். கவியைப் பற்றியோ, கவியின் பண்பு பற்றியோ, உண்மை பற்றியோ நினைப்பே வரவில்லை. அப்படி ஒரு மயக்கம்.

போதை மயக்கமேதான். இப்படி எல்லாம் திமிர், செருக்கு, அகம்பாவம், அறியாமை ஒவ்வொன்றாய் ஏற ஏற என்மேல் ஏறி ஏறி அமர அமர பாரம் தாங்க முடியவில்லை எனக்கு. நடையே தள்ளாடி விட்டது. கால் தள்ளாடுது என்று சொல்வார்களே அப்படி ஒரு தள்ளாட்டம் வந்து விட்டது என்னிடம். கண்ணும் சரியாகத் தெரியவில்லை. அதாவது இதய நோக்கில் மஞ்சள் காமாலை. அத்துடன் கவி ஒலியோ காதில் விழவே இல்லை. அப்படி ஒரு அசட்டுச்செவி.

இந்த நிலையில் மதுரையில் புதுமண்டப அரங்கில் வைத்து முத்தமிழ் மகாநாடு நடந்தது. அதில் நாடகத்தமிழ் என்பது பற்றி டி.கே.சி. பேசினார்கள். அதைக்கேட்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

பெருந்தேவனார் பாரதத்திலிருந்து ஒரு நாடகக்காட்சி, ராமாயணத்தில் பரதன் குகன் சந்திப்பில் வரும் ஒரு நாடக இயல், அப்பர் சுவாமிகளின் பாடலில் உள்ள ஒரு நாடக நயம் இவ்வளவையும் டி.கே.சி. காட்டினார்கள். கையில் எடுத்துக்காட்டுவது போல் காட்டினார்கள். கடைசியாகப் பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்காரின் அஷ்டப்பிரபந்தத்தில் திருவரங்கக் கலம்பகப்பாடலில் 'முன்னம் ஏழ்புரவியார்' என்னும் காதல் துறை சம்பந்தமான பாடலை எடுத்து அதிலுள்ள நாடகத்துறையை முத்து முத்தாக எடுத்து வைத்தார்கள். அப்பொழுதுதான் எங்கிருந்தோ ஒரு ஒளி வந்து என்னைத் தாக்கியது. அவ்வளவுதான் கவியின் அரிய தெய்வஒளி கண்ணில் விழுந்தது. அதன் தெய்வகானம் செவியில் ஒலித்தபடியே இருக்கிறது. இன்றளவும் இருக்கவே செய்கிறது.

டி.கே.சி. காட்டிய பாதையில் தான் இன்னமும் நடந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறேன். அப்படி நடந்து போகும் ஒரு கட்டந்தான். இங்கே உங்கள் பார்வைக்கு வருகிற பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்காரின் பாடல்கள்.

தோட்டத்தில் கத்திரி விதையை ஊன்றுகிறோம். விதையில் உயிர் இருக்கிறது. மண்ணில் அப்படி இல்லை உயிர். ஆனாலும் மண்ணும், கல்லும், குப்பையும் கூளமும் விதையைத் தேடி வருகின்றன. எங்களுக்கும் உயிர்ப் பிச்சைக் கொடு என்று கேட்கின்றன. கத்திரி விதையும் அப்படியே அருள் பாலிக்கிறது.

உயிரில்லாத குப்பையும் கூளமும் மண்ணும் கத்திரியாக உயிர் பெற்றுவிட்டன.

இனி ஒருவன் காய்ச்சலில் படுத்தான். ரத்தத்தையே சுண்டி உறிஞ்சி விட்டது காய்ச்சல். ஞாபகசக்தியே மங்கி விட்டது அவனிடம்.

கத்திரிக்காய் 'சூப்' போட்டு ஒரு வாரம் அருந்தினான். மெள்ள மெள்ள அது இன்னது இது இன்னது என்று அடையாளம் தெரிந்தது. ஞாபகசக்தி வந்தது. உணர்ச்சி ஊற ஆரம்பித்தது.

குப்பையோ காயானது. பிறகு ஞாபகமே ஆய் விட்டது. அப்படி என்றால் ஜடம் உயிராகிறது. உயிர் உணர்ச்சியே ஆகி விடுகிறது என்பதுதான் பொருள்.

ஜடத்துக்கு லட்சியம் உயிர். உயிருக்கு லட்சியம் உணர்வு.

அப்படியானால் உணர்வுக்கும் லட்சியம் ஒன்று இருக்கத்தானே செய்யும். அந்த லட்சியந்தான் கலைகளுக்கெல்லாம் பேரரசியாகத் திகழும் கவிக்கலை.

எல்லாம்வல்ல இறைவனிடம் சிவபெருமானிடம். காளை வாகனமூர்த்தியாய், சந்திரனைப் புனைந்த சடை முடியளாய் உள்ள பெருமானிடம் நாம் வேண்டுவோம்.

தமிழ்க்கவியை அனுபவிக்கப் பக்குவப்படுத்தும் பெருமானே என்று வேண்டுவோம்.

அதற்கு நீ என்னுடன் ஒத்து வர வேண்டும் மனமே! 'வா' போகலாம். இப்படி வேண்டுகிறார் கவிஞர்.

பைங்கண் இளம்பகட்டின்

மேலானைப், பால் நிலவுத்

திங்கள் நெடுங்குடையின்

கீழானைக் - கங்குல்பகல்

நாம் வேண்ட நன்றெஞ்சே

நாடுதும்வா, நானிலத்தார்

தாம் வேண்டும் கூடல்த்

தமிழ்.

(பத்துப்பாட்டு)

(பகடு - காளை, திங்கள் நெடுங்குடை - சந்திரவட்டக்குடை, தமிழ் - தமிழ்க்கவி)

கடவுளை மனதில் நிறுத்த கோவிலும் வழிபாடும் சாதனம். அதைவிட எளிமையான உறுதியரன சாதனம் தமிழ்ப்பாடல்

பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்காரின் பாடல்கள் அத்தகைய அரிய சாதனம்.

டில்லி சுல்தானுடைய படை தமிழ்நாட்டையே அடித்து நொறுக்கி கொள்ளையடித்து விட்டது. கொள்ளையடித்துக் கொண்டு போனவற்றில் ஸ்ரீரங்கம் கோயிலிலிருந்த அழகிய ரங்கநாதருடைய சிலை (ஓவியமும்) ஒன்று.

அது பாதுஷாவின் கைக்குப் போனது. அதைப் பார்த்து மெய்மறந்தான் இளவரசி - பாதுஷாவின் புதல்வி; மதத்தையோ, வேறுபட்ட தெய்வத்தையோ இளவரசி பார்க்கவில்லை ஓவியத்தில். கலையை கலைஞனுடைய அனுபவத்தையே - பார்த்துப் பார்த்துப் பரசவப்பட்டாள் இளவரசி.

அதுதான் நான் என்கிற பொய்யைக் கரைக்கும். ஆனந்தத்தைப் பெருக்கும்.

நாமும் அப்படியே பார்க்க வேண்டும் பாடலை. சிவனா விஷ்ணுவா என்றெல்லாம் பார்க்கக்கூடாது. கவியையே பார்க்கவேண்டும். அதில் ஊறிக்கசியும் அழகையே பருக வேண்டும். அப்படியே பருகி ஆனந்தம் பெறுவோமாக.

திருத்தங்கள்

திருவரங்கக்கலம்பகம்

செய்யுள் எண்	அடி	திருத்தம்
1	பாடலில்	அடிகளை மாற்றியும் உறுப்புக்களை நீக்கியும் வைத்திருக்கிறது.
4	1	மலரின் வாகும்
8	4	நாணாமே
15	3	கண்ணனை என் கண்ணினை கள்காண்க
17	2	ஆறுகேள்
19	2	ஆனவர்தான் பெண்ணலர் மற்(று) ஆணர்காண்
	3	ஆனவர்தான் ஆணலரே ஆமாகில் ஆமே
24	4	நான்காவது அடியை நீக்கி இருக்கிறது
51	2	மேவித்துயின்றானே வீற்றிருக்க நின்பதத்தென்
	3	ஆவிக்கிடந்தான் அருள்
54	3	ஒன்றுமால்
56	4	மானவே
59	2	வண்டே
	3	சாய்க்கும்
60	3	அடித்த
61	1	ஆய்ச்சி அன்று
62	1	உன்தனக்கும்
	2	கண்ணா
	3	காதாய்.

திருவரங்கத்துமாலை

82	4	இடம்தேடி
87	1	படையால் உலகாளும்
	3	உயிர் செல்லுகின்ற அந்நாள்
	4	என் நூற்றெட்டுத் திருப்பதி (அந்தாதி)

செய்யுள் எண்	அடி	திருத்தம்
97	3	அன்புருவாய்ப் பாசுரங்கள் ஆயிரமும் பாடி
98	3	வருகா
99	2	வந்தெனக்குத்தந்துதான்
103	2	துடைக்கும்
	4	பெருமை கிடந்துற்றதுதான் பேசு
104	3-4	வண்ணனே கண்ணபுர மாலே எமைப்புரக்கும் கண்ணனே உன்தன் கழல்+
106	3-4	வீதி எங்கும் காரகிலின் வீசு புகை வாசம் எழு ஆதி இந்த ஞரன் அடி+
107	3	பம்பு சுடர் அரவின் பாயலுடை நாங்கூர்
109	2	சீர் உடுத்த+
112	3	பாவை தாங்கும் மார்பன்தன்+
112	4	இசைத்த அமர்வாள் அன்பு
113	4	அருவல்லவா உருவம்+
115	3	என்புன்தலையும்
	3-4	செருக்கொழித்தான் வெற்றித்திகிரியான் தண்டான் திருக்கடித்தானத்தான் தன்தாள்+
118	3	கச்சிப்பதியாளும்
119	2-3-4	அன்றரவில் நடட்டம் பயின்ற நளினசர ணேசரண் என்(று) அட்டபுயங்கற்கே ஆளாய்
121	1-2	தந்த பாலாலே எங்ஙன் பசி தீர்ந்தாய்
122	2	தாங்குமோ
123	3	தாள்
	4	இடர் ஒன்றும் இல்
124	1	அயற்கும்
	3	இப்(பிறவிக்)

+ இக்குறியிட்டவை ரசிகமணி டி.கே.சி-யின் திருத்தம்.

பாட்டு முதற்குறிப்பு

(எண் பக்க எண்)

அ

அடித்தலம்	148
அடியும் குளிர்ந்தாள்	209
அண்டர் போற்றும்	133
அரவில் நடித்தானும்	43
அரும்புன்னாகத்	110

ஆ

ஆடும்பட நாகணை	81
ஆதித்திரு எழுத்து	172
ஆயினை	71
ஆரமுதின்	186
ஆளானவர்	143
ஆளில் அமரர்	159
ஆழ்வார்கள்	223

இ

இடருடையேன்	224
இரவியை	103
இரங்கத்தனித்தனியே	66
இருங்குங்குமத்தோள்	64
இருளினும்	58

உ

உகந்தார்க்கென்றும்	22
உருமாறிப்பல	96

ஊ

ஊசல்வடம்	97
ஊர்வேன் மடலை	203

எ

எங்கணும்	121
எம்காந்தள்	100
என்றும் துயருழக்கும்	220
எனக்கே திருவரங்கன்	29

ஓ

ஓருநயம்	118
ஓற்றைச்சரம்	169

ஔ

ஔங்கார	162
ஔலப்புனல்	151

க

கரைபொரு	114
கற்றார் எனினும்	31
கறங்காழி	147

கா

காண்கின்ற	216
காண விரும்பும்	215
காய் இலை	48
காரகமோ	122
காலம் உணர்ந்த	108
காவிரிவாய்	132
காவும் சுரபியும்	160

கு

குருகுறங்கு	61
கூனந்து	155

கே
கேசவனையே 49

கை
கைத்து 164

கொ
கொற்றவன்தன் 90

கோ
கோன் நந்து 41

ச
சருகருந்தி 76

சு
சிந்திக்கல்லாரம் 228

சிந்திக்க 74

சில்நூல் 152

சில மாதவம் 196

சீ
சீர்பூத்த 22

சீர்வந்த 195

சீரறிந்த 221

சு
சுழன்றுபோம் 200

செ
செம்பொன் 88

சென்றுசென்று 197

சே
சேவிக்க 104

சோ
சோதித்திரு 161

சூ
சூலத்திகிரி 157

த
தஞ்சம் என் 124

தா
தாளிரண்டும் 94

தாருடுத்து 206

தானே படைத்து 198

தானே தனக்கொத்த 44

தாலாலோ 222

தி
திருவாழ 180

திருவாழி 140

திருவழுதி 184

து
துறைமதி 88

தெ
தெள்ளா 165

தே
தேடுகின்றனை 68

தேன் நந்து 77

தேனமரும் 55

தொ
தொட்டுண்ட 130

தொழப்பெறா 177

தொழும்பாய 224

ந	
நகுகதிர்.....	33
நாடுதும்வா	202
நீடும் திகிரி	168
நீர் இருக்க	51
நெடுங்கடல்	150

நே	
நேசத்து	100

ப	
படுப்பவரை	143
பந்திக்கலாப	176

பா	
பாட்டுக்கு	154
பாதியாய்	45
பிறவாதபேறு	190
புண்ணாம்	131
புயம் நான்கு	40
புலையாம்பிறவி	47
பூங்கா.....	146
பேச வந்த தூத	192
பேறுதரினும்	199
பொருளாசை	210

ம	
மண்ணில்	225
மண்தலமும்	32
மண்கொண்ட	120
மலைமகளும்	182

ம	
மழைபோல்	129
மறக்குமோ.....	53
மாதவங்கள்	102
மானார்கேசன்	123
மாணை எய்தவர்	56
மீன்பூத்த	181
முன்னம் ஏழ்	86
முன்னம்பிறந்த	191
முன்பாலிலை	167
மேவலராம்	127

வ	
வர வேண்டும்	213
வாடி ஓடவ்.....	79
வாடையாய்	125
வாயில் இரங்கினை	50
வாய்த்த	27
வாரித்தரள	149
வானோர் முதலா	204
வாழும் மெளலி	62
விண்ணிட்ட	163
வேலை உலகில்	98
வைகலந்த	30
வையம் ஒரு	189